

ΚΟΝΤΡΑ

20 Χρόνος

**Αλλα 3,1 δισ. φόροι
στην «καμπούρα» του
ελληνικού λαού**

ΣΕΛΙΔΕΣ 8-9

**Ερχονται νέες
αντεργατικές
ανατροπές**

ΣΕΛΙΔΑ 9

Το Ιερατείο νίκησε (πάλι) κατά κράτος
την ψοφοδεή αστική πολιτική

**Μια παρεξήγηση ήταν,
ρε παιδιά**

ΣΕΛΙΔΑ 16

Οι αλλαγές σε Γυμνάσιο και Λύκειο

Ενα ελιτίστικο σχολείο

ΣΕΛΙΔΕΣ 10-11

Μπάχαλο και το ΣτΕ

ΣΕΛΙΔΑ 7

**Συντάξεις Ρίστερ: Η
απάτη της ιδιωτικής
ασφάλισης στη Γερμανία**

ΣΕΛΙΔΑ 4

**Με την απληστία τους
άνοιξαν το δρόμο στο
«greek yogurt»**

ΣΕΛΙΔΑ 8

1,30 €

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

αρ. φύλλου 886 - 8 Οκτώβρη 2016

www.eksegersi.gr

**Φόροι, αντεργατικά μέτρα και ξύλο
Δι' ευχών του αγίου δεσπότη ημών...**

Scripta... Verba...

Ο πρόεδρος του ΣτΕ διακόπτει την ολομέλεια του Ανώτατου Δικαστηρίου όταν αντιλαμβάνεται ότι το κυβερνητικό σχέδιο που υπηρετεί δεν έχει πλειοψηφία - μπλέξαμε με νέο Κόλλια.

I.K. Πρετεντέρης

Χοντρή η κατηγορία, βαριά η προσβολή (ταύτιση με τον πρώτο πρωθυπουργό της χούντας), αλλά ο πρόεδρος του ΣτΕ έκανε σαν να μην τη διάβαζε.

Δεν αρκεί να τα ανάγουμε όλα στην - όντως - σκληρή διαπραγμάτευση ή στην πολεμική των αντιπάλων. Πέρα από τους παράγοντες αυτούς, υπάρχουν ελλείμματα που είχαμε και πριν τις εκλογές που τώρα φαίνονται οι συνέπειές τους. Και υπάρχουν λάθη που και σήμερα ενδεχομένως να συνεχίζονται.

Γιάννης Δραγασάκης

Ποιος ή ποιοι είναι αυτοί που, σύμφωνα με τον αντιπρόεδρο, συνεχίζουν τα λάθη Βαρουφάκη;

Θα ήταν λάθος η Εκκλησία να εισβάλει και πάλι στην πολιτική, όπως συνέβη την εποχή του Χριστόδουλου, χωρίς τότε να ωφεληθεί ούτε η ίδια ούτε η κοινωνία. Η εποχή της «δεξιάς του Κυρίου» έχει παρέλθει.

Νίκος Φίλης

Οι πρωταθλητές της κωλοτούμπας τραγουδούν ακόμα.

Αντε πάλι με τις δημοσκοπήσεις. Για να τελειώνουμε. Είμαστε συνηθισμένοι να χάνουμε δημοσκοπήσεις και να κερδίζουμε εκλογές. Αντιληπτόν;

Παύλος Πολάκης

Πάλι καλά που υπάρχει και ο ψευτονταής των Σφακιών για να δίνει λίγη χουλιγκάνικη αισιοδοξία στους συριζαίους.

Στους Σοσιαλιστές κέρδισαν εκείνοι που υποστηρίζουν μια κυβέρνηση του Λαϊκού Κόμματος.

Πάμπλο Ιγκλέσιας

Θέλει η πουτάνα να κρυφτεί μα η χαρά δεν την αφήνει.

Ο αρχηγός του κράτους (σ.σ. ο Σαρκοζί) ήταν στην πραγματικότητα ένας εύθραυστος γόγης υποταγμένος στις κατακτήσεις του, ένας ψευτόμαγκας βυθισμένος σε μια μόνιμη κατάσταση συναισθηματικής εξάρτησης.

Πατρίκ Μπουισόν (πρώην σύμβουλος του Σαρκοζί)

Μπροστά στο βρόμικο παιχνίδι που παίζεται στη Γαλλία, οι δικόι μας θυμίζουν προσκοπάκια που ασκούνται στον πολιτικό πολιτισμό.

Οι ψηφοφόροι στην Αμερική βρίσκονται ενώπιον μιας δύσκολης, σχεδόν αδύνατης επιλογής. Να ψηφίσουν είτε την πολεμοχαρή Κλίντον είτε τον τρελό Τραμπ.

Ολιβερ Στόουν

Ηταν ποτέ διαφορετικά στις ΗΠΑ και δεν το ξέρουμε;

ΡΙΠΕΣ

◆ «Καλούμε στο βήμα τον πρωθυπουργό Αλέξη Τσίπρα για μια από τις **πιο ιστορικές στιγμές** της πόλης μας» ◆ Το διέπραξε η εκφωνήτρια στη φιάστα του αίσχους στην Καισαριανή ◆ Ποιος αρρωστημένος εγκέφαλος έγραψε αυτά τα λόγια; ◆ Η φιάστα του Τσίπρα εξίσου ιστορική στιγμή με την εκτέλεση του Σουκατζίδη και των συντρόφων του, με τις μάχες του εφεδρικού ΕΛΑΣ και της ΕΠΟΝ, με τους αγώνες της (το πάλοι) ανταρτομάνας γειτονιάς; ◆ Το να μοιράζεις υποσχέσεις σ' όποιον βρίσκεις μπροστά σου είναι μαυρογιαλουρισμός ◆ Το να μοιράζεις συσσίτια και κουπόνια για τρόφιμα είναι αστική φιλανθρωπία ◆ Το να μοιράζεις ΦΕΚ στο Σκοπευτήριο της Καισαριανής είναι αλητεία, τσογλανιά και κωλοπαίδισμός ◆ «Έχουμε τελειώσει με την Καλογριτσιάδα» δήλωσε ο Σπίρτζης ◆ Διαβάζει και «Κόντρα» ο πασόκος;

◆ Αναρωτιόμαστε, γιατί τον όρο «καλογριτσιάδα» δεν τον είδαμε σε άλλο έντυπο ◆ Τέρας λογοτεχνικής μόρφωσης ο Λεουτσάκος της ΛΑΕ ◆ Τον έχει «ρουφίξει» τον «ευρωπαϊό συγγραφέα, νομπελίστα, **Ζουμαρόγκο** (δε ρουφάει μόνο τσίπουρα) ◆ Αλλά και ογκόλιθοι ηθικής οι λαίτες ◆ Εκεί που ο Σαραμάγκου μιλούσε για την «πουτάνα τη μάνα και ηθική» που έλεγε ο Αυλωνίτης σε μια παλιά κωμωδία ◆ Σαν κάτι θρησκόληπτους που έντυναν (και ντύνουν) τα γυνά αρχαία αγάλματα με υφάσματα ◆ Όταν όμως τον Σαραμάγκου τον κάνεις... Ζουμαρόγκο, τι θα σε κρατήσει να μη λογοκρίνεις την... αθυροστομία του; ◆ Η πλάκα είναι πως δεν υπάρχει και κάνας βραζιλιάνος ποδοσφαιριστής Ζουμαρόγκο για να 'χει ο Λεουτσάκος να λέει ότι μπερδεύτηκε ◆ Την εκτίμηση εκλογικής επιρροής από το γκάλοπ της

Public Issue, γιατί δεν τη δημοσίευσε η «Αυγή»; ◆ Φαίνεται πως δε θέλησε να ρίξει τους συριζαναγνώστες κατευθείαν στα σκληρά ◆ Ετσι, έμεινε μόνο στα... ποιοτικά ερωτήματα ◆ Τόσος Καλογρίτσας από τη ΝΔ κι ούτε τόσος δα Παπασταύρου από τον ΣΥΡΙΖΑ! ◆ Τι έγινε ρε παιδιά; ◆ Εβγαλαν τα γκάλοπ ότι ο συμψηφισμός αποτελεί ομολογία ενοχής; ◆ Περιμένουμε με αγωνία τη νέα κοινοβουλευτική συζήτηση για τη διαπλοκή ◆ Ο Παπαγγελό ήδη έκανε δουλίτσα ◆ Πάρτε μια κατηγορία σε βαθμό κακουργήματος κατά του Σπυρόπουλου, για να δούμε αν η Φώφη θα ξαναπαίξει διμέτωπο ◆ Είπαμε: όλες οι ντουλάπες είναι γεμάτες με σκελετούς ◆ Το θέμα είναι ποιος επιλέγει και τι να αποκαλύψει ◆ Εκείνη η ψυχή, ο Θεόδωρος ο Δρίτσας, πού εξαφανίστηκε; ◆ Κοτζάμ πολυνομοσχέδιο για ιδιωτικοποιήσεις ΔΕΚΟ κοινής ωφέλειας πέρασε από τη Βου-

λή κι αυτός εμφανίστηκε μόνο για να ψηφίσει ◆ Μετά το ξύλο και τα χημικά στους διαδηλωτές στην Καισαριανή, ο Τσίπρας δεν αισθάνθηκε «θλίψη, οργή και απογοήτευση» ◆ Αρα, τα όσα διέρρευσε ο μηχανισμός προπαγάνδας του Μαξίμου, συνιστούν σκέτη υποκρισία ◆ Αν δεν ήταν ηλικιωμένοι, το χτύπημα των οποίων πάντοτε προξενεί αλγεινότητα εντύπωση, δε θα είχε κανένα πρόβλημα ο... αριστερός πρωθυπουργός ◆ Το έχουμε ξαναδεί το έργο, άλλωστε ◆ Αγρία κινδυνολογία για τον Κόρμπιν και το υπό την προεδρία του Εργατικό Κόμμα από μεγάλες βρετανικές φυλλάδες ◆ Τα ίδια έκαναν οι ευρωπαϊκές φυλλάδες και με τον Τσίπρα και τώρα τον θεωρούν τον καλύτερο φίλο των Μερκολάντι ◆ Ο Τόσκας τη δουλειά του, οι κομματικοί του ΣΥΡΙΖΑ τη δικιά τους κι ο Τσίπρας... απλώς προεδρεύει ◆ Andreas Papandreou style ◆

ΕΠΙΤΟΥΠΕΣΤΗΡΙΟΥ

ΚΟ Σαββίδης ανακηρύχτηκε «οριστικός υπερθεματιστής» με Απόφαση του Κρέτσου, αλλά αυτό δε λέει τίποτα. Κι ο Καλογρίτσας είχε ανακηρυχτεί, όμως τη μέρα που ήταν να πληρώσει την πρώτη δόση την έκανε (του είπαν να την κάνει) με ελαφρά πηδηματάκια. Μάλιστα, παρουσιάστηκε και η σχετική «αρρυθμία», καθώς ο μεν Κρέτσος ανακοίνωσε πως ο Καλογρίτσας ζήτησε 48ωρη προθεσμία και δεν του δόθηκε, ο δε Καλογρίτσας ανακοίνωσε απλώς ότι φεύγει... αηδισμένος. Ας περιμένουμε, λοιπόν, μέχρι το τέλος για να δούμε τι θα γίνει και με τον Σαββίδη.

ΚΘα έπρεπε να είναι, **ειδικά αυτός**, πολύ προσεκτικός ο σύμβουλος του Κούλη, Τ. Θεοδωρικάκος, όταν αναφέρεται σε δημοσκοπήσεις. Ας έβαζε κάνα άλλο να μιλήσει για τη δημοσκόπηση της Public Issue, και να καλέσει τον Τσίπρα να πάει εκλογές. Όμως, όπως όλοι οι νεοφώτιστοι (και ετερόφω-

τοι) στην πολιτική, ο Θεοδωρικάκος ήθελε να βγει ο ίδιος μπροστά, να δείξει πως πλέον είναι σημαίνον πολιτικό πρόσωπο στη ΝΔ και όχι ένας τεχνοκράτης που τον έχει για ορντινάντσα ο Πρετεντέρης. Και την πάτησε, αφού με τη δώλωσή του έδωσε την ευκαιρία στον συριζαίο Κ. Πουλάκη να του θυμίσει πόσες φορές έπεσε έξω ως δημοσκόπος και να του συστήσει να μη βιάζεται, γιατί «θα πέσει έξω και πάλι και θα εκτεθεί και ο ίδιος και το νέο του κόμμα».

ΚΣτο πλαίσιο του «no politics», δόγματος που ο εφοπλιστής, δημοτικός σύμβουλος, πρόεδρος του Ολυμπιακού και καναλάρχης, Β. Μαρινάκης, έχει επιβάλει στην ερυθρόλευκη εξέδρα, η φιρεροπούλα

επέλεξε το φατσοβιβλίο για να εκδηλώσει τα «γάβρικα» αισθήματά της. Εννοείται πως δε χρεώνουμε συλλήβδην τους οπαδούς του Ολυμπιακού, που είναι άλλωστε η πολυπληθέστερη ομάδα φιλάθλων, με ναζισμό ή ροπή προς το ναζισμό. Την ανοχή τους στο υποκριτικό «no politics» σχολιάζουμε.

Κ«Οι 200 της Πρωτομαγιάς του '44 θυσιάστηκαν στην πιο μαζική από τις εκτελέσεις

ourania_mix
Γηπεδο Γ.Καραϊσκάκης

ΗΣΕ ΣΤΟ ΜΙΑΛΟ ΚΑΤΗ ΜΑΓΗΚΟ...

που έγιναν εδώ, σε αντίποινα για την **δολοφονία** από τον ΕΛΑΣ ενός αξιωματικού των Ναζί». Αγράμματος ο αρχηγός, αστοιχείωτοι οι λογογράφοι του. Κωλοπαίδια που αγνοούν το ηθικό φορτίο που φέρουν κάποιες λέξεις, έτσι όπως έχει διαμορφωθεί ιστορικά η χρήση τους. Αν το ήξεραν αυτό, δε θα μιλούσαν για «δολοφονία» του ναζι από τον ΕΛΑΣ, αλλά για **εκτέλεση**.

Κ«Θα έμενα ενεός αν μάθαινα πως ο τάδε καναλάρχης δεν έχει κανένα απολύτως συμφέρον από το κανάλι του.

“

Η ΠΑΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Για αυτήν την χαμένη Ανοιξη παλεύουμε ακόμα. Για αυτήν πρέπει να αγωνιστούμε όλοι και όλες. Και θα αγωνιστούμε. Και ξέρετε εμείς δίνουμε άλλη μια φορά, στον χώρο αυτό την υπόσχεση πως δεν θα κάνουμε πίσω από το καθήκον αυτό (...) Απέναντι λοιπόν σε όλους αυτούς σήμερα εμείς κάνουμε απλά το καθήκον μας. Κάνουμε το καθήκον μας και συνεχίζουμε στα βήματα τους.

Αλέξης Τσίπρας

”

Το επετειολόγιο της εβδομάδας

8/10: Ημέρα γονέων και σχολείων, ημέρα μείωσης φυσικών καταστροφών, ημέρα παρηγορητικής φροντίδας 8/10/1977: Βόμβες σε τέσσερα αυτοκίνητα βορειοαμερικάνων (ΕΛΑ) 9/10: Ημέρα ταχυδρομείων, Ουγκάντα: Ημέρα ανεξαρτησίας (1962), Περού: Ημέρα εθνικής αξιοπρέπειας (1968) 9/10/1944: **Βομβαρδισμός Αθήνας από ναζί, έξι νεκροί, 22 τραυματίες** 9/10/1946: Τρομοκρατικές ομάδες του Κατσαρέα δολοφονούν 45 δημοκρατικούς πολίτες (Λακωνία) 9/10/1967: **Θάνατος Τσε Γκεβάρα** 9/10/1990: ΜΑΤ κατά απεργών «Olympic catering», 22 άτομα στο νοσοκομείο 10/10: Ημέρα αυγού, ημέρα για κατάργηση θανατικής ποινής, ημέρα όρασης, ημέρα ψυχικής υγείας, Ταϊβάν: Εθνική γιορτή (1911), Ιαπωνία:

Ημέρα υγείας-αθλητισμού (1964), Κούβα: Αρχή πολέμου ανεξαρτησίας (1868) 10/10/1939: Φυλακίζονται 33 κοινοβουλευτικοί κομμουνιστές (Γαλλία) 10/10/1941: **Πρώτο ανοιχτό διάγγελμα ΕΑΜ στον ελληνικό λαό** 11/10: Ημέρα μείωσης ζημιών από φυσικές καταστροφές, ημέρα κοριτσιού, ημέρα αυγού, Δυτική Σαμόα: Εθνική γιορτή, Παναμάς: Ημέρα επανάστασης (1968) 1986: Βόμβα έξω από δημαρχείο Αθηναίων και σε μηχανουργείο στο Κερατσίνι (ΕΛΑ) 11/10/2004: 25ετής κείριξη και 22.000 ευρώ πρόστιμο στους Χρήστο Τσιγαρίδα, Κώστα Αγαπίου, Αγγελέτο Κανά και Ειρήνη Αθανασάκη, αθώς ο Μιχάλης Κασσίμης 11/10/2007: 27χρονος αφγανός κρατούμενος βρέθηκε απαγχονισμένος στο κελί του (Κορδαλλός) 12/10: Ημέρα αλληλεγγύης στους ιθα-

γενείς λαούς, ημέρα κατά αρθρίτιδας, ημέρα κατά πείνας, ημέρα ξενώνων και παρηγορητικής φροντίδας, ημέρα όρασης, ημέρα ραδιοφωνίας, ημέρα ισπανικής γλώσσας, ΗΠΑ: Ημέρα Κολόμβου (1492), Ισπανία: Εθνική γιορτή, Σουδάν: Ημέρα δημοκρατίας 12/10/1944: **Απελευθέρωση Αθήνας** 13/10/1969: Βόμβα (ΚΕΑ) στα γραφεία Πανελληνίας Οργάνωσης Σιδηροδρομικών (Αθήνα) 13/10/1995: Αρση εμπάργκο Ελλάδας προς ΠΓΔΜ 14/10: Ημέρα δωρεάς οργάνων σώματος και μεταμοσχεύσεων, ημέρα προτύπων (τυποποίησης) 14/10/1906: Επαναστάτες ληστεύουν 600.000 ρούβλια από υπερφουρούμενη χρηματοπιστολή (Πετρούπολη) 14/10/1973: Συλλαλητήριο 12.000 Μεγαρέων κατά σχεδίων εγκατάστασης εργοστασίου αλουμίνιας και διυλιστηρίου στην πόλη.

Λίγος εθνικισμός κάθε μέρα τα προβλήματα κάνει πέρα

Αν ρέπαμε στις θεωρίες συνωμοσίας, θα λέγαμε πως στην πρόσφατη συνάντησή τους στη Νέα Υόρκη, μετά τον μπροστά στις κάμερες διάλογο για γραβάτες και χρώματα, όταν έμειναν μόνοι τους, Τσίπρας και Ερντογάν κανόνισαν να στήσουν ένα επεισόδιο εθνικών αμφισβητήσεων στο Αιγαίο, που θα τους βοηθήσει ν' αλλάξουν την ατζέντα, ο καθένας για τους δικούς του λόγους.

Δεν υπάρχει, βέβαια, καμιά τέτοιου τύπου συνωμοσία. Κρατάει χρόνια αυτή η κολόνια των αμφισβητήσεων και των εντάσεων στο Αιγαίο. Την πρωτοβουλία έχει συνήθως η τουρκική πλευρά (αυτή που διεκδικεί), συχνά-πυκνά όμως η ελληνική πλευρά αρπάζει την ευκαιρία και σηκώνει ψηλά το θέμα. Γιατί πάντοτε ο εθνικισμός είναι ένα καλό εργαλείο κοινωνικού ελέγχου και απόσβεσης των εντάσεων της ταξικής πάλης ή ακόμα και του αντικυβερνητικού κλίματος. Δεν συνεννοήθηκαν Τσίπρας και Ερντογάν, όμως η επαναφορά των τουρκικών διεκδικήσεων στο Αιγαίο έπεσε σαν μάννα εξ ουρανού στην αυλή του μεγάρου Μαξίμου.

Θα ήταν λάθος να θεωρήσουμε ότι ο Ερντογάν κάνει περίπατο στην Τουρκία μετά το αποτυχημένο πραξικόπημα. Παιζει σκληρό παιχνίδι κι όποιος παίζει σκληρό παιχνίδι αντιμετωπίζει πάντοτε τον κίνδυνο να πέσει σε τοίχο και να σπάσει τα μούτρα του. Στο πλαίσιο της σύγκρουσής του με τους Κεμαλιστές θέλησε να τους βγει από τα δεξιά. Τους υπέδειξε να μην καμαρώνουν για τον πολιτικό γενάρχη τους, γιατί με τη συνθήκη της Λωζάννης αυτός παράτησε ακόμα και νησιά που τα βλέπεις με γυμνό μάτι από τα τουρκικά παράλια. «Γέχασε», βέβαια, να πει πως ο ιδρυτής του σύγχρονου τουρκικού αστικού κράτους στη Λωζάννη επαναδιαπραγματεύτηκε τη συνθήκη των Σεβρών, την οποία είχε υπογράψει το προηγούμενο (οθωμανικό) καθεστώς, ανακτώντας εδάφη που εκείνο είχε απωλέσει, όπως η Ανατολική Θράκη, η Ιμβρος και η Τένεδος, μια λωρί-

δα στα τουρκοσυριακά σύνορα, την περιοχή της Σμύρνης και τα Δαρδανέλλια. Αυτά, όμως, είναι ψιλά γράμματα όταν συγκρούονται μεταξύ τους αστικές πολιτικές δυνάμεις.

Η κουβέντα του Ερντογάν, ειπωμένη παρεμπιπτόντως και παρενθετικά και όχι με την πρόθεση ν' ανοίξει θέμα, θα περνούσε στο ντούκου, αν ο Κιλιντζί-ρογλου του κεμαλικού CHP δεν έδινε συνέχεια, καλώντας τον Ερντογάν «να κοιτάξει πρώτα τα 16 νησιά που επί των ημερών του παραδόθηκαν και υψώθηκε σ' αυτά η ελληνική σημαία». Το υπουργείο Εξωτερικών απάντησε ότι «τα τελευταία 13 χρόνια (σ.σ. που βρίσκεται το ΑΚΡ στην εξουσία) δεν υπήρξε αλλαγή στο καθεστώς των νησίδων και των βραχονησίδων» και υπενθύμισε την πάγια τουρκική θέση ότι υπάρχουν άλυτα ελληνοτουρκικά ζητήματα, μεταξύ των οποίων είναι και «η κυριότητα ορισμένων νησίδων και βραχονησίδων στο Αιγαίο», ενώ «δεν υπάρχουν μεταξύ της Τουρκίας και της Ελλάδας θαλάσσια σύνορα καθορισμένα με διεθνή συμφωνία που έχει ισχύ».

Αυτό ήταν. Τα τύπανα των εθνικών κινδύνων άρχισαν να χτυπούν στην Αθήνα. Η κυβέρνηση έκανε αυτό που έπρεπε να κάνει, εκδίδοντας ανακοινώσεις σύμφωνα με τις οποίες δεν υπάρχουν αμφισβητούμενα ζητήματα στο Αιγαίο, πέρα από την οριοθέτηση της υφαλοκρηπίδας, για την οποία η τουρκική πλευρά αρνείται την από κοινού προσφυγή στη Χάγη. Ο πρόεδρος Πάκης θύμισε ότι τα ελληνικά σύνορα είναι και σύνορα της ΕΕ (μόνο που κανένας από τα θεσμικά όργανα της ΕΕ δεν τον επιβεβαίωσε). Και η αντιπολίτευση, μαζί με τον αστικό Τύπο που στην πλειοψηφία του δε διάκειται ευμενώς προς τη συγκυβέρνηση των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ, άρχισε το γνωστό βιολί. Να ασκεί, δηλαδή, κριτική στην κυβέρνηση για υποχωρητικότητα, η οποία ενθαρρύνει την τουρκική επιθετικότητα κτλ. Το επιτελείο προπαγάνδας του Μαξίμου άφησε το θέμα να σέρνεται στα ΜΜΕ,

γιατί βοηθάει να τραβηχτεί η προσοχή από τα μεγάλα ζητήματα της οικονομικής και κοινωνικής πολιτικής, κάτω από τα οποία στενάζει ο εργαζόμενος λαός.

Δεν έχει να χάσει τίποτα απ' αυτή την προπαγάνδα η συγκυβέρνηση των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ. Κανένας δεν μπορεί να την κατηγορήσει ότι έκανε κάτι διαφορετικό από τις προηγούμενες κυβερνήσεις, ότι έδειξε υποχωρητικότητα κτλ. Μπορεί, μάλιστα, να επικαλεστεί και το γεγονός ότι ήταν αναγκασμένη να συνεργαστεί με το τουρκικό κράτος για την ανάσχεση του προσφυγικού ρεύματος και παρολαυτά δεν παραχώρησε τίποτα στο λεγόμενο εθνικό επίπεδο. Κι εν πάση περιπτώσει, γνωρίζει πως αυτή την περίοδο δεν κυφορείται κάποιο «θερμό» επεισόδιο στο Αιγαίο. Πέραν των ανοιχτών μετώπων που έχει το καθεστώς Ερντογάν, δε θα ήθελε να παραδώσει την πολιτική του στο Αιγαίο (που δεν αφορά μόνο την Ελλάδα, αλλά και το ΝΑΤΟ, και τις ΗΠΑ, και τις ισχυρές ιμπεριαλιστικές δυνάμεις της Ευρώπης) στα χέρια των στρατηγών, που εκ των πραγμάτων αποκτούν κυρίαρχο ρόλο σε περιόδους «θερμών» επεισοδίων. Αρα, η συγκυβέρνηση των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ μόνο όφελος έχει από το ανέβασμα της εθνικής (εθνικιστικής) κινδυνολογίας.

Κάποιο παλιό σύνθημα υποστήριζε ειρωνικά ότι «το Αιγαίο ανήκει στα ψάρια», η πραγματικότητα όμως λέει πως το Αιγαίο ανήκει στο ΝΑΤΟ. Η «πρώτη φορά Αριστερά» έφερε το ΝΑΤΟ να φυλάει το Αιγαίο από τους πρόσφυγες, ενώ ο Καμμένος δε δίστασε να προτείνει στο ΝΑΤΟ να φτιάξει βάση στην Κάρπαθο. Επομένως, στο ΝΑΤΟ και τους αμερικανούς ιμπεριαλιστές έχει εναποθέσει τη διατήρηση του status quo στο Αιγαίο, όπως αυτό έχει διαμορφωθεί από τη συνθήκη της Λωζάννης και όπως «συντηρείται» εδώ και δεκαετίες, με παραβάσεις και παραβιάσεις, αερομαχίες, καμιά φορά και κανένα «θερμό» επεισόδιο, όπως ήταν αυτό των Ιμίων. Τα υπόλοιπα είναι για τον αποπροσανατολισμό του λαού.

Νταμπλάς στο Μαξίμου

Από το ύφος μπορούμε να συμπεράνουμε ότι το στέλεχος του Μαξίμου που δήλωσε ότι «μας ήρθε νταμπλάς όταν διαβάσαμε τη δημοσκόπηση που δημοσίευσε η “Αυγή”» πρέπει να είναι ο κυρ-Αλέκος ο Φλαμπουράρης. Αφού, λοιπόν, συνήλθαν από τον νταμπλά, έβαλαν τον Μιχόπουλο να γράψει ένα μακρόσυρτο non paper το οποίο ανέτρεξε στο παρελθόν για ν' αποδείξει ότι οι εταιρίες δημοσκοπήσεων πέφτουν συνεχώς έξω, άρα είναι αναξιόπιστες. Το Μαξίμου υιοθέτησε τη «γραμμή Πολάκη», που είχε ήδη γράψει στο facebook ότι είναι ιδίον του ΣΥΡΙΖΑ να χάνει στις δημοσκοπήσεις και να κερδίζει τις εκλογές (αυτό βέβαια ισχύει μόνο για το δημοψήφισμα και τις εκλογές του Σεπτεμβρίου του 2015, αλλά Πολάκης είν' αυτός, δεν μπορούμε να ζητάμε αξιοπιστία σε ό,τι εκστομίζει ή γράφει).

Εν πάση περιπτώσει, η μικρή πραγματεία «περί αξιοπιστίας των δημοσκοπήσεων», που κυκλοφόρησε ως non paper το μέγαρο Μαξίμου, είχε ένα... προβληματάκι. Εκδόθηκε για να σχολιάσει μια δημοσκόπηση που δημοσιεύτηκε στην επίσημη εφημερίδα του ΣΥΡΙΖΑ. «Τα παραπάνω αδιαμφισβήτητα δεδομένα δεν είναι δυνατόν να παρακάμπτονται σε μια συζήτηση για το πώς πρέπει να γίνεται η ανάγνωση των δημοσκοπήσεων. Πολύ περισσότερο, όταν οι δημοσκοπήσεις, έγκυρες ή μη, με επιστημονικό ή λιγότερο επιστημονικό τρόπο διαμόρφωσης ερωτημάτων και επεξεργασίας δεδομένων, **χρησιμοποιούνται ως επιχειρήματα, στην διαμόρφωση του πολιτικού κλίματος**» καταγγίλει το non paper του πρωθυπουργικού γραφείου. Σωστά είν' αυτά τα περί διαμόρφωσης πολιτικού κλίματος μέσω των γκάλοπ, αλλά είναι δυνατόν η «Αυγή» να συμμετέχει στη διαμόρφωση πολιτικού κλίματος αρνητικού για την κυβέρνηση;

«Ο πανικός του Μεγάρου Μαξίμου ξεχειλίζει. Είναι πλέον έτοιμοι να αμφισβητήσουν ακόμη και τη δημοσκόπηση της εφημερίδας “Αυγή”» σημείωσε το γραφείο Τύπου της ΝΔ, σε μια σπάνια επίδειξη καλών αντανακλαστικών. «Η κοινωνία ζητά έξοδο από την κρίση. Ζητά εκλογές, για να απαλλαγεί από την πιο επικίνδυνη και ιδεοληπτική κυβέρνηση που γνώρισε ποτέ ο τόπος» κατέληξε η ίδια ανακοίνωση.

Ο,τι και να πουν εκ των υστέρων, όσο και να προσπαθήσουν να το μαζέψουν, το βέβαιο είναι πως αντιμετωπίζουν σοβαρό πρόβλημα αρρυθμιών. Δεν είναι δυνατόν να βγαίνει η «Αυγή» και να δημοσιεύει γκάλοπ που δείχνει ότι ο κόσμος σιχαίνεται την κυβέρνηση, ότι ο Κούλης έχει διπλάσια δημοτικότητα (καταλληλότητα για πρωθυπουργός) από τον Τσίπρα και ότι οι μισοί ψηφοφόροι θέλουν να γίνουν εκλογές για ν' απαλλαγούν από τη σημερινή κυβέρνηση. Μια ισχυρή κυβέρνηση ενός ισχυρού κόμματος τέτοια φαινόμενα θα τα απέφευγε. Φαίνεται, όμως, ότι σε κάποιο τμήμα του ανώτερου «απαράτ» του ΣΥΡΙΖΑ έχει αρχίσει να επικρατεί πανικός και δεύτερες σκέψεις.

Ρόμπες ξεκούμπωτες

Ο γνωστός Πελεγρίνης, υφυπουργός Παιδείας στη συγκυβέρνηση των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ, κλήθηκε να εκφωνήσει έναν εθνικιστικό δεκάρικο σε συνεδρίαση της Βουλής. Η ουσία του δεκάρικου ήταν πως το ελληνικό κράτος πρέπει να ακολουθήσει το παράδειγμα των ισραηλινών που «οικειοποιήθηκαν το ολοκαύτωμα». Να οικειοποιηθεί την καταστροφή της Σμύρνης, τους διωγμούς των Ποντίων κτλ. και έτσι να ισχυροποιήσει διεθνώς τη θέση του. Καμιά πρόθεση να κατηγορήσει ή να υποτιμήσει τους σιωνιστές δεν είχε ο Πελεγρίνης. Αντίθετα, με αποκάλυπτο κυνισμό, ζητούσε από την ελληνική αστική τάξη να κάνει αυτό που έκαναν οι σιωνιστές.

Ελα, όμως, που οι σιωνιστές δεν τα σηκώνουν κάτι τέτοια. Ξεσήκωσαν τον κόσμο, έβγαλαν ανακοινώσεις, ο Πελεγρίνης αναγκάστηκε να αυτοεξετελιστεί, δηλώνοντας δημόσια ότι κατά λάθος χρησιμοποίησε το ρήμα «οικειοποιούμαι» (αυτός ένας καθηγητής Φιλοσοφίας, κάνει τέτοια λάθη;) και γενικώς να κάνει όποια κωλοτούμπα του ζήτησαν. Στο θέμα επανήλθε ο Θεοδωράκης, που σαν άθλιος σπεκουλάντης των σιωνιστών κατηγορήσε τον Πελεγρίνη ότι προσπαθεί να ξαναγράψει την ιστορία του ολοκαυτώματος (αυτό έγινε στη διάρκεια της προ ημερήσιας διάταξης συζήτησης για την Παιδεία). Ο Πελεγρίνης προσπάθησε να απολογηθεί, απαντώντας πως πήγε στο Ισραήλ και ο ομολογός του εκεί δεν του έκανε κανένα παράπονο και πως μίλησε με την πρέσβη του Ισραήλ στην Ελλάδα και του είπε ότι έχει την ίδια γνώμη μ' αυτόν.

«Αποστοματική απάντηση Πελεγρίνη στον Θεοδωράκη» έγραφε την επομένη η «Αυγή». Για να έρθει η απάντηση με επίσημη ανακοίνωση της σιωνιστικής πρεσβείας (την παραθέτουμε όπως ακριβώς δημοσιεύτηκε: «Απαντώντας σε δηλώσεις που έκανε χτες στο Ελληνικό Κοινοβούλιο ο Έλληνας Υφυπουργός Παιδείας, κ. Θεοδόσης Πελεγρίνης, η Πρεσβεία του Ισραήλ στην Αθήνα, επιθυμεί να διευκρινίσει τα εξής: Η Πρέσβης του Ισραήλ στην Ελλάδα, κυρία Ιρίτ Μπέν-Άμπα, συνομίλησε τηλεφωνικώς με τον κ. Υφυπουργό την Δεύτερα 19 Σεπτεμβρίου αναφορικά με ομιλία που είχε κάνει ο κ. Πελεγρίνης στη βουλή μερικές ημέρες νωρίτερα για το θέμα της ιστορικής μνήμης. Η Πρέσβης ρώτησε για κάποιες δηλώσεις που είχε κάνει ο Υφυπουργός οι οποίες ήταν αντισημιτικές. Ο κ. Πελεγρίνης δήλωσε ότι εννοούσε το αντίθετο. Η Πρέσβης πρότεινε να εκδώσει ο Υφυπουργός μια διευκρινιστική δήλωση η οποία αργότερα εμφανίστηκε στην ιστοσελίδα του Ελληνικού Υπουργείου Παιδείας, Ερευνας και Θρησκευμάτων. Το Κεντρικό Ισραηλιτικό Συμβούλιο Ελλάδας (ΚΙΣ) απέστειλε επίσης μία σκληρή επιστολή στον Υφυπουργό στην οποία απάντησε με διευκρινιστική δήλωση».

Ο υφυπουργός Πελεγρίνης είναι ένας κοινός ψεύτης. Η σιωνίστρια πρέσβειρα τον έκανε ρόμπα, αλλά ούτε ο ίδιος παραιτήθηκε ούτε ο πρωθυπουργός ζήτησε την παραίτησή του.

Μέσ' στην καλή χαρά

Συμφώνησαν μεν ότι αυτή τη στιγμή δε φαίνεται εκλογές στον ορίζοντα, αποφάσισαν όμως να θέσουν τη «Δημοκρατική Συμπράταξη σε... παρατεταμένη εκλογική ετοιμότητα. Γεννηματά, Θεοχαρόπουλος και Τούντας συγκάλεσαν το κεντρικό συντονιστικό συμβούλιο της ΔΣ και πήραν αυτή την απόφαση, όχι γιατί φοβούνται εκλογικό αιφνιδιασμό από τον Τσίπρα και θέλουν να είναι έτοιμοι, αλλά γιατί έπρεπε να σηματοδοτήσουν με κάποιο τρόπο το τέλος του φλερτ με τον Θεοδωράκη και το Ποτάμι. Ένας σχηματισμός που μπαίνει σε εκλογική ετοιμότητα (έστω και στα λόγια) δεν ασχολείται με οτιδήποτε άλλο.

Και ο Λυκούδης; Μ' αυτόν προφανώς οι επαφές θα συνεχιστούν σε παρασκηνακό επίπεδο, αφήνοντας στον ίδιο τη διακριτική ευχέρεια να επιλέξει τη στιγμή που θα τα σπάσει με τον Θεοδωράκη. Και ο ΓΑΠ; Γιατί ν' ασχοληθούν μαζί του; Αυτός δεν κατάφερε να κατεβάσει το ΚΙΔΗΣΟ στις εκλογές του Σεπτεμβρίου του 2015, οπότε δεν έχουν λόγο να τον φοβούνται. Με τον Σαχινίδη και τον Πεταλωτή κόμμα αξιόλογο δε φτάνει. Κάποια στιγμή και ο Σαχινίδης θα επιστρέψει στο ΠΑΣΟΚ κι αν ο ΓΑΠ θελήσει να επανακάμψει θα πρέπει να προσκυνήσει τη Φώφη και τους υπόλοιπους. Οπότε... εκλογική ετοιμότητα και... ψηλά τις σημαίες.

Ντεκόρ τα ναζάκια του Βαγγέλα

Καλά που βρέθηκε κι ο Βαγγέλας να κάνει μια δήλωση που ερμηνεύτηκε ως διαφοροποίηση από τη «γραμμή Κούλη», γιατί αλλιώς θα πλήτταμε από τις εκδηλώσεις ενότιας στη ΝΔ. Τι δήλωσε ο Βαγγέλας; Δεν έχει και τόση σημασία. Πολιτικά ναζάκια κάνει, για να καταφέρει να τον συγκαταλέγουν στη χορεία των ιστορικών στελεχών της ΝΔ, σε θέση ισότιμη με τους Καραμανλή και Σαμαρά.

«Η παρατεταμένη πολιτική και οικονομική κρίση επιβάλλει την αλλαγή πολιτικής και την εθνική συνεννόηση σε κρίσιμα ζητήματα» δήλωσε ο Βαγγέλας. Μπορεί ο μηχανισμός του Μπουμπούκου να τον πήρε στο φιλό («για κάτι τέτοια σε προτιμούσε για αρχηγό της ΝΔ ο Τσίπρας»), όμως ο Κούλης δεν είχε κανένα λόγο να τσιμπήσει και ν' ανοίξει αντιπαράθεση με τον Βαγγέλα. Ξέρει πολύ καλά ότι στη σημερινή φάση κανένας δεν πρόκειται να τον αμφισβητήσει. Όλοι

θα συνταχθούν πίσω του, γιατί η ΝΔ βρίσκεται σε τροχιά εκλογικής νίκης κι όλοι θέλουν να τα έχουν καλά με τον αρχηγό που θα νικήσει.

Από την άλλη, ο Μητσοτάκης και οι επιτελείς του δεν έχουν αυταπάτες ότι θα πάρουν αυτοδυναμία. Άλλο τι λένε, άλλο τι πιστεύουν. Ξέρουν ότι μπορεί ν' αναγκαστούν ακόμα και με τον ΣΥΡΙΖΑ να συγκυβερνήσουν, αν ο συνδυασμός των «κουκιών» στη Βουλή δε βγαίνει διαφορετικά. Οπότε, ο Βαγγέλας δε λέει κάτι το εξωπραγματικό, αλλά κάτι που μπορεί να γίνει πράξη μετά τις επόμενες εκλογές. Μόνο που αυτά δεν είναι του παρόντος. Του παρόντος είναι η γραμμή της «μέχρις εσχάτων» σύγκρουσης με τον ΣΥΡΙΖΑ. Σε φραστικό επίπεδο, βέβαια, γιατί «πεζοδρόμιο» δεν πρόκειται να κάνει ένα συντηρητικό αστικό κόμμα όπως η ΝΔ. Επομένως, ο Κούλης με τον Θεοδωρικάκο διάγουν μια περίοδο αισιοδοξίας και ευτυχίας.

Συντάξεις Ρίστερ: Η απάτη της ιδιωτικής ασφάλισης στη Γερμανία

Κερδίζουν μόνο οι πλούσιοι και οι... Μαθουσάλες!

Την προηγούμενη βδομάδα ο πιστωτικός και ασφαλιστικός όμιλος Fonds Finanz πραγματοποίησε στο Βερολίνο την έβδομη έκθεση των «προϊόντων» του. Θα μας άφηνε παγερά αδιάφορους η επιχειρηματική δραστηριότητα των καπιταλιστικών λαμόγιων που κλέβουν τα λεφτά του κοσμάκη με «καθωσπρέπει» τρόπο, αν στην έκθεση δεν παρευρισκόταν ο πρώην υπουργός Εργασίας και στέλεχος του Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος (SPD) Βάλτερ Ρίστερ. Το γιατί θα το καταλάβετε διαβάζοντας αυτά που βρήκαμε και αποκαλύπτουν πώς ο γερμανικός καπιταλιστικός «παράδεισος» έχει μετατρέψει αυτό που κάποτε ονομάζονταν «κράτος πρόνοιας» σε μπιζνα για τις ασφαλιστικές εταιρίες.

Ο Βάλτερ Ρίστερ ήταν αυτός που στις αρχές της νέας χιλιετίας εισήγαγε στο συνταξιοδοτικό σύστημα της Γερμανίας μια ιδιωτική επικουρική σύνταξη που πήρε το όνομά του. Για τη σύνταξη αυτή μίλησε ο Ρίστερ στην έκθεση του Fonds Finanz, υποσχόμενος ότι θα τη βελτιώσει.

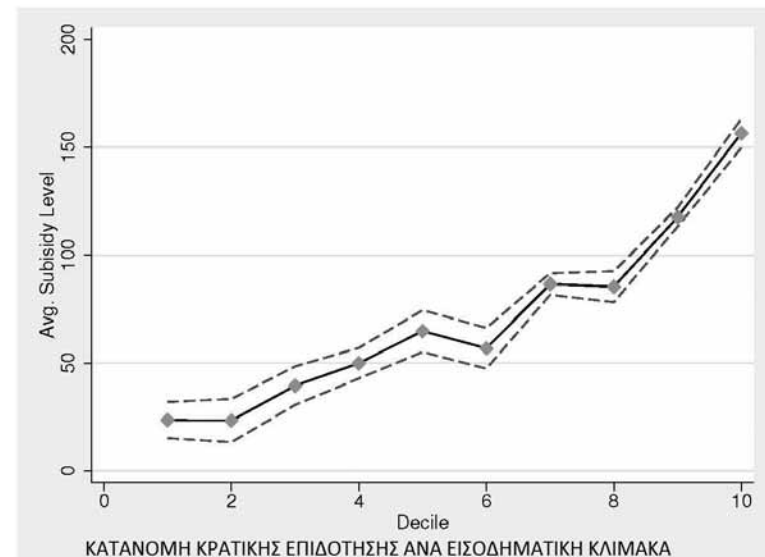
Η σύνταξη Ρίστερ προερχόταν από ένα μικρό τμήμα που κάθε εργαζόμενος αποταμίευε από το ετήσιο εισόδημά του. Ο εργαζόμενος μετατράπηκε έτσι σε «αποταμιευτή», που διέθετε κάθε χρόνο μέχρι και το 4% του ακαθάριστου εισοδήματός του. Ήταν πολλοί αυτοί οι «αποταμιευτές» που περίμεναν να κερδίσουν από τη συγκεκριμένη ιδιωτική επικουρική ασφάλιση. Περίπου 15 εκατομμύρια άνθρωποι υπέγραψαν ένα «συμβόλαιο Ρίστερ», από τότε που ξεκίνησε μέχρι τα μέσα του 2011^[1].

Τα χρήματα αυτά δεν πήγαιναν σε κάποιο δημόσιο ασφαλιστικό ταμείο αλλά σε ιδιωτικά χρηματοοικονομικά ιδρύματα, όπως τράπεζες, επενδυτικές και ασφαλιστικές εταιρίες, με μόνη προϋπόθεση να ελέγχονται από την Ομοσπονδιακή Χρηματοοικονομική Εποπτεύουσα Αρχή.

Κρατικό παραδάκι για τους υψηλόμισθους

Οι εταιρίες αυτές δεν έπαιρναν μόνο τα λεφτά των «αποταμιευτών» αλλά και κρατικές επιδοτήσεις. Οι κρατικές επιδοτήσεις ήταν 154 ευρώ το χρόνο για ανύπαντρους και το διπλάσιο για ζευγάρια (το 2010), ενώ για κάθε παιδί υπήρχε πρόσθετη επιδότηση 185 ευρώ, η οποία γινόταν 300 αν το παιδί είχε γεννηθεί μετά από το 2007^[2]. Η επιδότηση αυτή δινόταν ανά νοικοκυριό (με κοινή φορολογική δήλωση), ανεξάρτητα από τα ασφαλιστικά «προϊόντα» που τα μέλη του θα αγόραζαν, ενώ τα ποσά μειώνονται αν ο αποταμιευτής αποταμιεύσει λιγότερο από το 4% του εισοδήματός του. Η μέση κρατική επιχορήγηση για το σύστημα Ρίστερ ανερχόταν γύρω στα 70,4 ευρώ κατ' άτομο το 2010, ενώ για το 37% των «ωφελομένων» δινόταν επιχορήγηση πάνω από 500 ευρώ^[3].

Η εμπειρία από τα περισσότερα από δέκα χρόνια που εφαρμόζεται το σύστημα Ρίστερ δείχνει ότι η κατανομή των κρατικών επιδοτήσεων είναι καθαρά ταξική. Αντί να βοηθάει τους χαμηλόμισθους να αντισταθμίσουν τις απώλειες που είχαν στις συντάξεις τους

(αυτός υποτίθεται ότι ήταν ο βασικός σκοπός, όπως ισχυριζόνταν οι γερμανοί σοσιαλδημοκράτες), βοήθησε περισσότερο τους υψηλόμισθους, όπως αποκαλύπτει έκθεση του Ελεύθερου Πανεπιστημίου του Βερολίνου, από την οποία αλιεύσαμε τα στοιχεία που παρουσιάσαμε παραπάνω.

Αναφέρεται στην έκθεση: «Το σύστημα Ρίστερ είναι το βασικό εργαλείο που χρησιμοποιήθηκε από την γερμανική κυβέρνηση για να επιδοτήσει τις αποταμιεύσεις συνταξιοδότησης. Όπως προκύπτει και από προηγούμενες εμπειρικές μελέτες, το σύστημα Ρίστερ αποτυγχάνει κατά πολύ να δημιουργήσει περισσότερες αποταμιεύσεις. Μάλλον δημιουργεί απροσδόκητα κέρδη για ένα υποσύνολο του πληθυσμού. Υπολογίζουμε ότι το 38% του ποσού των επιδοτήσεων πηγαίνει στο πλουσιότερο ένα πέμπτο του πληθυσμού, ενώ μόλις το 7.3% πηγαίνει στο φτωχότερο ένα πέμπτο του πληθυσμού»^[4].

Η έκθεση αναφέρει ότι οι «αποταμιευτές» που ανήκουν στο φτωχότερο 10% του πληθυσμού επιδοτούνταν με 23.5 ευρώ το χρόνο, ενώ αυτοί που ανήκουν στο πλουσιότερο 10% επιδοτούνται με 156 ευρώ το χρόνο (κατά μέσο όρο), δηλαδή με υπερεξαπλάσιο ποσό!

Εκτός από την άμεση κρατική επιδότηση, το κράτος έδινε και φορολογικές ελαφρύνσεις, αφαιρώντας το ποσό που αποταμιευόταν στα προγράμματα Ρίστερ από το φορολογητέο εισόδημα, μέχρι του ποσού των 2.100 ευρώ ανά άτομο. Δηλαδή κάποιος με εισόδημα 100 χιλιάδες ευρώ ο οποίος θα αποταμίευε το 4% του εισοδήματός του (4.000 ευρώ) δικαιούνταν έκπτωση 2.100 (και όχι 4.000) ευρώ από το φορολογητέο του εισόδημα. Όπως καταλαβαίνετε, όσο μεγαλύτερο συντελεστή φορολογίας έχει κάποιος τόσο περισσότερο φόρο θα γλιτώνει από αυτή τη μείωση.

Όλα αυτά έκαναν το σύστημα να μοιάζει ιδιαίτερα ελκυστικό. Η ίδια η ζωή, όμως, έδειξε ότι δεν ήταν παρά μια απάτη για τους φτωχότερους, που δεν μείωσε καθόλου την κοινωνική ανισότητα και έκανε ορισμένους να χάσουν λεφτά, ιδιαίτερα εργαζόμενους που πλήττονται από μεγάλα διαστήματα ανεργίας. Κι αυτό γιατί όσο καιρό είναι κάποιος άνεργος δεν μπορεί να αποταμιεύει, με αποτέλεσμα να αυξηθεί το όριο ηλικίας στο οποίο μπορεί να πάρει πίσω τα χρήματά του.

Σύνταξη στα βαθειά γεράματα!

Και μιας και μιλάμε για όριο ηλικίας, ας δούμε πότε επιτέλους ο «αποταμιευτής» θα πάρει πίσω τα λεφτά του (με... απόδοση, φυσικά)! Σε δωδεκασέλιδο άρθρο του Γερμανικού Ινστιτούτου Οικονομικών Ερευνών, που δημοσιεύτηκε πριν από μερικά χρόνια (2012), αναφερόταν το παράδειγμα άντρα ή γυναίκας 35 ετών με δύο παιδιά και 30.000 ευρώ ετήσιο εισόδημα, που μπήκε στο σύστημα Ρίστερ το 2001 και η αποταμίευσή του λήγει όταν γίνει 67 ετών. Αναφέρει το άρθρο: «Αν η γυναίκα (άντρας) σε αυτό το μοντέλο θέλει να λάβει μηδενικές αποδόσεις, δηλαδή να λάβει μόνο τις εισφορές της (του) και τις (σ.σ. κρατικές) επιδοτήσεις ως πρόσοδο, τότε αυτή (αυτός) θα πρέπει να ζήσει μέχρι τα 78.4 (76.8) έτη, ηλικία μέχρι την οποία οι γυναίκες (άντρες) μπορούν ρεαλιστικά να ζήσουν. Αν στο συμβόλαιο προστεθούν κέρδη (σ.σ. από τα μετοχικά κεφάλαια των συμβολαίων), ο ηλικιακός στόχος μειώνεται κατά τρία χρόνια. Ωστόσο, μία γυναίκα χρειάζεται να φτάσει τα 90 χρόνια ηλικίας αν θέλει να λάβει μια απόδοση της τάξης του 2.5%. Για να λάβει απόδοση 5% επί των αποταμιευμένων κεφαλαίων της, θα πρέπει να φτάσει στην ηλικία των 128 ετών, που είναι αδύνατο»^[5]!

Αν αυτά ίσχυαν γι' αυτούς που μπήκαν στο σύστημα το 2001, αυτοί που μπήκαν το 2011 (για τους οποίους υπάρχει κοινή ταρίφα στα χρόνια, είτε άντρες είναι είτε γυναίκες), φορτώνονται με μερικά χρονιά ακόμα για να πάρουν πίσω τα λεφτά που έδωσαν. Αντί για 78.4 και 76.8 χρόνια για να πάρουν πίσω τις εισφορές με τις κρατικές επιδοτήσεις, θα πρέπει οι «αποταμιευτές» να γίνουν 84.2 ετών, και για τα νέα προϊόντα 86.9 ετών! Αυτά ισχύουν στην περίπτωση που τα ποσά που αποταμιεύονται δε διορθώνονται βάσει του επίσημου πληθωρισμού, με αποτέλεσμα να χάνουν την αξία τους χρόνο με το χρόνο. Αν διορθωθούν βάσει ενός πληθωρισμού της τάξης του 2.5% το χρόνο, τότε τα όρια αυξάνονται κατά έναν ακόμα χρόνο περίπου. **Θα πρέπει δηλαδή ο 35χρονος να περμιμένει πενήντα χρόνια για να πάρει πίσω το ποσό που εγγυάται να του δώσει η σύνταξη Ρίστερ!** Δεν μιλάμε για παραπάνω χρήματα, αλλά για τα

λεφτά που ο ίδιος έβαλε! Γιατί να μην τα βάλει κάτω από το στρώμα και να τα απολαύσει ωριότερα, αφού ενδέχεται να τα έχει... κακάρωσε πριν πιάσει αυτό το όριο ηλικίας;

Μα τι είναι αυτά που λέτε, θα πει ο γερο-Ρίστερ! Οι άνθρωποι που μπήκαν στο πρόγραμμα δεν είναι όποιοι κι όποιοι! Είναι... ξεχωριστοί άνθρωποι, Ξέρετε γιατί; Γιατί -όπως επισημαίνει το άρθρο του Γερμανικού Ινστιτούτου Οικονομικών Ερευνών- οι πίνακες θνησιμότητας που χρησιμοποιούνται για τα συνταξιοδοτικά προϊόντα Ρίστερ θεωρούν ότι οι ασφαλισμένοι σ' αυτά έχουν **προσδόκιμο επιβίωσης από 3.5 μέχρι 11 χρόνια μεγαλύτερο σε σχέση μ' αυτό που υπολογίζει η Ομοσπονδιακή Στατιστική Υπηρεσία!**

Γι' αυτό και η Finanz News κατέληξε στο συμπέρασμα: «Κύριο σημείο κριτικής είναι ότι, να μην η εισαγωγή της σύνταξης Riester απέβλεπε πολιτικά στο να μειωθούν οι απώλειες στο επίπεδο των συντάξεων, όμως ένα μεγάλο ποσοστό των Γερμανών δεν είναι σε θέση να καλύψει αυτή την απώλεια μέσω της σύνταξης Riester. Σε γενικές γραμμές, η σύνταξη Riester ενδείκνυται μόνο για ανθρώπους που υπερβαίνουν κατά πολύ τον μέσο όρο ζωής»^[6]! Είναι δηλαδή σαν κάτι υπερωριόβιους σε κάποια απίθανο μέρη του πλανήτη, που βλέπουμε σε ντοκιμαντέρ! Αν έχουν και καλό κομμάδεμα, θα προκόψουν από το σύστημα Ρίστερ. Οι υπόλοιποι, ιδιαίτερα αν δεν έχουν τόσο καλό κομμάδεμα, το πιθανότερο είναι να χάσουν τις οικονομίες τους ή να τις παραλάβουν από τον... Άγιο Πέτρο, ρεσεψιονίστ στο... Hotel Paradise.

Παταγώδης αποτυχία

Επόμενο ήταν, το σύστημα να αποτύχει παταγώδως. Ο αρχικός ενθουσιασμός μειώθηκε σε τέτοιο βαθμό που δέκα και βάλε χρόνια μετά από την εισαγωγή της σύνταξης Ρίστερ, αυτή εξακολουθεί να χρησιμοποιείται μόνο από το 40% εκείνων που θα μπορούσαν να τη χρησιμοποιήσουν^[7]. Όλες οι προβλέψεις ότι θα επωφελούνταν περισσότεροι κόσμος από τα συμπληρωματικά προϊόντα Ρίστερ δεν έγιναν μέχρι στιγμής πραγματικότητα, ενώ τα στοιχεία του ομοσπονδιακού υπουργείου Εργασίας και Κοινωνικών Υποθέσεων της Γερμανίας δείχνουν ότι οι Γερμανοί έχουν συνάψει μέχρι στιγμής 16.49

εκατομμύρια συμβόλαια Ρίστερ, αλλά ο αριθμός αυτός παραμένει στάσιμος εδώ και αρκετούς μήνες. Ο ρυθμός αύξησης αυτών των συμβολαίων ήταν της τάξης του 0.07% το τρίμηνο Απρίλη-Ιούνιο 2016^[8].

Ταυτόχρονα, τα χρήματα που παίρνουν πίσω οι αποταμιευτές όλο και μειώνονται γιατί, «τα εγγυημένα επιτόκια εξαρτώνται από τις συνθήκες στις αγορές. Όταν εισήχθη το συνταξιοδοτικό σύστημα Riester, το εγγυημένο επιτόκιο ήταν στο 3.25%. Μετά έπεσε στο 2.25% και από τότε έπεσε ξανά στις αρχές του 2012. Τώρα τα συμβόλαια εγγυώνται μόνο ένα επιτόκιο 1.75%»^[9]. Το DIW επισημαίνει ότι «τα προϊόντα Ρίστερ έχουν δεχτεί σφοδρή κριτική από την εισαγωγή τους δέκα χρόνια πριν. Μεταξύ άλλων, υπήρξε κριτική για έλλειψη διαφάνειας και κατανόησης των προσφορών, υψηλών και αβεβαιών εξόδων, έλλειψη επιλογών προϊόντων και ανεπαρκή στόχευση των επιδοτήσεων και υψηλά κέρδη για τους μεγάλους εισοδηματίες». Τώρα ο Ρίστερ υπόσχεται ότι θα τα βελτιώσει. Ποιος όμως θα τον πιστέψει και για πόσο;

Παραπομπές

1. Ten Years of the Riester Pension Scheme: No Reason to Celebrate (Δέκα χρόνια μετά από το Συνταξιοδοτικό Σύστημα Ρίστερ: Καθένας λόγος για πανηγυρισμούς). Άρθρο στο μηνιαίο δελτίο του Γερμανικού Ινστιτούτου Οικονομικών Ερευνών (DIW), Φλεβάρη του 2012 (https://www.diw.de/sixcms/detail.php?id=diw_01.c.456278.de).
2. Distributional Effects of Subsidizing Retirement Savings Accounts: Evidence from Germany (Αποτελέσματα διανομής των επιδοτούμενων λογαριασμών αποταμίευσης για σύνταξη: Αποδεικτικά στοιχεία από την Γερμανία). Έκθεση του Ελεύθερου Πανεπιστημίου του Βερολίνου (Ιούλιος 2015), ενός από τα σημαντικότερα πανεπιστήμια της Γερμανίας που ειδικεύεται στις ανθρωπιστικές και κοινωνικές επιστήμες. (http://www.ecineq.org/ecineq_lux15/FILESx2015/CR2/p108.pdf).
3. Riester-Rente: Trotz Kritik zumindest für Besserverdiener lohnenswert (Σύνταξη Ρίστερ: Παρά την κριτική, αξίζει τουλάχιστον για τους υψηλόμισθους). Άρθρο στην Finanz News Online, 22.9.2012 (<http://www.finanznews.de/riester-rente-trotz-kritik-zumindest-fuer-besserverdiener-lohnenswert/>).
4. Kunden enttäuscht, Vertreter verärgert (Και οι πελάτες απογοητευμένοι - Οι πωλητές ενοχλημένοι: Κανείς δε θέλει πια τα συμβόλαια Ρίστερ). Περιοδικό Focus, 20.9.2016 (http://www.focus.de/finanzen/altersvorsorge/riesterrente/kunden-enttaeuscht-vertreter-veraergert-keiner-will-mehr-riester-vertraege_id5957209.html).

Επικύρωση συμφωνίας Παρισίων για το κλίμα

Πολύς ντόρος για το τίποτα!

Την περασμένη Τρίτη, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο επικύρωσε τη συμφωνία των Παρισίων για την κλιματική αλλαγή. Ακολούθησε επίσημη τελετή υπογραφής και σειρά ομιλιών από τους... εκλεκτούς παρευρισκομένους, τον γενικό γραμματέα του ΟΗΕ Μπαν Κι Μουν, τη γαλλίδα υπουργό Περιβάλλοντος και πρόεδρο του «COP21» Σεγκολέν Ρουαγιάλ, τον πρόεδρο της Ευρωπαϊκής Επιτροπής Ζαν Κλοντ Γιούνκερ, καθώς και τον πρόεδρο Μάρτιν Σουλτς και τους επικεφαλής των πολιτικών ομάδων του ΕΚ! Η συμφωνία των Παρισίων τίθεται σε ισχύ καθώς μετά από την επικύρωσή της από την Ινδία και την ΕΕ έχει επικυρωθεί από τις χώρες που ευθύνονται για το 55% των ρύπων του θερμοκηπίου.

Πολλά λόγια για το τίποτα. Γιατί η συμφωνία των Παρισίων, που συμφωνήθηκε το Δεκέμβριο του 2015, στην 21η διάσκεψη για το κλίμα, με την... ευγενική χορηγία εταιριών όπως η Renault, η BNP Paribas, η Michelin, η L'Oréal, η Carrefour κ.ά., από τις οποίες οι έξι στις δέκα δε δημοσιεύουν στοιχεία για τις εκπομπές των αερίων του θερμοκηπίου, ενώ καμία απ' όσες τα δημοσιεύουν δεν έχει παρουσιάσει δείγματα αξιολογών μειώσεων των εκπομπών αυτών (βλ. έκθεση http://multinationales.org/IMG/pdf/abstract_uk.pdf), δεν ήταν παρά ένα ευχολόγιο! Η συμφωνία υποτίθεται ότι αντικατέστησε το πρωτόκολλο του Κιότο, που είχε συναφθεί το 1992. Σε αντίθεση, όμως,

με το πρωτόκολλο του Κιότο, που έθετε κάποια όρια μείωσης των εκπομπών διοξειδίου του άνθρακα στο περιβάλλον (μείωση των εκπομπών CO₂ κατά 5,2% από τα επίπεδα του 1990), στόχοι που ποτέ δεν πιάστηκαν, αφού οι εκπομπές όχι μόνο δε μειώθηκαν αλλά αυξήθηκαν σε ποσοστό πάνω από 65% από τότε, η συμφωνία των Παρισίων δε θέτει τίποτα το μετρήσιμο. Περιορίζεται σε μια υπόσχεση να μειωθούν οι εκπομπές ρύπων έτσι που να μην αυξηθεί η θερμοκρασία του πλανήτη πάνω από 2 βαθμούς Κελσίου από τα προβιομηχανικά επίπεδα (μέχρι σήμερα έχει ανέβει γύρω στους 0,85 βαθμούς). Το πώς θα γίνει αυτό και πώς θα μετρηθεί για κάθε χώρα, παραμένει ακόμα άγνωστο!

Θυμίζουμε ορισμένα πράγματα που γράψαμε για τη συμφωνία αυτή όταν συμφωνήθηκε:

«Ολόκληρη η συμφωνία, την οποία μπορεί κανείς να διαβάσει στην ιστοσελίδα του ΟΗΕ (<http://unfccc.int/resource/>

docs/2015/cor21/eng/lo9r01.pdf) είναι ένα απέραντο ευχολόγιο. Ευχολόγιο για τη μείωση των εκπομπών ρύπων (χωρίς να τίθεται κανένα συγκεκριμένο νούμερο), ευχολόγιο για την οικονομική βοήθεια των 100 δισ. δολαρίων προς τις λεγόμενες αναπτυσσόμενες χώρες, ευχολόγιο για τη διαφάνεια, ευχολόγιο για τη διακρατική επιστημονική συνεργασία προκειμένου να μειωθούν οι ρύποι! **Δεν προβλέπεται ούτε καν αποζημίωση για τις χώρες που θα πληγούν από φυσικές καταστροφές λόγω της αύξησης της θερμοκρασίας του πλανήτη!** Ούτε λόγος φυσικά να γίνεται για την περιφέρση decarbonization δηλαδή την απαγκίστρωση από τα ορυκτά καύσιμα του άνθρακα (πρώτα απ' όλα το πετρέλαιο), που συμπεριλαμβανόταν υποκριτικά στο προσχέδιο της συμφωνίας και είχε αναφερθεί σαν στόχος (μέχρι το τέλος του αιώνα!) στη διάσκεψη του G7 τον περασμένο Ιούνιο. Στο τελικό κείμενο της συμφωνίας **αφαιρέθηκε εντελώς κάθε αναφορά σε**

αυτή, όπως αφαιρέθηκαν και κάποιοι πιο μετρήσιμοι στόχοι για μείωση των ρύπων που προκαλούν το φαινόμενο του θερμοκηπίου πάνω από 40% σε σχέση με τα επίπεδα του 2010, μέχρι το 2050.

Πώς θα γίνει τότε η μείωση των ρύπων και η αποφυγή της αύξησης της θερμοκρασίας του πλανήτη; **Η κάθε χώρα θα θέσει ένα στόχο μείωσης των εκπομπών στο πλαίσιο των δυνατοτήτων της και θα κάνουμε όλοι το... σταυρό μας να τον εφαρμόσει. Αν αλλάξει γνώμη, μπορεί να φύγει μετά από τρία χρόνια, αλλά κι αν δεν τον πετύχει δεν υπάρχει κανένα πρακτικό μέτρο για να την αναγκάσει να είναι συνεπής με τους στόχους που η ίδια έθεσε!»** (<http://www.eksegersi.gr/issue/849/Διεθνή/25257.Ενα-ακόμα-ευχολόγιο>).

Οι πολιτικοί εκπρόσωποι του κεφαλαίου των πιο αναπτυγμένων χωρών πρέπει να δείχνουν ότι ενδιαφέρονται για το κλίμα. Αυτός είναι ο ρόλος τους. Μετά από το φιάσκο της διάσκεψης της Κοπεγχάγης (το 2009), προσπάθησαν να βρουν μια φόρμουλα για να συνάψουν κάποια συμφωνία που θα γίνει πλατιά αποδεκτή μεταξύ των κεφαλαιοκρατικών τάξεων όλων των χωρών για να λένε ότι πέτυχαν κάτι. Αυτό επιτεύχθηκε στο Παρίσι και τώρα μπορούμε όλοι να... χαλαρώσουμε και να σταματήσουμε να ανησυχούμε για την αύξηση των εκπομπών των ρύπων στο περιβάλλον. Μέχρι την επόμενη μεγάλη περιβαλλοντική καταστροφή.

Κολομβία

Η εκδίκηση της Δεξιάς

Με το οριακό 50,24% κέρδισε το ΟΧΙ στην Τελική Συμφωνία Ειρήνευσης ανάμεσα στην κυβέρνηση της Κολομβίας και τους αντάρτες των FARC. Το ΟΧΙ υποστήριξαν οι αστικές πολιτικές δυνάμεις της Δεξιάς, επικεφαλής των οποίων τέθηκε ο γνωστός για τη διαπλοκή του με τα ακροδεξιά τάγματα θανάτου, πρώην πρόεδρος της Κολομβίας και νυν γεροϋσιαστής, Αλβαρο Ουρίμπε.

Μολονότι το αποτέλεσμα τυπικά δεν είναι δεσμευτικό και η συμμετοχή στο δημοψήφισμα έφτασε μόλις στο 37,28%, ο πρόεδρος Χουάν Μανουέλ Σάντος δήλωσε ότι το αποτέλεσμα θα είναι καθοριστικό για την πορεία προς την ειρήνευση από τώρα και μετά, ενώ παράλληλα το είχε αναγάγει προπαγανδιστικά σε μέγιστο πολιτικό διακύβευμα που θα προσέδιδε στη συμφωνία ευρεία αποδοχή, βασιζόμενος στις δημοσκοπήσεις που έδιναν στο στρατόπεδο του ΝΑΙ άνετη νίκη με ποσοστό που έφτανε μέχρι και το 66%, αλλά και στο ότι οι Αμερικάνοι είχαν εγκρίνει τη συμφωνία. Οι δηλώσεις του Σάντος ότι δεν υπάρχει εναλλακτικό σενάριο για επίτευξη ειρήνης και ότι ο ίδιος δεν προτίθεται να επαναδιαπραγματευθεί τη συμφωνία δεν ήταν αρκετές για να πείσουν τους πιο δεξιούς ψηφοφόρους να εγκρίνουν τη συμφωνία με τις FARC. Η πολιτική Δεξιά πήρε την εκδίκησή της και ετοιμάζει την επάνοδό της στην εξουσία.

Χωρίς αμφιβολία, το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος αποτελεί μεγάλη πολιτική ήττα για τον Σάντος. Η νίκη του ΝΑΙ πιστώνεται σχεδόν αποκλειστικά στον Ουρίμπε, ο οποίος όχι μόνο εκδικείται τον πρώην συνεργάτη του ύστερα από την απόφασή του να ξεκινήσει διαπραγματεύσεις για ειρήνη με τους αντάρτες, γεγονός που προκάλεσε ρήξη στη μεταξύ τους σχέση, αλλά πλέον αποκτά και λόγο στις διαπραγματεύσεις, αφού το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος καθιστά τα κόμματα της αντιπολίτευσης ρυθμιστικό παράγοντα των εξελίξεων από τώρα και μετά.

Το σφράγισμα της συμφωνίας από ένα θετικό αποτέλεσμα στο δημοψήφισμα θα άνοιγε το δρόμο στον Σάντος για να ξεκινήσει τις διαπραγματεύσεις με τον ELN, τη δεύτερη μεγαλύτερη αντάρτικη οργάνωση της Κολομβίας, ενώ τα μέτρα ανάκαμψης της καπιταλιστικής οικονομίας, που θα προωθούσε μετά την οριστικοποίηση της συμφωνίας, αλλά και η σταθερότητα που αναμενόταν να αποκατασταθεί μετά τη λήξη της ένοπλης σύγκρουσης ανταρτών και κυβέρνησης, με την προσέλευση ξένων επενδύσεων στη χώρα, είχαν γεννήσει προσδοκίες στο κυβερνητικό επιτελείο ότι θα αντιστρεφόταν η πορεία καθόδου της κολομβιανής οικονομίας, λόγω της κατακρήμνισης της τιμής του πετρελαίου που αποτελεί βασικό εξαγωγίμο προϊόν της χώρας. Τώρα όλα βρίσκονται στον αέρα.

Σύμφωνα με τοπικούς πολιτικούς αναλυτές, η μεγαλύτερη μάζα των ψηφοφόρων του ΟΧΙ βρίσκεται στα αστικά κέντρα, μακριά από τα πεδία των ένοπλων συγκρούσεων. Αντίθετα, η φτωχή κολομβιανή υπαίθρος που αποτελούσε διαχρονικά τη βασική δεξαμενή άντλησης δύναμης από τις FARC, αλλά και θύμα των ακροδεξιών ταγμάτων εφόδου, ψήφισε σχεδόν αποκλειστικά ΝΑΙ στη συμφωνία, γιατί εκτός από τη λήξη της σύγκρουσης προσβλέπει και σε βελτίωση της θέσης των φτωχών αγροτών από την αναδιανομή της γης, που προβλέπεται στη συμφωνία ως όρος που έθεσαν οι FARC.

Πλέον, αρχίζει ένας νέος κύκλος διαπραγματεύσεων, κυρίως στο πολιτικό παρασκήνιο, προκειμένου ο Σάντος να αποσπάσει τη συναίνεση της αντιπολίτευσης. Ήδη, έχει καλέσει σε συνάντηση την αντιπολίτευση, ενώ δεν αποκλείεται στο νέο κύκλο διαπραγματεύσεων μεταξύ κυβέρνησης και ανταρτών να συμμετέχει και η αντιπολίτευση, ως αυτόνομο μέρος. Ο Ουρίμπε και οι οπαδοί του απαιτούν να φυλακιστούν οι ηγέτες των ανταρτών καθώς και όσοι αντάρτες έχουν διαπράξει «εγκλήματα», σύμφωνα με τη λογική του Ουρίμπε, δηλαδή όσοι έχουν πολεμήσει ενάντια στον εθνικό στρατό. Επίσης, να μη δοθούν στους εκπροσώπους των FARC θέσεις στη νέα Γερουσία και στο Συμβούλιο των Αντιπροσώπων μετά το 2018.

Ο ηγέτης των FARC Ροδρίγο Λοντόνιο δήλωσε ότι οι αντάρτες επιθυμούν τον τερματισμό της ένοπλης σύγκρουσης. Όμως, μετά την ανακοίνωση του κολομβιανού υπουργείου Αμυνας ότι η διμερής κατάπαυση του πυρός ισχύει μέχρι το τέλος του Οκτώβρη, τα αντάρτικα ένοπλα τμήματα πήραν εντολή να κατευθυνθούν σε ασφαλείς τοποθεσίες στη ζούγκλα, ενώ η ηγεσία κάλεσε τους ντόπιους πληθυσμούς να περιφρουρήσουν ειρηνικά τα στρατόπεδα των ανταρτών, προκειμένου να αποτραπούν επιθέσεις του στρατού μετά τη λήξη της εκεχειρίας. Η κυβέρνηση διαβεβαιώνει τους αντάρτες ότι η κατάπαυση του πυρός θα ανανεώνεται διαδοχικά, μέχρι να λήξει ο νέος κύκλος διαπραγματεύσεων.

Γιατί ανεμίζει χαρούμενα η κοτσίδα του Πάμπλο;

Θέλει η πουτάνα να κρυφτεί, μα η χαρά δεν την αφήνει. «Στους σοσιαλιστές κέρδισαν εκείνοι που υποστηρίζουν μια κυβέρνηση του Λαϊκού Κόμματος» έγραψε στο twitter ο Πάμπλο Ιγκλέσιας των Podemos, μετά τον εξαναγκασμό σε παραίτηση του ηγέτη του PSOE (Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα Ισπανίας) Πέδρο Σάντσεθ. «Αντιμέτωποι με μια διεφθαρμένη κυβέρνηση, θα συνεχίσουμε τη μάχη μαζί και για το λαό», κατέληξε ανακουφισμένος ο φαρισαίος με την κοτσίδα.

Φαρισαίος γιατί δε δίνει δεκάρα τσακιστή για το διχασμό στο ηγετικό Aparat του PSOE ή για το ότι ανοίγει ο δρόμος για αποχή των σοσιαλδημοκρατών από την ψηφοφορία, ώστε η συγκυβέρνηση του δεξιού PP (Λαϊκό Κόμμα) με το κεντρώο Ciudadanos (Πολίτες) να μπορέσει να πάρει ψήφο εμπιστοσύνης, συγκεντρώνοντας το 51% των παρόντων στο 350μελές ισπανικό κοινοβούλιο. Αν ο

Ιγκλέσιας ήθελε μια διαφορετική εξέλιξη, είχε την ευκαιρία να το κάνει στο διάστημα μετά τις εκλογές του Δεκέμβρη του 2015. Τότε που ο δεξιός Ραχόι επέστρεψε αμέσως στο βασίλειό της διερευνητικής εντολής, αυτή δόθηκε στο σοσιαλδημοκράτη Σάντσεθ, όμως ο Ιγκλέσιας τορπίλισε το σχηματισμό μιας τριμερούς συγκυβέρνησης (PSOE, Podemos, Ciudadanos), με αποτέλεσμα να γίνουν νέες εκλογές τον Ιούνιο, ο Ραχόι να βγει ενισχυμένος απ' αυτές και η πίεση να μεταφερθεί στον Σάντσεθ.

Ποια πίεση; Η... λογική πίεση ενός αστικού συστήματος εξουσίας, που δεν ανέχεται τα κόμματά του να μην μπορούν να σχηματίσουν κυβέρνηση και να σπρώχνουν τη χώρα σε τρίτη εκλογική αναμέτρηση μέσα σε ένα χρόνο, με κίνδυνο μάλιστα ούτε αυτή η αναμέτρηση να μπορέσει να βγάλει βιώσιμο κυβερνητικό σχήμα. Και μάλιστα, αυτά να συμβαίνουν σε μια περίοδο που ο ισπανικός καπιτα-

λισμός έχει μπει σε ανάκαμψη, μετά από μια μακρά περίοδο καταστροφικής κρίσης.

Αν δεν υπήρχαν στ' αριστερά του οι Podemos, ο Σάντσεθ θα είχε οδηγήσει τους βουλευτές του σε αποχή, ώστε ο Ραχόι να μπορέσει να πάρει ψήφο εμπιστοσύνης. Και θα καθόταν στην αξιωματική αντιπολίτευση, ασκώντας κριτική στην πολιτική της κυβέρνησης και ανασυγκροτώντας το PSOE για να επανέλθει στην κυβέρνηση, ξεπλυμένο από τις «αμαρτίες» της διακυβέρνησης του Χοσέ Λουίς Θαπατέρο. Όμως, η γέννηση των Podemos μέσα από την κρίση των τελευταίων ετών και η κατάρρευση του παλιού δικομματισμού, οδήγησαν τον Σάντσεθ σε μια κατάσταση «μεταξύ Σκύλλας και Χάρυδης». Αν διά της αποχής βοηθούσε τον Ραχόι να σχηματίσει κυβέρνηση, οι Podemos θα τον κατηγορούσαν ότι στηρίζει τη Δεξιά. Αν αρνιόταν να βοηθήσει στο σχηματισμό κυβέρνησης, θα

παρέτεινε την πολιτική εκκρεμότητα και θα κατηγορούνταν ότι χάριν των προσωπικών του φιλοδοξιών στερεί από τη χώρα την πολιτική σταθερότητα που τόσο έχει ανάγκη.

Ο Σάντσεθ επέλεξε το δεύτερο. Και δέχτηκε τα πυρά εκ των έσω. Το «λόμπι της Ανδαλουσίας», με ιθύνοντα νου τον γηραιό (αλλά μάχιμο) Φελίπε Γκονθάλεθ και αιχμή του δόρατος την κυβερνήτη της Ανδαλουσίας Σουσάνα Ντίαθ, του πήρε την πλειοψηφία στην ΚΕ, απορρίπτοντας με ψήφους 132 έναντι 107 την πρότασή του για έκτακτο συνέδριο του κόμματος. Έτσι, ο Σάντσεθ δεν πρόλαβε να γίνει Κόρμπιν. Παινήθηκε άδοξα και επιστρέφει στην πανεπιστημιακή του καριέρα. Όσο για εκείνους που επέλεξαν την υπευθυνότητα του PSOE έναντι του συστήματος, προσδοκούν ότι (με τη βοήθεια και των ευρωπαίων σοσιαλδημοκρατών και του... Τσίπρα) δε θα έχουν απώλειες έναντι των Podemos.

στο ψαχνό

Φόροι, αντεργατικά μέτρα και ξύλο

Πρώτα «ψέκασαν» και ξυλοφόρτωσαν τους συνταξιούχους και μετά στενοχωρήθηκαν τόσο πολύ που μας ανακοίνωσαν ότι τα ΜΑΤ δε θα ξαναχρησιμοποιήσουν χημικά σε κινητοποιήσεις εργαζόμενων και συνταξιούχων.

Δυο μέρες μετά αυτοδιαψεύστηκαν καθώς τα ΜΑΤ προσπάθησαν (ανεπιτυχώς τελικά) να φράξουν την είσοδο διαδηλωτών σε δικαστήριο της Θεσσαλονίκης στο οποίο θα γινόταν πλειστηριασμός πρώτης κατοικίας. «Κανένα σπίτι σε χέρια τραπεζίτη» φώναζαν οι διαδηλωτές, έχοντας απέναντί τους τα ΜΑΤ, σταλμένα από την κυβέρνηση ενός κόμματος που πολλοί απ' αυτούς είχαν εμπιστευθεί, καθώς μέχρι να σχηματίσει κυβέρνηση φώναζε τα ίδια συνθήματα.

Τα έσοδα ξεπέρασαν το στόχο! Πανηγυρίζουν τα στελέχη της ίδιας κυβέρνησης, λες και ο λαός δεν ξέρει ότι τα έσοδα αυτά βγήκαν από το αίμα που του ρουφάνε με τους μηχανισμούς της φορομνηξίας.

Ο προϋπολογισμός του 2017 θα εκτελεστεί με την ίδια επιτυχία, δηλώνουν με αυταρέσκεια τα ίδια κυβερνητικά στελέχη, λες και ο λαός δεν ξέρει πως η επιτυχής εκτέλεση του προϋπολογισμού μπορεί να γίνει μόνο αν τους ρουφήξουν περισσότερο αίμα. Η λίστα των νέων έμμεσων φόρων, που προστίθενται στους παλιούς, από τους οποίους κανείς δεν καταργήθηκε, είναι εφιαλτική. Μόνο στον αέρα που αναπνέουμε δεν έβαλαν φόρο, αλλά δεν αποκλείεται σε κάποια επόμενη «αξιολόγηση» να το κάνουν κι αυτό, άμα «δε βγαίνουν τα νούμερα».

Καλλιεργούν και πάλι μια ψεύτικη αισιοδοξία ότι επίκειται (ή ότι, τέλος πάντων, το παλεύουν σκληρά να γίνει) νέα αναδιάρθρωση του χρέους (την οποία πρόστυχα ονομάζουν «απομείωση», ενώ έχουν υπογράψει ότι αποκλείεται οποιαδήποτε ονομαστική μείωση του χρέους). Στο τέλος θα υπάρξουν μόνο τα προγραμματισμένα βραχυπρόθεσμα μέτρα (που «δε θα είναι δωρεάν», όπως έχει δηλώσει ο Ρέγκλινγκ, ο γερμανός γκαουλάιτερ του ESM), ενώ τα μέτρα για τη ρύθμιση των δόσεων μετά το 2021 θα συζητηθούν το 2019, για ν' αποτελέσουν μοχλό επιβολής ενός τέταρτου Μνημόνιου.

Ομως, ακόμα κι αν ανακοινώνονταν τώρα τα μέτρα που θα ισχύσουν μετά το 2021 (ως αποτέλεσμα ενός παζαριού ανάμεσα στη Γερμανία και το ΔΝΤ και όχι επειδή δίνει κανείς σημασία στην ψοφοδεή συγκυβέρνηση των Τσιπροκαμμένων), αυτό δε θα άλλαζε την προγραμματισμένη λήψη νέων αντεργατικών μέτρων, που θα συζητηθούν στο πλαίσιο της δεύτερης αξιολόγησης. Μάλιστα, όσο πιο σαφές γίνει το πλαίσιο ρύθμισης της αποπληρωμής του χρέους για την περίοδο μετά το 2021, τόσο πιο σκληρά θα είναι τα αντεργατικά μέτρα, γιατί θα έχουμε μια λύση-πακέτο έμπνευσης του ΔΝΤ.

Τα πράγματα είναι δρομολογημένα και δεν αλλάζουν. Πρώτο Μνημόνιο, δεύτερο, τρίτο, ένα αβάσταχτο φορτίο φορομνηξίας, μια εφιαλτική κινεζοποίηση των εργασιακών σχέσεων, με προοπτική παραπέρα χειροτέρευσης. Περισσότεροι φόροι, νέα αντεργατικά μέτρα, καμιά επιστροφή σε όσα ίσχυαν προ κρίσης. Και η αστυνομική καταστολή με τα γκλομπ παρά πόδα, έτοιμη να χτυπήσει κάθε αντίσταση που θα ξεφύγει -έστω και λίγο- από τα όρια της ανώδυνης για το σύστημα διαμαρτυρίας.

Αυτό δεν πρόκειται να αλλάξει «από τα πάνω». Το παραμύθι τελείωσε. Όσοι το καταλάβαμε δεν έχουμε παρά ν' αρχίσουμε να ψάχνουμε τρόπους για ν' αντιδράσουμε μαχητικά. Στα δικά μας χέρια βρίσκεται το μέλλον μας.

KONTRES

Λαδάκι

Η ανακοίνωση από το υπουργείο του Σταθάκη ήταν λακωνική: «Υπογράφηκε στις 22/09/2016 από το Γιώργο Ιωαννίδη, Ειδικό Γραμματέα Διαχείρισης Τομεακών Ε.Π. του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Ταμείου (Υπουργείο Οικονομίας, Ανάπτυξης & Τουρισμού), η ένταξη της Πράξης "Ενίσχυση των προσόντων και της συλλογικής δράσης των εργαζομένων του ιδιωτικού τομέα που εκπροσωπούνται στη ΓΣΕΕ". Η Πράξη θα υλοποιηθεί από το Ινστιτούτο Εργασίας της Γενικής Συνομοσπονδίας Εργατών Ελλάδας (ΓΣΕΕ) και έχει συνολικό προϋπολογισμό 2.189.805,50 ευρώ».

Το παραδάκι στο μαγαζί της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, στο οποίο «σιτίζονται» και συρίζαίοι, μπορεί να λειτουργήσει και σαν λαδάκι (για να μην τρίζουν οι πόρτες).

Αφεντικά και μανατζαράιοι

Ο Μεχμέτ Αλί Γιαλτζιντάγ, επικεφαλής του ομίλου Dogan Media, θυγατρικής ενός από τους ισχυρότερους καπιταλιστικούς ομίλους της Τουρκίας (Dogan Holding) υποχρεώθηκε σε παραίτηση, μετά τη διαρροή (από την αριστερή ομάδα RedHack) ηλεκτρονικής αλληλογραφίας που αποκάλυπτε ότι έπαιρνε γραμμή από ανθρώπους του Ερντογάν. Μολονότι υποστηρίζει ότι τα e-mails που διέρρευσαν δεν ήταν δικά του, παραιτήθηκε δηλώνοντας: «Αποφάσισα να αποχωρήσω από την θέση μου, όπου υπηρέτησα με αφοσίωση και ευθύνη από τις αρχές του έτους ώστε οι κατηγορίες που στοχεύουν εμένα να μην βλάψουν την φήμη του ομίλου Dogan».

Τα μεγάλα αφεντικά δε συγχωρούν τους μανατζαράιους, όταν δεν προσέχουν. Το μόνο που τους επιτρέπουν είναι να παραιτηθούν, για να μη φανεί ότι τους έριξαν κλοτσιά. Περιττεύει, βέβαια, να πούμε πως ο Γιαλτζιντάγ δεν ενεργούσε μόνος του, όταν έπαιρνε γραμμή από τους ανθρώπους του Ερντογάν, αλλά διεκπεραιώνει εντολές της οικογένειας Ντογκάν, ο όμιλος της οποίας δραστηριοποιείται σχεδόν σε όλους τους τομείς. Από τη βιομηχανία μέχρι τα κτηματομεσιτικά και από τα δημόσια έργα μέχρι τα ΜΜΕ.

Αηδία

Απείρου κάλλους ιντερνετικός διάλογος

ανάμεσα στον διάσημο αναπληρωτή υπουργό Πολάκη και τον λιγότερο διάσημο Β. Πριμικήρη, πρώην στέλεχος του ΣΥΡΙΖΑ και νυν της ΛΑΕ. Αντιγράφουμε, χωρίς σχόλια, τα οποία -όπως θα αντιληφθείτε- είναι περιττά:

«Basilis Primikiris Τι είναι αυτά που λες ρε πολιτικό νούμερο Πολάκη. Με ΜΑΤ και χημικά δεν τιμάς την μνήμη τις θυσίες και τους αγώνες της αριστεράς και των κομμουνιστών.....Ντροπή

Παύλος Πολάκης Πριμικήρη έχω κάνει αρκετή υπομονή με τη πάρτη σου σεβόμενος κάποια πράγματα. Το ποιος είναι νούμερο δεξ τον καθρέπτη σου και τη λαϊκή σας απήχηση και θα το καταλάβεις. Όταν η ανυπαρξία πολιτικής γραμμής στους σημερινούς καιρούς οδηγεί στο να κανείς κινητοποίηση ενδοαριστερού εμφυλίου για να αποδείξει ότι υπάρχει, τη στιγμή που ικανοποιείται ένα μεγάλο και παλιό αίτημα της Καισαριανής, τότε είσαι για κλάμματα ή για ΖΟΥΡΛΟΜΑΝ-ΔΥΑ.

ΥΓ μην συνεχίσεις, έφυγες την άλλη στιγμή...

Basilis Primikiris Ποιόν απειλείς ρε πολιτικό νούμερο μιλάς με έναν άνθρωπο που εκλέχθηκε σε πέντε συνέδρια του ΣΥΝ και του ΣΥΡΙΖΑ στην ηγεσία της ριζοσπαστικής αριστεράς ενώ εσύ δεν πέρασες ούτε απ' έξω. Ποιός νομίζεις ότι είσαι. Μην τολμήσεις και βρεθείς μπροστά μου τραμπούκε. Εγώ πάντα πάλεψα για την κοινή δράση και την ενότητα της αριστεράς και όχι για εμφύλιο. Εσύ και κάτι σαν εσένα δεν ανήκουν στο χώρο της αριστεράς. Σου υπενθυμίζω ότι εκτός από την δεξιά υπάρχει και η δεξιά πολιτική που προωθείς εσύ σήμερα. Δεν θα ξέρεις από που να φύγεις. Κτυπάτε τον κόσμο στην Καισαριανή ντροπή σας...

Παύλος Πολάκης Basilis Primikiris είσαι ενα είδος γραφειοκράτη που πάντα απεχθανομουν. Δεν απειλώ απαντώ. Εγώ δεν εκλέχθηκα σε κανένα συνέδριο, αλλά τα ποσοστά που έπαιρνα ως παράταξη, στο πανεπιστήμιο, στο συνδικαλιστικό μου χώρο, στο δήμο δε θα μπορούσε να τα δεις σε τρεις ζωές. Γι' αυτό το κουβαδάκι σου και σε άλλη παραλία».

Δεν τσιμπάνε

Σχολιάστηκε, από άλλους αρνητικά και από άλλους θετικά, το γεγονός ότι ο Φίλης (όπως και ο

Σαν να μην πέρασε μια μέρα

Η πάνω φωτογραφία τραβήχτηκε στις 9 Μάη του 1995. Συνταξιούχοι προσπάθησαν να πάνε στο μέγαρο Μαξίμου για να συναντηθούν με τον πρωθυπουργό Α. Παπανδρέου. Τα ΜΑΤ τους «επριοιήθηκαν» με χημικά και με ξύλο. Ξέσπασε σάλος. Την επομένη, ο κυβερνητικός εκπρόσωπος Ε. Βενιζέλος έριξε εμμέσως την ευθύνη στη ΓΑ-ΔΑ. Ο πρωθυπουργός, είπε, επικοινωνήσε με την πολιτική ηγεσία του υπουργείου, που «θα διερευνήσει κατά νόμον το ζήτημα, για να διαπιστωθεί αν υπήρξε υπέρβαση των κανόνων που ισχύουν στις περιπτώσεις αυτές. Είναι προφανές ότι η πολιτική ηγεσία του υπουργείου Δημόσιας Τάξης - και πολύ περισσότερο η κυβέρνηση - δεν είχε δώσει εντολή για τη χρήση δακρυγόνων». Ο Βενιζέλος ανακοίνωσε ότι την επόμενη κιόλας βδομάδα θα γίνει συνάντηση αντιπροσωπίας των συνταξιούχων με τον πρωθυπουργό.

Ο Παπαθεμελής μόνο που δεν έκλαιγε στις ραδιοφωνικές του εμφανίσεις. Εριχνε την ευθύνη στους μπάτσους, ενώ στη συνέχεια αποδείχτηκε πως είχε δώσει εντολή «να μην επιτρέπεται παντί τω τρόπω η προσέγγιση διαδηλωτών στο Μέγαρο Μαξίμου». Διέταξε ΕΔΕ, έθεσε σε διαθεσιμότητα τον αττικάρχη και τον αστυνομικό διευθυντή Αθήνας.

Η κάτω φωτογραφία τραβήχτηκε την περασμένη Δευτέρα. Στο ίδιο ακριβώς σημείο. Υπό τις ίδιες συνθήκες. Πορεία συνταξιούχων κινήθηκε προς το μέγαρο Μαξίμου, ζητώντας συνάντηση με τον πρωθυπουργό, και δέχτηκε τις «περιοιήσεις» των ΜΑΤ. Ίδια ήταν και η συνέχεια (μόνο τα ονόματα αλλάζουν): ο πρωθυπουργός επικοινωνήσε με τον υπουργό Μπάτσων και Καταστολής και του εξέφρασε την ενόχλησή του, ο υπουργός δήλωσε ότι θα κάνει έρευνα, ανακοίνωσε μάλιστα ότι δε θα ξαναπέσουν χημικά σε πορείες εργαζόμενων και συνταξιούχων. Τα χημικά, βέβαια, τα είχε... καταργήσει ο Πανούσης, ο πρώτος υπουργός των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ, αλλά φαίνεται πως... περίσσειαν μερικά κι έμειναν στα χέρια των μπάτσων.

Όσο για τον υπεύθυνο, ονομάζεται Τσίπρας. Αυτός έχει δώσει εντολή να μην πλησιάζει ούτε κουνούπι στο Μαξίμου. Την κλούβα που φράζει το δρόμο τη βλέπει κάθε πρωί που περνάει στο γραφείο του. Αν ήθελε, θα διέταζε να τη βγάλουν. Όσο υπάρχει εκεί, είναι αυτονόητο ότι οι μπάτσοι θα ασκήσουν βία σε όποιον δοκιμάσει να την παρακάμψει.

Κουρουμπλής, η Κανέλλη και μερικοί ακόμα βουλευτές) έψαλλε κατά τη διάρκεια του αγιασμού από το δεσποταριό για την έναρξη της νέας βουλευτικής περιόδου. Οχι, δεν το έκανε υποκριτικά. Ο Φίλης είναι ψάλτης. Δεν νομίζουμε ότι είναι και πιστός. Ανήκει σε εκείνη τη χορεία των ευρωαναθεωρητών που από παλιά βλέπουν το εκκλησιαστικό τυπικό σαν πολιτιστική εκδήλωση. Που ψάλλουν όπως άλλοι τραγουδούν. Που εκστασιάζονται με τα Εγκώμια της Μεγάλης Παρασκευής.

Το παπαδαριό ποτέ δεν είχε πρόβλημα μ' αυτούς τους τύπους. Θωρούσε πάντοτε ότι με τη συμπεριφορά τους αποτελούν έναν πολύτιμο αρωγό στο έργο του θρησκευτικού ελέγχου του λαού (που εκτός των άλλων είναι και μια τεράστια μπίζνα). Το πρόβλημα για το παπαδαριό αρχίζει όταν αυτοί οι τύποι αποκτούν εξουσία και προσπαθούν να ασκήσουν πολιτική. Τότε, κάθε σκέψη για αστικό εκδημοκρατισμό βάλλεται με τρομερά πυρά από τη μεριά των δεσποτάδων. Και βέβαια, οι δεσποτάδες δεν είναι γατάκια για να ψαρώσουν μπροστά στην εικόνα του ψάλλοντος Φίλη. Ούτε είναι αμόρφωτοι. Στη γνωστή 21σέλιδη επιστολή Ιερώνυμου προς Τσίπρα και πολιτικούς αρχηγούς, οι συμπεριφορές τύπου Φίλη αποκαλύπτονται και στηλιτεύονται ως «εκκοσμίκευση της θρησκείας». Οι δεσποτάδες δεν έχουν κανένα πρόβλημα να κλείσουν τα μάτια στην εκκοσμίκευση, όταν αυτή αποτελεί συμπλήρωμα της εξουσίας τους. Όταν αμφισβητεί αυτή την εξουσία έστω και στο ελάχιστο, όμως, βγάζουν νύχια σαν αγριόγατες.

Όσο για τους Φίληδες, τους ταιριάζει μια παλιά λαϊκή παροιμία: «ή παπάς παπάς ή ζευγάς ζευγάς».

Διάλογος κωφών

«Των οικιών ημών επιπρασμένων ημείς άδομεν» είπε ο Ιερώνυμος στη Βουλή. Για να μην περάσει στο ντούκου, το επανέλαβε και σε μετάφραση: «Τα σπίτια μας καίγονται κι εμείς τραγουδάμε». Παλιά караβάνα του ομορφοτισμού ο Βούτσης, πήρε τη μπηχτή του παπά και τη μετέτρεψε στο αντίθετό της: «Είμαστε όλοι πάνω στο ίδιο κλαρί. Συναποτελούμε ένα δέντρο που έχει βαθύτατες ρίζες αλλά είναι εκτεθειμένο στις παγκόσμιες οικονομικές και αξιακές συγκυρίες. Θα πρέπει να στηρίζουμε αυτό το δέντρο στο όνομα των παιδιών μας και των εγγονιών μας, δεν πρέπει να ζήσουν με τις μικρότερες προσδοκίες». Ο Ιερώνυμος κατάλαβε πως η ασάφεια του αφορισμού του βοήθησε τον Βούτση να τον μετατρέψει σε στήριγμα της κυβερνητικής πολιτικής, κι όταν οι δημοσιογράφοι τον ρώτησαν τι εννοούσε, απάντησε «εσείς ξέρετε», για να τους οδηγήσει σε συσχετισμό με τις «πρωτοβουλίες Φίλη».

Κυνισμός

Στο περιβόητο ντιμπίτ, η Κλίντον την έπεσε στον Τραμπ προσπαθώντας να τον «ζωγραφίσει» ως εχθρό των εργαζόμενων, λέγοντας ότι ενθουσιάστηκε με την κρίση ακινήτων, επειδή έτσι εύρισκε ευκαιρίες για αγορές. «Αυτό ακριβώς ονομάζουμε μπιζνες» απάντησε με καμάρι ο Τραμπ. Μετά, η Κλίντον τον κατηγορήσε ότι δε δίνει στη δημοσιότητα τις φορολογικές του δηλώσεις, για να μη φανεί ότι δεν έχει πληρώσει ούτε δεκάρα στον ομοσπονδιακό προϋπολογισμό. «Αυτό σημαίνει ότι είμαι έξυπνος», τη διέκοψε ο Τραμπ.

Μη βιαστείτε να αποδώσετε αυτόν τον απροκάλυπτο κυνισμό στο ταμπερμέντο του Τραμπ. Δεν νομίζουμε ότι έχασε την ψυχραιμία του. Ο κυνισμός είναι τμήμα της δημόσιας εικόνας που οικοδόμησε με τους «ίματζ μείκερ» της καμπάνιας του. Ο κυνισμός «πουλάει» στις ΗΠΑ, στη χώρα του απόλυτου κοινωνικού αμοραλισμού, και ο Τραμπ προσπαθεί να τον «πουλήσει» στους ψηφοφόρους που είναι διατεθειμένοι να «αγοράσουν». Αντίθετα, η Κλίντον προσπαθεί ν' απευθυνθεί και στην εργατική τάξη, μεγάλο μέρος της οποίας όμως δεν πάει καν να ψηφίσει.

Business as usual

Πώς είναι δυνατόν ένας ναύαρχος τεσσάρων αστέρων, που διατέλεσε ανώτατος διοικητής των δυνάμεων του ΝΑΤΟ στην Ευρώπη και έφτασε να είναι στη short list των πέντε υποψηφίων από την οποία η Χίλαρι Κλίντον επέλεξε τον αντιπρόεδρό της να εκφράζει δημόσια τη φιλοδοξία του να γίνει πρεσβευτής στην Ελλάδα; Ο ναύαρχος Τζέιμς Σταυρίδης (ούτε το «μαλάκας» δεν ξέρει από ελληνικά) το λέει ευθέως: «Εχω μάθει να υπηρετώ το έθνος μου κι είμαι πάντα πρόθυμος να συνεχίζω να το υπηρετώ. Το πόστο για το οποίο πραγματικά όμως ενδιαφέρομαι είναι αυτό του πρεσβευτή των ΗΠΑ στην Ελλάδα».

Δεν είναι και τόσο δευτεροκλασάτο το πόστο του αμερικανού πρεσβευτή στην Ελλάδα, όσο κι αν η Ελλάδα είναι μια δευτεροκλασάτη εξαρτημένη καπιταλιστική χώρα. Είναι γεωπολιτικά καίριο πόστο, από το οποίο οι ΗΠΑ κάνουν πολιτική στο Αιγαίο, τη Μεσόγειο και τα Βαλκάνια. Έχει να κάνει με τη ρύθμιση ανοιχτών ζητημάτων (Κυπριακό, Ελληνοτουρκικά), με τριγωνικές και πολυγωνικές σχέσεις (Ελλάδα-Τουρκία-Ισραήλ-Κύπρος-Αίγυπτος) και με τους ενεργειακούς δρόμους από την άλλοτε σοβιετική Ανατολή προς την Ευρώπη. Σ' ένα περιβάλλον που εκτιμά ότι θα είναι γι' αυτόν εξαιρετικά ευνοϊκό, λόγω της ελληνικής καταγωγής των προγόνων του, ο Σταυρίδης φιλοδοξεί να κάνει ένα καλό ξεκίνημα της πολιτικής του καριέρας για να μπορέσει μετά να ανελιχτεί στη διοίκηση Κλίντον, αν η Χίλαρι νικήσει τον Τραμπ.

Μπάχαλο στο ΣτΕ για τις άδειες

Το κατάφερε και αυτό η «παιδική χαρά» του Μαξίμου: να κάνει μπάχαλο το ΣτΕ, ένα δικαστήριο που έχει στηρίξει καίρια τη μνημονιακή πολιτική κατά την τελευταία εξαετία. Μια συνεδρίαση που διακόπηκε πριν ακόμα ξεκινήσει, μ' ένα πρωτοφανές σκεπτικό που παρουσίασε δημόσια ο πρόεδρος του ΣτΕ, και δυο αντιπρόεδροι που παραιτήθηκαν από το συνδικαλιστικό τους όργανο καταγγέλλοντας τη διαδικασία, είναι ο μέχρι στιγμής απολογισμός. Αναμένεται η συνέχεια.

Την Παρασκευή 30 Σεπτεμβρίου, η διάσκεψη της Ολομέλειας του ΣτΕ για το ζήτημα των τηλεοπτικών αδειών διακόπηκε μια ώρα μετά την έναρξή της. Ο πρόεδρος του ΣτΕ Ν. Σακελλαρίου έκανε την εξής -πρωτοφανή στα δικαστικά χρονικά- δήλωση: **«Εν όψει του κλίματος, το οποίο επιχειρείται να διαμορφωθεί τις τελευταίες, ιδίως, ημέρες από δημόσιες τοποθετήσεις και εκδηλώσεις ως προς την έκβαση της διασκέψεως της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας για τις εκκρεμείς ενώπιον του δικαστηρίου υποθέσεις των τηλεοπτικών αδειών, ο πρόεδρος του Συμβουλίου της Επικρατείας έκρινε ότι πρέπει να ματαιωθεί η προγραμματισθείσα (από 13.9.2016) για σήμερα διάσκεψη επί των υποθέσεων αυτών»**. Γιατί είναι πρωτοφανής η δήλωση; Γιατί πρόεδρος ανώτατου δικαστηρίου παραδέχεται ότι ο ίδιος και οι συνάδελφοί του είναι ευεπίφοροι σε πιέσεις που ασκούνται από τους διαδίκους! Είναι αυτός ο ίδιος που τον περασμένο Ιούλη είχε κάνει δήλωση με το ακριβώς αντίθετο περιεχόμενο: «Οι δικαστές του ΣτΕ αποφαινόμενοι με πλήρη ανεξαρτησία και πνεύμα ουδετερότητας, δεν καθοδηγούνται, **δεν επηρεάζονται ούτε υποκύπτουν σε πιέσεις**, από όπου κι αν αυτές προέρχονται».

Φυσικά, ο τοποθετημένος από τους ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ στην προεδρία Ν. Σακελλαρίου δεν έπαισε κανέναν. Η πρώτη σκέψη που έκαναν όλοι ήταν πως είδε ότι δεν είχε πλειοψηφία και διέκοψε τη διάσκεψη. Μολονότι ήταν Παρασκευή (η μέρα είχε επιλεγεί σκοπίμως, αφού από το μεσημέρι αρχίζει το Σαββατοκύριακο των δημοσιογράφων, ενώ οι εφημερίδες έχουν κλείσει), το ρεπορτάζ άρχισε να τρέχει στο Διαδίκτυο. Είχε γίνει της μουρλής ανάμεσα στον πρόεδρο και δικαστές, εκτός των άλλων και γιατί ο πρόεδρος αρνήθηκε να δώσει στους δικαστές που συμμετείχαν στη διάσκεψη την προεισηγήση των βοηθών του εισηγητή της υπόθεσης Γ. Παπαγεωργίου. Σύμφωνα με πληροφορίες, ο πρόεδρος αρνήθηκε να δώσει στους δικαστές τις προεισηγήσεις επικαλούμενος κίνδυνο διαρροής του περιεχομένου τους στον Τύπο από τους συμβούλους Επικρατείας! Αυτό, φυσικά, θεωρήθηκε βαρύτατα προσβλητικό, τα νεύρα άναψαν και στο τέλος ο πρόεδρος αναγκάστηκε να δεσμευτεί ότι θα δώσει τις προεισηγήσεις. Αυτό, άλλωστε, προβλέπεται από τον κανονισμό λειτουργίας του ΣτΕ που αναφέρει: «Η προεισηγήση του βοηθού εισηγητή είναι εσωτερικό έγγραφο του δικαστηρίου, απευθύνεται στον εισηγητή της υποθέσεως και είναι **στην διάθεση των μελών της συνθέσεως** και όχι των διαδίκων ή άλλων τρίτων». Τι αναφέρουν, άραγε, οι προεισηγήσεις και ο πρόεδρος του ΣτΕ φοβόταν τόσο τη διαρροή τους; Προφανώς, δεν ήταν... και τόσο ευνοϊκές για την κυβέρνηση και την τακτική της στο ζήτημα των τηλεοπτικών αδειών. Αν ήταν ευνοϊκές για την κυβερνητική τακτική, ο ίδιος ο πρόεδρος... θα φρόντιζε για τη διαρροή τους.

Επειδή οι πληροφορίες ότι είχε γίνει της

μουρλής στη διάσκεψη κυκλοφορούσαν στο Διαδίκτυο, βγάζοντας ψεύτη τον πρόεδρο του ΣτΕ, αυτός ζήτησε βοήθεια από την Ένωση Δικαστών του ΣτΕ, που εξέδωσε ανακοίνωση, υπογραμμένη από τον πρόεδρο και το γενικό της γραμματέα, για να υποστηρίξει ότι... ο πρόεδρος λέει αλήθεια! **«Σύμφωνα με την από 30.9.2016 ανακοίνωση του προέδρου του ΣτΕ, ο μόνος λόγος για τον οποίο ματαιώθηκε η προγραμματισμένη για σήμερα διάσκεψη της Ολομέλειας του δικαστηρίου επί των υποθέσεων για τις τηλεοπτικές άδειες είναι το κλίμα που έχει διαμορφωθεί από δημόσιες τοποθετήσεις και εκδηλώσεις ως προς την έκβαση της διασκέψεως της Ολομέλειας για τα θέματα αυτά. Επομένως, όσα αντίθετα αναφέρονται στον Τύπο δεν ανταποκρίνονται στην πραγματικότητα»**, ισχυριζόταν η ανακοίνωση.

Ήταν τέτοιος ο πανικός του προέδρου και των ανθρώπων του που δε σκέφτηκαν μερικά πολύ απλά πράγματα. Να μην βάλουν, για παράδειγμα, το συνδικαλιστικό όργανο των δικαστών να πάρει θέση στην ουσία μιας υπόθεσης που (τυπικά τουλάχιστον) δε γνωρίζει. Να προστατευθούν όλοι τους από τους δικαστές που είχαν διαφωνήσει με τον πρόεδρο στη διάσκεψη και που λογικά θα αντιδρούσαν. Τιποτα! Πρόεδρος και επικεφαλής του συνδικαλιστικού οργάνου ενήργησαν με τη λογική που ενεργούν οι Τσιπράιοι. Κυνήγησαν τις εντυπώσεις της στιγμής, αδιαφορώντας γι' αυτό που θα ερχόταν.

Αντιλαμβανόμενοι το βάθος του προβλήματος, οι πολιτικοί αντίπαλοι της κυβέρνησης ξεσπάθωσαν. «Μπλέξαμε με νέο Κόλλια» έγραφε τη Δευτέρα ο Πρετεντέρης για τον πρόεδρο του ΣτΕ, εκτοξεύοντας εναντίον του μια κατηγορία που πολύ δύσκολα ξεφεύγει από τη γραφίδα ή από το στόμα αστού δημοσιογράφου. «Εκφράζω δημόσια τον προβληματισμό και την ανησυχία μου για την εξέλιξη στο ΣτΕ» είπε ο Μητσοτάκης την Τρίτη. Και εξήγησε τι εννοεί: «Το Ανώτατο Δικαστήριο έπρεπε να είχε αποφανθεί επί της συνταγματικότητας ή μη του νόμου Παππά πριν ολοκληρωθεί ο διαγωνισμός-φάσκο. Είμαι βέβαιος ότι το δικαστήριο θα σταθεί στο ύψος των περιστάσεων και **θα δικάσει την ουσία της υπόθεσης** το συντομότερο δυνατό. Η εκκρεμότητα αυτή έχει τραυματίσει το κύρος των θεσμών. **Καμία άλλη καθυστέρηση** δεν επιτρέπεται».

Ο Κούλης γνώριζε προφανώς τι θα ακολουθούσε την επομένη. Κι ακόμα, με μαετρικό τρόπο μίληκε στην ουσία χωρίς να το δείχνει φανερά. Ζητώντας από το ΣτΕ «να δικάσει την ουσία της υπόθεσης», τάσσεται με εκείνη τη μερίδα των δικαστών που αντιδρούν στο σχεδιασμό του προέδρου του ΣτΕ για απόρριψη των προσφυγών για τυπικούς λόγους, ώστε το δικαστήριο να μην μπει στην ουσία. Γιατί άμα μπει στην ουσία, θα πρέπει να τσαλαπατήσει την ίδια τη νομολογία του, ενώ άμα απορρίψει τις προσφυγές για τυπικούς λόγους αποφεύγει το μεγάλο ξεφτιλίκι. Ζητώντας αυστηρά να μην υπάρξει «καμία άλλη καθυστέρηση», ο Κούλης προσπαθεί να ακυρώσει το σχεδιασμό των συνεχών αναβολών, που έχει ως στόχο να έχουν δοθεί στο μεταξύ οι άδειες, να έχουν αρχίσει να λειτουργούν τα νέα κανάλια και το ΣτΕ να δικάσει έχοντας μπροστά του τετελεσμένα.

Οι αντιπρόεδροι του ΣτΕ Χ. Ράμμος και Αικ. Σακελλαροπούλου (έχει διατελέσει και πρόεδρος του συνδικαλιστικού οργάνου), παραιτήθηκαν από μέλη της Ένωσης Δικαστών του ΣτΕ με επιστολές τους, χαρακτηρίζοντας την ανακοίνωση

του συνδικαλιστικού οργάνου «μέγα απόπημα», καταγγέλλοντας ότι λειτούργησε ως «γραφείο Τύπου» του προέδρου του ΣτΕ και υποστηρίζοντας ότι η αναβολή της διάσκεψης είναι «αρνησιδικία»! Εβγαλαν, δηλαδή, στη φόρα τη σκληρή σύγκρουση που υπήρξε ανάμεσα στον πρόεδρο και τους ίδιους (ενδεχομένως και άλλους δικαστές) στη διάσκεψη, διαψεύδοντας την ανακοίνωση του προέδρου και τσαλακώνοντας το κύρος του. Σύμφωνα με τους αντιπροέδρους, «αρνησιδικία» είναι η άποψη ότι το ΣτΕ, «αντί να διασκεφθεί και να εκδώσει απόφαση επί οποιασδήποτε υποθέσεως ανεξαρτήτως της φύσεώς της, κρίνει σκόπιμο να αναβάλει επ' αόριστον τη διάσκεψή του με την επίκληση ενός κάποιου κλίματος (το οποίο το δικαστήριο δεν μπορεί να ελέγξει)».

Απαντώντας σ' αυτό το επιχείρημα, ο πρόεδρος του ΣτΕ επανέλαβε τους ίδιους ισχυρισμούς, κάνοντας τα πράγματα ακόμα χειρότερα για τον ίδιο, με τη φράση «εγώ έχω ευθύνη να μη **χειραγωγούνται** οι δικαστές **μου**!»

Ετσι, το ΣτΕ έχει χωριστεί σε δυο στρατόπεδα, που δε διαχωρίζονται επί κάποιων νομικών ερμηνείας, αλλά δείχνουν φανερά ότι διαχωρίζονται σε υποστηρικτές και σε αντιπάλους της κυβερνητικής τακτικής. Αυτό συνιστά μείζονα κρίση στις κορυφές ενός από τα τρία ανώτατα δικαστήρια, που θα χρεωθεί από το σύστημα στους Τσιπράιους.

Φανατισμός

Ολόκληρο αρθρίδιο με τίτλο «Όταν ο Μάρδας συνάντησε τον Φούχτελ» έγραψε ο Μικροπολιτικός των «Νέων» αναφερόμενος σε συνάντηση που είχε ο υφυπουργός Εξωτερικών Δ. Μάρδας στο Βερολίνο με τον Χανς Γιόαχιμ Φούχτελ, «που κάποτε (μέχρι πρόσφατα δηλαδή!) όχι μόνο δεν του μιλούσαν, αλλά τον αποδοκίμαζαν κιόλας». Αναφερόμενος στον Μάρδα, ο σχολιογράφος του Ψυχάρη έγραψε ότι «μια άγνοια κινδύνου την είχε πάντα», υπονοώντας ότι ο υφυπουργός συνάντησε τον Φούχτελ ερμήνη της κυβέρνησης κι ότι αυτό ενδεχομένως να του στοιχίσει, γιατί οι συριζαίοι δε γουστάρουν τον συγκεκριμένο γερμανό πολιτικό.

Όταν η εμπάθεια συνοδεύεται από ασχετοσύνη, τσαπατσουλιά και τεμπελιά, έχουμε ως αποτέλεσμα τη γελοιοποίηση του δημοσιογράφου. Την προπροηγούμενη βδομάδα γράφαμε ότι ο Φούχτελ ήρθε στην Ελλάδα και συναντήθηκε με το μισό υπουργικό συμβούλιο. Με Γ. Σταθάκη και Β. Αποστόλου σε πρώτη γραμμή. Και συζήτησαν, προφανώς για συγκεκριμένες απαιτήσεις του γερμανικού ιμπεριαλισμού. Η συνάντησή του με τον Μάρδα στο Βερολίνο περισσότερο σε εθιμοτυπική μας φέρνει. Τις «δουλειές» ο Φούχτελ τις κανόνισε στην Αθήνα, αλλά σιγά μην κάτσει το όργανο του Ψυχάρη να παρακολουθήσει συστηματικά την επικαιρότητα. Αυτός μόνο το αντι-σύριζα κόμπλεξ του θέλει να βγάλει.

Με την απληστία τους άνοιξαν το δρόμο στο «greek yogurt»

Με καθυστέρηση κάμποσων ημερών και αφού πρώτα κυκλοφόρησε και αναδημοσιεύτηκε το αποκαλυπτικό ρεπορτάζ που προηγούμενου φύλλου της «Κόντρας» για την... αλληλογραφία του υπουργού Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων Β. Αποστόλου με τον επίτροπο Andriukaitis σχετικά με τη χρήση του όρου «ελληνικό γιαούρτι» και διάφορων... παραγώνων του (που διαφέρουν ελάχιστα λεκτικά, όμως στην πράξη υποδηλώνουν το ίδιο νόημα), ο Συνδεσμος Ελληνικών Βιομηχανιών Γαλακτοκομικών Προϊόντων (ΣΕΒΓΑΠ) αντέδρασε μ' ένα δελτίο Τύπου, χαρακτηριστικό της υποκρισίας και της κουτοπονηριάς των καπιταλιστών.

Δε θα σχολιάσουμε τον όρκο πίστης στην... αλήθεια, που δίνουν εισαγωγικά οι γαλακτοβιομήχανοι. Θα θυμίσουμε απλά, ότι επί σειρά ετών (από το 2009 συγκεκριμένα) χρησιμοποιούν ευρέως εβραορέ γάλα στην παραγωγή γιαουρτιού (και όλων των γαλακτοκομικών προϊόντων, ακόμα και του γάλακτος που πωλείται ως νωπό), ενώ αυτό απαγορεύεται ρητά και κατηγορηματικά από τον Κώδικα Τροφίμων και Ποτών. Εκαν την παρανομία με τις πλάτες όλων των κυβερνήσεων (και της σημερινής) και φυσικά το απέκρυψαν από τον ελληνικό λαό, στον οποίο πωλούν τα προϊόντα τους ως... γιαούρτι της γιαιάς. Ας αφήσουν, λοιπόν, στην ησυχία της την αλήθεια, γιατί δεν τους παίρνει.

«Εξέπεμψε ευφορία» το δελτίο Τύπου του ΥΑΑΤ, λένε και οι γαλακτοβιομήχανοι, κι αυτό δεν τους βρίσκει σύμφωνους, γιατί η απάντηση του επιτρόπου «είναι ελάχιστα θετική σε σχέση με το συνολικό πρόβλημα του "ελληνικού γιαουρτιού"». Όπως λένε, «άλλωστε στο ίδιο το Δελτίο Τύπου αφηίνεται σοβαρή πιθανότητα η επίσημη θέση της Επιτροπής να είναι διαφορετική». Θα τους συμβουλευόμαστε μάλλον να διαβάσουν τα κοινοτικά κείμενα. Ο επίτροπος Andriukaitis έγραψε στον Αποστόλου ότι το θέμα είναι τελειωμένο κι ότι η Επιτροπή δε θα δεχτεί να αναγράφεται στο στέχιο γιαούρτι ο όρος «ελληνικό γιαούρτι», δέχεται όμως να γράφονται όροι όπως «γιαούρτι ελληνικού τύπου» ή «ελληνικό στυλ» ή «ελληνικής συνταγής». Αν ξαναδιαβάσουν την επιστολή του επιτρόπου (την οποία ακόμα δεν έχει δώσει ολόκληρη στη δημοσιότητα ο Αποστόλου), θα διαπιστώσουν ότι για την Επιτροπή το θέμα είναι τελειωμένο.

Οι γαλακτοβιομήχανοι ψέγουν τον υπουργό, πρώτο επειδή «δεν έχει τουλάχιστον επαναστατήσσει» επειδή η Επιτροπή αποδέχεται τη χρήση ονομασιών όπως «γιαούρτι ελληνικού τύπου» ή «γιαούρτι ελληνικού τρόπου-στυλ» ή «γιαούρτι ελληνικής συνταγής», και δεύτερο επειδή περιορίζει το ζήτημα στην τσεκική παραγωγή. «Η μοναδική μας διεκδίκηση και το απόλυτο δικαίωμα μας είναι ότι δεν μπορεί να γίνεται χρήση με κανένα τρόπο του όρου "ελληνικό" σε γιαούρτια που δεν παρασκευάζονται στην Ελλάδα. Είναι τόσο απλό αλλά και τόσο σημαντικό αυτό

για τον κλάδο και την οικονομία της χώρας μας, που στην κυριολεξία εγκληματούν όσοι δεν διεκδικούν ακριβώς αυτό» γράφουν οι γαλακτοβιομήχανοι. Για να λέμε τα πράγματα με τ' όνομά τους, οι γαλακτοβιομήχανοι δε φοβούνται την τάδε τσεκική φίρμα που θα φτιάξει «ελληνικό γιαούρτι». Φοβούνται τη ΦΑΓΕ, που δεν είναι μέλος του ΣΕΒΓΑΠ. Τη ΦΑΓΕ που έχει το μεγαλύτερο μερίδιο στην ελληνική αγορά γιαιαουρτί και που ετοιμάζει μεγάλο εργοστάσιο στο Λουξεμβούργο, όπου θα φτιάχνει τα γιαούρτια της από το 2018 και μετά, και θα τα πουλάει κανονικά στην ελληνική αγορά. Φοβούνται τις μεγάλες ευρωπαϊκές γαλακτοβιομηχανίες, που έχουν πρόσβαση σε φτηνό γάλα και που θα μπορούσαν να κατακλύσουν την ελληνική αγορά με «γιαούρτι ελληνικού τύπου». Και ξέχουν πολύ καλά ότι αυτές οι εταιρίες έχουν τη δυνατότητα ακόμα και «ντάμπινγκ» να εφαρμόσουν προκειμένου να κατακτήσουν την αγορά εκτοπίζοντας τα μέλη του ΣΕΒΓΑΠ.

Όμως, όπως έλεγε κι ένα παλιό τραγουδάκι, «είναι αργά για δάκρυα Στέλλα». Οι γαλακτοβιομήχανοι, μικροί και μεγάλοι, με τη λογική της αρπαχτής, «βάλανε τα χεράκια τους και βγάλαν τα ματάκια τους». Χρόνια τώρα χρησιμοποιούν εβραορέ γάλα, το οποίο φέρνουν από τις γαλακτοπαραγωγικές χώρες της Ευρώπης. Γιατί το κάνουν αυτό; Γιατί τους έρχεται πιο φτηνό από το ν' αγοράζουν γάλα από τους ελληνες κτηνοτρόφους. Τι σόι ελληνικό γιαούρτι, όμως, είν' αυτό που το φτιάχνουν με εβραορέ αγγελαδινό γάλα Γερμανίας ή Γαλλίας ή Ολλανδίας, που το αραιώνουν σε αναλογία ακόμα και ένα προς τρία (τρία μέρη νερό) και μετά το πλάκωνουν στην πρωτεϊνική γάλακτος (που κι αυτή απαγορευόταν από τον Κώδικα Τροφίμων και Ποτών) για να πηξεί;

Οχι μόνο το κάνουν αυτό από το 2009, αλλά είναι και αδιόρθωτο. Αυτοί απαιτήσαν να νομιμοποιηθεί αυτή η παράνομη δράση τους, ζητώντας να περάσει στην περιβόητη εργαλειοθήκη του ΟΟΣΑ εντολή αλλαγής του Κώδικα Τροφίμων και Ποτών, ώστε να επιτρέπεται στην παραγωγή γιαουρτιού η χρήση συμπυκνωμένου (εβραορέ) γάλακτος και πρωτεϊνης γάλακτος. Στην ανακοίνωσή του ο ΣΕΒΓΑΠ δε λέει τίποτα για την επαίσχυντη, καταστροφική ΚΥΑ των Μπόλαρη-Αλεξιάδη, με την οποία νομιμοποιείται η χρήση εβραορέ γάλακτος και πρωτεϊνης γάλακτος στην παραγωγή γιαουρτιού. Αυτοί θέλουν και την πίτα ολόκληρη και το σκύλο χορτά. Θέλουν να παράγουν «ελληνικό γιαούρτι» με εβραορέ γάλα που εισάγουν από μια σειρά ευρωπαϊκές χώρες, δε θέλουν όμως οι γαλακτοβιομηχανίες αυτών των χωρών, χρησιμοποιώντας το ίδιο γάλα, να παράγουν γιαούρτι «ελληνικού τύπου». Ε, δεν υπάρχουν «κουτόφραγκοι» για να τους κάνουν αυτή τη χάρη.

Το «ελληνικό γιαούρτι» το πούλησαν οι ίδιοι οι έλληνες γαλακτοβιομήχανοι, με την απληστία τους και με το φατα-

ουλισμό τους. Ας μη διαμαρτύρονται τώρα που θα τους φέρνουν οι άλλοι απεξω «γιαούρτι ελληνικού τύπου». Με το ίδιο γάλα θα φτιάχνεται, άλλωστε. Όσο για τη συγκυβέρνηση των Τσιπροκαμμένων, προκειμένου να κάνει το χατίρι των απληστων γαλακτοβιομηχανών, υπέγραψε το θάνατο της ελληνικής κτηνοτροφίας και άνοιξε το δρόμο για να χαθούν σιγά-σιγά όλα τα Προϊόντα Ονομασίας Προέλευσης (ΠΟΠ) και Γεωγραφικής Ενδειξης (ΠΓΕ).

Εδώ πρέπει να θυμίσουμε το «δωράκι» που έκανε στη ΦΑΓΕ η πολιτική ηγεσία του ΥΠΑΑΤ, προσθέτοντας στην ΚΥΑ τη διάταξη σύμφωνα με την οποία «κάθε προϊόν το οποίο έχει παρασκευαστεί ή και έχει διατεθεί νομίμως στο εμπόριο σε άλλα μέλη της ΕΕ ή σε κράτος μέλος της ΕΖΕΣ που είναι συμβαλλόμενο μέρος της συνθήκης ΕΟΧ ή στην Τουρκία, μπορεί να διατίθεται στην αγορά στην Ελλάδα, όταν έχει παρασκευαστεί σύμφωνα με πρότυπα, προδιαγραφές ή και διαδικασίες παρασκευής και δοκιμών, που αποδεχαιγμένα εγγυώνται ισοδύναμο επίπεδο ποιότητας και ασφαλείας». Τι να πουν, όμως, οι γαλακτοβιομήχανοι γι' αυτό, όταν η συγκεκριμένη ΚΥΑ επιτρέπει στους ίδιους να εισάγουν εβραορέ γάλα και να χρησιμοποιούν στην παραγωγή «ελληνικού γιαουρτιού»;

ΥΓ. Μετά το ρεπορτάζ της «Κόντρας» ζήτησε και ο ευρωβουλευτής της ΝΔ Μανώλης Κεφαλογιάννης, που με καθυστέρηση μιας ολόκληρης εβδομάδας εξέδωσε δελτίο Τύπου με τον... ευρηματικό τίτλο: «Η Τσεχία παραπλανά τους καταναλωτές. Το Υπουργείο Αγροτικής Ανάπτυξης». Και ο Κεφαλογιάννης ακολουθεί τις αποκαλίψεις της «Κόντρας». Ψέγει τον υπουργό που δεν έδωσε στη δημοσιότητα ολόκληρη την επιστολή του επιτρόπου και θυμίζει «με καθυστέρηση δύο μηνών!» την απάντηση που έδωσε γραπτά ο επίτροπος σε δική του ερώτηση στο Ευρωκοινοβούλιο. Κι εκεί τα κάνει... ρούδο.

Αναφέρει ο Κεφαλογιάννης πως στην απάντηση που του έδωσε ο Andriukaitis «αναφέρεται ότι η Επιτροπή καλεί «να τεθεί ως αρχές να "αναβάλουν" για 12 μήνες ορισμένες διατάξεις του σχεδίου που υπέβαλε η Τσεχία στην ΕΕ προς έγκριση, στις οποίες περιέχεται και η πρόθεση της για παρασκευή ελληνικού γιαουρτιού». Και καταλήγει με ύψος ανθρώπου να ανακαλύψει την πυρίτιδα: «Η ανακοίνωση της του Επιτρόπου για 12μην αναβολή, δεν αποτελεί καμία κατοχύρωση για τη χώρα». Αν είχε προσέξει λίγο την απάντηση του επιτρόπου, θα διαπίστωνε πως η 12μην αναβολή έχει λήξει τον Απρίλη του 2016. Ο Κεφαλογιάννης χτυπά το καμπανάκι του κινδύνου για κάτι που δεν υφίσταται πλέον και δεν έχει πάρει χαμπάρι ότι η Επιτροπή έχει αποφασίσει να επιτρέψει τη χρησιμοποίηση των όρων «γιαούρτι ελληνικού τύπου» ή «συνταγής». Από τον «Μανόλο» δεν περιμένουμε περισσότερα, αλλά φαίνεται πως και οι συνεργάτες του είναι του ίδιου επιπέδου.

Αλλα 3,1 δισ. φόροι στην «καμπούρα» του ελληνικού λαού

Καμαρώνουν οι βουρζουαίοι ότι «τα πολλά πέρασαν» και την ίδια στιγμή καταθέτουν ένα προσχέδιο κρατικού προϋπολογισμού για το 2017, που όχι μόνο δεν ελαφραίνει στο ελάχιστο το δυσβάσταχτο φορολογικό βάρος που έχουν φορτώσει στην «καμπούρα» του ελληνικού λαού, αλλά προσθέτει άλλα 2,6 δισ. ευρώ νέων φόρων!

Ετσι, όταν οι βουρζουαίοι λένε ότι «τα πολλά πέρασαν», εννοούν ότι πέρασαν από τη Βουλή, ότι κατάφεραν να τα ψηφίσουν χωρίς να κλυδωνιστεί η κοινοβουλευτική τους πλειοψηφία, κι όχι ότι πέρασαν για τον ελληνικό λαό. Ο ελληνικός λαός θα τα βρσκει συνεχώς μπροστά του, σε όλο και μεγαλύτερη ποσότητα. Είτε ενεργοποιηθεί ο περιβόητος «κόφτης» το 2017 είτε όχι (επειδή είναι σχετικά μικρό το «πρωτογενές πλεόνασμα» που προβλέπει το τρίτο Μνημόνιο), είτε υπάρξει η ανάπτυξη του 2,7% που προβλέπεται είτε όχι, το βέβαιο είναι ότι τα φορολογικά μέτρα εξακολουθούν να ρουφάνε το αίμα του ελληνικού λαού, χωρίς να προβλέπεται καμιά ελάφρυνση. Το βέβαιο είναι, επίσης, ότι ο

«κόφτης» θα πετοκόψει άγρια τις καταβαλλόμενες συντάξεις. Δεν μιλάει τζάμπα και βερεσέ το ΔΝΤ στην έκθεσή του, ούτε τα στελέχη του έχουν καταληφθεί από καμιά ιδεοληπτική μανία. Απλά, λένε με κυνισμό αυτά που οι βουρζουαίοι προσπαθούν να κρύψουν, αφήνοντας να τα θεσιψούν αιφνιδιαστικά όταν έρθει η ώρα.

Εχουμε τονίσει πολλές φορές, ότι και τα προσχέδια και τα σχέδια κρατικών προϋπολογισμών, ακόμα και μετά την ψήφισή τους από τη Βουλή, είναι κουρελόχαρτα. Δεν καθορίζουν τη δημοσιονομική και ευρύτερα την οικονομική πολιτική. Αυτή καθορίζεται από τις αξιολογήσεις της τρόικας. Δεν είναι λίγες οι φορές που τα μεγέθη του προϋπολογισμού άλλαξαν μέσα στο χρόνο. Μολαταύτα, επισκοπώντας τα μεγέθη του προσχέδιου, μπορούμε να δούμε με τον πιο παραστατικό τρόπο το στυγνό ταξικό του χαρακτήρα.

Επίσης, ενόψει της λειτουργίας του νέου (αντι)ασφαλιστικού συστήματος, πρέπει να ψάξουμε καλά τα μεγέθη που αναφέρονται στο προσχέδιο κρατικού προϋπολογισμού, γιατί κάτι μας «βρομά-

◆ Επειδή το 1 δισ. της άμεσης φορολογίας είναι αρκετά μεγάλο ποσό, δεν αποκλείεται να έχουμε νέα μείωση του αφορολόγητου, όπως εισηγείται το ΔΝΤ, που θεωρεί ότι είναι... σκανδαλώδες να μην πληρώνει φόρο το ένα τρίτο των μισθωτών (το ότι αυτοί οι μισθωτοί έχουν οικογενειακό εισόδημα κάτω από έξι κατοστάριακα το μήνα δεν έχει καμιά σημασία για τους τεχνοκράτες).

◆ Στον τομέα της έμμεσης φορολογίας, τη νέα φοροεπιδρομή θα τη ζήλευσαν και οι φορατζήδες της οθωμανικής αυτοκρατορίας. Μόνο από την αύξηση του ΦΠΑ από 23% σε 24% θα μαζέψουν επιπλέον 437 εκατ. ευρώ. Από την αύξηση του ειδικού φόρου κατανάλωσης στα καύσιμα θα μαζέψουν επιπλέον 422 εκατ. ευρώ (περιτεύει να πούμε ότι θα αυξηθούν τα νοικοκυριά που θα κόψουν την κεντρική θέρμανση). Από την αύξηση του ειδικού φόρου κατανάλωσης στον καπνό συν την επιβολή ειδικού φόρου στα υγρά για τα ηλεκτρονικά τσιγάρα θέλουν να μαζέψουν 142 εκατ. ευρώ. Από τα χαράτσι στη συνδρομητική τηλεόραση 25 εκατ. και από το νέο

χαράτσι στα κινητά τηλέφωνα 54,2 εκατ. ευρώ. Από την αύξηση του ειδικού φόρου κατανάλωσης στη μπύρα 62 εκατ. ευρώ. Άλλα 62 εκατ. ευρώ από την επιβολή νέου χαρατσιού στον καφέ.

Το ΑΕΠ προβλέπεται να αυξηθεί κατά 2,7% και να φτάσει τα 182,3 δισ. ευρώ και το περιβόητο «πρωτογενές πλεόνασμα» τοποθετείται στο 1,8% του ΑΕΠ (η συγκυβέρνηση των Τσιπροκαμμένων εμφανίζεται «λαρτζ» έναντι του μνημονιακού στόχου που είναι 1,75%). Εμείς να υπενθυμίσουμε απλά ότι το «πρωτογενές πλεόνασμα» είναι ένα αυθαίρετο λογιστικό μέγεθος, που το καθορίζουν οι ιμπεριαλιστές δανειστές προκειμένου ν' αρπάξουν κάθε χρόνο ένα ποσοστό από τον παραγόμενο στην Ελλάδα πλούτο και να τον ρίχνουν στον «κουμπαρό» του χρέους (πέρα από τα τοκοχρεολίσια που προβλέπονται κάθε χρόνο).

Αξίζει να σημειωθεί ότι το «Δημοσιονομικό Συμβούλιο», το «ανεξάρτητη αρχή» που δημιουργήθηκε κατ' απαίτηση της τρόικας, βάζει μια σειρά αστερίσκους στους στόχους που τίθενται στο προσχέδιο, προειδοποιώντας

στην ουσία για την ανάγκη έντασης της αντιλαϊκής πολιτικής και λήψης διορθωτικών μέτρων, αν χρειαστεί.

Η εκτίμηση για αύξηση του ΑΕΠ κατά 2,7% αξιολογείται ως αρκετά αισιόδοξη και μάλιστα υπό προϋποθέσεις όπως «η πολιτική σταθερότητα, η σταδιακή άρση των περιορισμών στην κίνηση κεφαλαίων και άλλων εστίων αβεβαιότητας, η βελτίωση των συνθηκών ρευστότητας στην οικονομία, όπως και των προσδοκιών νοικοκυριών και επιχειρήσεων». Η εκτίμηση για τις συνολικές επενδύσεις αμφισβητείται επίσης, εμμέσως πλην σαφώς. Αρκετά αισιόδοξη κρίνεται και η εκτίμηση για αύξηση της ιδιωτικής κατανάλωσης κατά 1,8%, λόγω της πίεσης που ασκείται στο διαθέσιμο εισόδημα από τα πρόσφατα φορολογικά μέτρα.

Οι επιπλοκές του «Δημοσιονομικού Συμβουλίου» ως προς την εξέλιξη των βασικών μεγεθών του ελληνικού καπιταλισμού, βάσει των οποίων γίνονται όλοι οι υπολογισμοί ως προς την απόδοση των φορολογικών μέτρων, έρχονται να επιβεβαιώσουν αυτό που υποστηρίζουμε. Οτι τα προσχέδια

και τα σχέδια προϋπολογισμών είναι κουρελόχαρτα που ανά πάσα στιγμή τα αλλάζουν, χωρίς να δίνουν καμιά σημασία στο τι ψήφισε η Βουλή. Το βέβαιο είναι πως αν η οικονομία δεν κινηθεί με τους ρυθμούς που προβλέπονται, θα παρθούν πρόσθετα μέτρα. Γιατί η συνολική απόδοση των φόρων πρέπει να είναι στο μέγεθος που συμφωνήθηκε, προκειμένου να βγει το «πρωτογενές πλεόνασμα». Αν η κυβέρνηση δεν το κάνει αυτό έγκαιρα, μέσα στο χρόνο, θα ενεργοποιηθεί ο αυτόματος «κόφτης» την άνοιξη του επόμενου χρόνου.

Θα κλείσουμε αυτό το σύντομο σχόλιο με μια απλή -αλλά άκρως χαρακτηριστική- σύγκριση. Το ΑΕΠ του ελληνικού καπιταλισμού προβλέπεται να αυξηθεί κατά 2,7% μετά από μια οκταετή καταβράχυνση του. Όμως, τα φοροπληχτικά μέτρα του 2017 είναι σχεδόν διπλάσια από αυτά του 2016! Αυτό σημαίνει πως ό,τι εισόδημα πάει στα χέρια των εργαζόμενων στρωμάτων θα το «καταπιεί» η φορολογία και θα τους πάρει και από ό,τι έχουν αποταμιεύσει. Αυτή είναι η ουσία.

Ξέρουμε πολύ καλά ότι η αύξηση των φορολογικών εσόδων προήλθε σχεδόν αποκλειστικά από τον τομέα της έμμεσης φορολογίας. Ακόμα και στον τομέα της άμεσης φορολογίας φρόντισαν ν' αρπάξουν λεφτά από χαμηλόμισθους και χαμηλοσυνταξιούχους, μειώνοντας το αφορολόγητο.

Όμως, το «πού σε πονά και πού σε σφάζει» έγινε με την έμμεση φορολογία. Δεν είναι μόνο η αύξηση του επαχθέστερου των φόρων, του ΦΠΑ (από πέτσι είχαν φροντίσει να περάσουν ακόμα και τρόφιμα στον ανώτερο συντελεστή), είναι και η αύξηση των ειδικών φόρων κατανάλωσης.

Όταν μια κυβέρνηση πανηγυρίζει ότι πήρε παραπάνω φορολογικά έσοδα χωρίς να υπάρξει ανάπτυξη, πως δίνει ένα απεχθές δείγμα μνημονιακού κυνισμού. Οι άνθρωποι ηδονίζονται επειδή κατάφεραν να ξεζουμίσουν το λαό. Και βέβαια, να συνεχίσουν με μεγαλύτερη αγριότητα την ίδια φοροπληχτική πολιτική, καθώς

«Ο υπο-κατώτατος μισθός για τους νέους θα αντικαταστήσει από έναν υπο-κατώτατο μισθό με βάση την εργασιακή εμπειρία. Θα ισούται με το 85% του κατώτερου μισθού κατά τον πρώτο χρόνο απόκτησης εργασιακής εμπειρίας και με το 95% τον δεύτερο χρόνο. Η ρύθμιση αυτή δεν ισχύει για τους μαθητευόμενους και τους αποφοιτησέντες που κάνουν πρακτική άσκηση για περισσότερους από τρεις μήνες, όπως προβλέπεται από τα προγράμματα των σπουδών τους. Γι' αυτόν τις περιπτώσεις, οι κοινωνικοί εταίροι θα αποφασίζουν για τον αντίστοιχο υπο-κατώτατο μισθό και τις αυξήσεις!»

Ετσι, θα έχουμε κατώτατο μισθό 498 ευρώ (χαμηλότερο από τα 511 που ισχύουν σήμερα για τους κάτω των 25 ετών) κι ακόμα χαμηλότερο για τους πρακτικά ασκούμενους. Όπως με κυνισμό λέει η Επιτροπή, «οι υπο-κατώτατοι μισθοί για ανειδίκευτους δικαιολογούνται όσο είναι ακόμα στη διαδικασία εκμάθησης της εργασίας. Οι χαμηλότεροι μισθοί αντικατοπτρίζουν τη μικρότερη παραγωγικότητα. Με τον τρόπο αυτό, μπορεί να διευκολυνθεί η μετάβαση από το σχολείο στην εργασία!»

Το ενδοίμπεριαλιστικό παζάρι θα είναι σκληρό

Ολα του Brexit δύσκολα...

Μέχρι τον προσεχή Μάρτη θα έχουμε ενεργοποιήσει το άρθρο 50 της Συνθήκης της Λισαβόνας για την αποχώρηση του Ηνωμένου Βασιλείου από την ΕΕ, δήλωσε σε συνέντευξή της στο BBC η Τερίζα Μέι, που διαδέχτηκε τον Ντέιβιντ Κάμερον στην ηγεσία των Συντηρητικών και στην πρωθυπουργία. Και μετά από την ενεργοποίηση του άρθρου 50, θα υπάρξει ένας μεγάλος νόμος κινήσης της ευρωπαϊκής νομοθεσίας που έχει ενσωματωθεί στο βρετανικό δίκαιο.

Ως εδώ καλά. Η Μέι εμφανίζεται ενώπιον της εκλογικής πλειτείας των Συντηρητικών, που ήταν αυτή που κατεσχόην στήριξε το Brexit, συνεπώς σ' αυτό που διακήρυξε όταν ανέλαβε την πρωθυπουργία («Brexit σημαίνει Brexit»). Τι θα γίνει, όμως, με τους σημαντικότερους εκπροσώπους της βρετανικής κεφαλαιοκρατίας (αλλά και καταλήγει με ύψος ανθρώπου να ανακαλύψει την πυρίτιδα: «Η ανακοίνωση της του Επιτρόπου για 12μην αναβολή, δεν αποτελεί καμία κατοχύρωση για τη χώρα». Αν είχε προσέξει λίγο την απάντηση του επιτρόπου, θα διαπίστωνε πως η 12μην αναβολή έχει λήξει τον Απρίλη του 2016. Ο Κεφαλογιάννης χτυπά το καμπανάκι του κινδύνου για κάτι που δεν υφίσταται πλέον και δεν έχει πάρει χαμπάρι ότι η Επιτροπή έχει αποφασίσει να επιτρέψει τη χρησιμοποίηση των όρων «γιαούρτι ελληνικού τύπου» ή «συνταγής». Από τον «Μανόλο» δεν περιμένουμε περισσότερα, αλλά φαίνεται πως και οι συνεργάτες του είναι του ίδιου επιπέδου.

Στην ίδια συνέντευξη στο BBC η Μέι περιγράφει τα πράγματα ευθυλλιακά: θα φύγουμε από την ΕΕ, αλλά θα διατηρήσουμε το καθεστώς της ελεύθερης αγοράς, της ελεύθερης διακίνησης εμπορευμάτων και υπηρεσιών, από τις χώρες-μέλη της ΕΕ στη Βρετανία και από τη Βρετανία στις χώρες-μέλη της ΕΕ. Δε θα διατηρήσουμε όμως την ελευθερία μετακίνησης των ανθρώπων. Δε θα επιτρέψουμε να εισέρχονται στη Βρετανία για εργασία παρά μόνο υψηλού

επιπέδου εργαζόμενοι σε τομείς που τους έχει ανάγκη η βρετανική οικονομία. Και ο κοινοτικός προϋπολογισμός; Απ' όσο είδαμε δεν έγινε κουβέντα, αλλά είναι προφανές πως μια χώρα που δεν είναι μέλος της ΕΕ δεν έχει καμιά υποχρέωση στις διαπραγματεύσεις (και κέρδιζε) της οποίας θα τοντάισουν η Μέρκελ και ο Ολάντ.

Η Μέρκελ και ο Ολάντ; Η μήπως οι διάδοχοί τους; Αν η Μέι ενεργοποιήσει το άρθρο 50 της Συνθήκης της Λισαβόνας το αργότερο το Μάρτη του 2017, όπως είπε στο BBC, θα βρει τη Γαλλία πάνω στην κορύφωση της προεκλογικής εκστρατείας (οι προεδρικές εκλογές είναι Απρίλη-Μάη). Και στη Γερμανία, τα κόμματα θα ετοιμάζονται για τις εκλογές τον Σεπτέμβριο. Για τον Ολάντ αυτή τη στιγμή τα πράγματα δείχνουν ότι πρέπει «να γυρίσει ο κόσμος ανάποδα» για να ξανακλειεί, ενώ μέσα στη Βρετανία και την ηπειρωτική Ευρώπη είναι η πρόχειρη απάντηση.

Πρόχειρη είναι η απάντηση γιατί βλέπει τα πράγματα μόνο από μια πλευρά. Πράγματι, καμιά πλευρά δε θέλει να διαγραφούν οι οικονομικές σχέσεις ανάμεσα στη Βρετανία και την ηπειρωτική Ευρώπη, όμως οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις της ηπειρωτικής Ευρώπης δεν είναι διατεθειμένες να επιτρέψουν στον βρετανικό ιμπεριαλισμό να μετατρέψει σε προ-

νόμιο αυτό που όλες οι κορυφές του πολιτικού της συστήματος δεν ήθελαν (το Brexit). Τα πραγματικά δεδομένα σε ένα συμπέρασμα οδηγούν: το παζάρι ανάμεσα στη Βρετανία και τον γερμανογαλλικό άξονα για τη διαμόρφωση μιας νέας συμφωνίας, με τη Βρετανία εκτός ΕΕ, θα είναι σκληρό. Δε θα είναι ένας υγιεινός περίπατος της Μέι, μπροστά στις Λεοπάρδ βόβες της οποίας θα τοντάισουν η Μέρκελ και ο Ολάντ.

Η Μέρκελ και ο Ολάντ; Η μήπως οι διάδοχοί τους; Αν η Μέι ενεργοποιήσει το άρθρο 50 της Συνθήκης της Λισαβόνας το αργότερο το Μάρτη του 2017, όπως είπε στο BBC, θα βρει τη Γαλλία πάνω στην κορύφωση της προεκλογικής εκστρατείας (οι προεδρικές εκλογές είναι Απρίλη-Μάη). Και στη Γερμανία, τα κόμματα θα ετοιμάζονται για τις εκλογές τον Σεπτέμβριο. Για τον Ολάντ αυτή τη στιγμή τα πράγματα δείχνουν ότι πρέπει «να γυρίσει ο κόσμος ανάποδα» για να ξανακλειεί, ενώ μέσα στη Βρετανία και την ηπειρωτική Ευρώπη είναι η πρόχειρη απάντηση.

Πρόχειρη είναι η απάντηση γιατί βλέπει τα πράγματα μόνο από μια πλευρά. Πράγματι, καμιά πλευρά δε θέλει να διαγραφούν οι οικονομικές σχέσεις ανάμεσα στη Βρετανία και την ηπειρωτική Ευρώπη, όμως οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις της ηπειρωτικής Ευρώπης δεν είναι διατεθειμένες να επιτρέψουν στον βρετανικό ιμπεριαλισμό να μετατρέψει σε προ-

εθνοφασιστικού κόμματος της Λεπέν στη Γαλλία, της ακροδεξιάς AfD στη Γερμανία.

Αν η Μέι ζητήσει το Μάρτη του 2017 την ενεργοποίηση του άρθρου 50 της συνθήκης της Λισαβόνας, υπάρχει ένα περιβόητο δύο ετών μέχρι την ολοκλήρωση της αποχώρησης. Αρα, οποιαδήποτε επί της ουσίας συζήτηση δεν πρόκειται ν' αρχίσει πριν τις γερμανικές εκλογές του επόμενου φθινοπώρου. Κι όταν αρχίσει, θα είναι ένας σκληρός ενδοίμπεριαλιστικός ανταγωνισμός για τον καθορισμό μιας νέας (ι) σχέσης ανάμεσα στο βρετανικό ιμπεριαλισμό και το ευρωενωστικό ιμπεριαλιστικό μόρφωμα της ηπειρωτικής Ευρώπης. «Δεν έχουν κανένα σχέδιο, βρίσκονται ακόμα στη φάση της εξέτασης των φακέλων που σχετίζονται με το Brexit», έγραφε ειρωνικά η γαλλική «Μοντ» για τη βρετανική κυβέρνηση, επικαλούμενη ευρωπαϊκό διπλωμάτη.

Όταν στο βρετανικό δημοψήφισμα κέρδιζε το Brexit, γράφαμε ότι τίποτα στην Ευρώπη δε θα είχε όπως πριν. Η εκτίμησή μας ήδη επιβεβαιώθηκε. Την επόμενη διετία θα ζήσουμε τις λεπτομέρειες των κυφορούμενων αλλαγών. Το μόνο βέβαιο είναι πως καμιά από αυτές τις αλλαγές δε θα αφορά το προλεταριάτο στην ηπειρωτική Ευρώπη και στα βρετανικά νησιά. Για το προλεταριάτο ισχύει η γνωστή αφρικανική παροιμία: «όταν στο βάλτο συγκρούονται ναυρό στο μύλο των λεγόμενων ευρωσκεπτικιστών δυνάμεων, του

Αποκλείεται επιστροφή στα ισχύοντα προ-Μνημόνιος

Ερχονται νέες ανατροπές

Ακόμα και από τα επιλεγμένα αποσπάσματα του πορίσματος της «Επιτροπής Ειδικών για την Επανεξέταση των Θεσμών της Ελληνικής Αγοράς Εργασίας», που έδωσε στη δημοσιότητα ο Κατρούγκαλος, φαίνεται καθαρά ότι δεν υπάρχει κατεύθυνση επιστροφής στα ισχύοντα στις εργασιακές σχέσεις κατά την προ-μνημονιακή περίοδο, αλλά κατεύθυνση διατήρησης των αντεργατικών ανατροπών της μνημονιακής περιόδου, ακόμα και χειροτέρευσης. Σς όλα τα ζητήματα υπάρχουν δύο απόψεις, μια κάπως συντηρητική και μια άκρως νεοφιλελεύθερη. Αυτός ο «διχασμός» είναι το καλύτερο άλλοθι για την προώθηση νέων αντεργατικών ανατροπών, αφού η κυβέρνηση -με άλλοθι την πίεση της τρόικας και κυρίως του ΔΝΤ- θα μπορεί να πει ότι δεν υπακούουν ενιαίες θέσεις για το ποιες είναι οι «βέλτιστες ευρωπαϊκές πρακτικές». Άλλωστε, σύμφωνα με το τρίτο Μνημόνιο, οι απόψεις της Επιτροπής είναι καθαρά συμβουλευτικές και όχι υποχρεωτικές. Όταν η ίδια η Επιτροπή εμφανίζεται «διχασμένη» και στο πόρισμα της παρουσιάζονται ισότιμα και οι δύο απόψεις (δε λειτουργήσει με τη λογική της πλειοψηφίας, όπως συμβαίνει πάντοτε σε τέτοιες επιτροπές), δημιουργείται μια καλή ιδεολογική-προπαγανδιστική βάση για την προώθηση των νέων αντεργατικών ανατροπών.

Όμως, στο δσεολικό πόρισμα της Επιτροπής, που έχει αναρτηθεί στον ιστότοπο του υπουργείου Εργασίας... στα αγγλικά (για ευνόητους λόγους δεν μεταφράστηκε) μπορεί να βρει κανείς πολύ περισσότερα απ' όσα επέλεξε να δώσει στη δημοσιότητα ο Κατρούγκαλος. Καταρχάς, μπορεί να βρει την καταβύθιση κατοχύρωσης των αντεργατικών ανατροπών της τελευταίας εξαετίας: «Δεν συνιστούμε την επιστροφή στο προηγούμενο σύστημα, **ιδιαίτερα δε με το ύψος των μισθών πριν από την κρίση**, αλλιώς, ακόμα και χειροτέρευσης. Σς όλα τα ζητήματα υπάρχουν δύο απόψεις, μια κάπως συντηρητική και μια άκρως νεοφιλελεύθερη. Αυτός ο «διχασμός» είναι το καλύτερο άλλοθι για την προώθηση νέων αντεργατικών ανατροπών, αφού η κυβέρνηση -με άλλοθι την πίεση της τρόικας και κυρίως του ΔΝΤ- θα μπορεί να πει ότι δεν υπακούουν ενιαίες θέσεις για το ποιες είναι οι «βέλτιστες ευρωπαϊκές πρακτικές». Άλλωστε, σύμφωνα με το τρίτο Μνημόνιο, οι απόψεις της Επιτροπής είναι καθαρά συμβουλευτικές και όχι υποχρεωτικές. Όταν η ίδια η Επιτροπή εμφανίζεται «διχασμένη» και στο πόρισμα της παρουσιάζονται ισότιμα και οι δύο απόψεις (δε λειτουργήσει με τη λογική της πλειοψηφίας, όπως συμβαίνει πάντοτε σε τέτοιες επιτροπές), δημιουργείται μια καλή ιδεολογική-προπαγανδιστική βάση για την προώθηση των νέων αντεργατικών ανατροπών.

Όμως, στο δσεολικό πόρισμα της Επιτροπής, που έχει αναρτηθεί στον

ιστότοπο του υπουργείου Εργασίας... στα αγγλικά (για ευνόητους λόγους δεν μεταφράστηκε) μπορεί να βρει κανείς πολύ περισσότερα απ' όσα επέλεξε να δώσει στη δημοσιότητα ο Κατρούγκαλος. Καταρχάς, μπορεί να βρει την καταβύθιση κατοχύρωσης των αντεργατικών ανατροπών της τελευταίας εξαετίας: «Δεν συνιστούμε την επιστροφή στο προηγούμενο σύστημα, **ιδιαίτερα δε με το ύψος των μισθών πριν από την κρίση**, αλλιώς, ακόμα και χειροτέρευσης. Σς όλα τα ζητήματα υπάρχουν δύο απόψεις, μια κάπως συντηρητική και μια άκρως νεοφιλελεύθερη. Αυτός ο «διχασμός» είναι το καλύτερο άλλοθι για την προώθηση νέων αντεργατικών ανατροπών, αφού η κυβέρνηση -με άλλοθι την πίεση της τρόικας και κυρίως του ΔΝΤ- θα μπορεί να πει ότι δεν υπακούουν ενιαίες θέσεις για το ποιες είναι οι «βέλτιστες ευρωπαϊκές πρακτικές». Άλλωστε, σύμφωνα με το τρίτο Μνημόνιο, οι απόψεις της Επιτροπής είναι καθαρά συμβουλευτικές και όχι υποχρεωτικές. Όταν η ίδια η Επιτροπή εμφανίζεται «διχασμένη» και στο πόρισμα της παρουσιάζονται ισότιμα και οι δύο απόψεις (δε λειτουργήσει με τη λογική της πλειοψηφίας, όπως συμβαίνει πάντοτε σε τέτοιες επιτροπές), δημιουργείται μια καλή ιδεολογική-προπαγανδιστική βάση για την προώθηση των νέων αντεργατικών ανατροπών.

Όταν μια κυβέρνηση πανηγυρίζει ότι πήρε παραπάνω φορολογικά έσοδα χωρίς να υπάρξει ανάπτυξη, πως δίνει ένα απεχθές δείγμα μνημονιακού κυνισμού. Οι άνθρωποι ηδονίζονται επειδή κατάφεραν να ξεζουμίσουν το λαό. Και βέβαια, να συνεχίσουν με μεγαλύτερη αγριότητα την ίδια φοροπληχτική πολιτική, καθώς «Ο υπο-κατώτατος μισθός για τους νέους θα αντικαταστήσει από έναν υπο-κατώτατο μισθό με βάση την εργασιακή εμπειρία. Θα ισούται με το 85% του κατώτερου μισθού κατά τον πρώτο χρόνο απόκτησης εργασιακής εμπειρίας και με το 95% τον δεύτερο χρόνο. Η ρύθμιση αυτή δεν ισχύει για τους μαθητευόμενους και τους αποφοιτησέντες που κάνουν πρακτική άσκηση για περισσότερους από τρεις μήνες, όπως προβλέπεται από τα προγράμματα των σπουδών τους. Γι' αυτόν τις περιπτώσεις, οι κοινωνικοί εταίροι θα αποφασίζουν για τον αντίστοιχο υπο-κατώτατο μισθό και τις αυξήσεις!»

Ετσι, θα έχουμε κατώτατο μισθό 498 ευρώ (χαμηλότερο από τα 511 που ισχύουν σήμερα για τους κάτω των 25 ετών) κι ακόμα χαμηλότερο για τους πρακτικά ασκούμενους. Όπως με κυνισμό λέει η Επιτροπή, «οι υπο-κατώτατοι μισθοί για ανειδίκευτους δικαιολογούνται όσο είναι ακόμα στη διαδικασία εκμάθησης της εργασίας. Οι χαμηλότεροι μισθοί αντικατοπτρίζουν τη μικρότερη παραγωγικότητα. Με τον τρόπο αυτό, μπορεί να διευκολυνθεί η μετάβαση από το σχολείο στην εργασία!»

Όταν μια κυβέρνηση πανηγυρίζει ότι πήρε παραπάνω φορολογικά έσοδα χωρίς να υπάρξει ανάπτυξη, πως δίνει ένα απεχθές δείγμα μνημονιακού κυνισμού. Οι άνθρωποι ηδονίζονται επειδή κατάφεραν να ξεζουμίσουν το λαό. Και βέβαια, να συνεχίσουν με μεγαλύτερη αγριότητα την ίδια φοροπληχτική πολιτική, καθώς «Ο υπο-κατώτατος μισθός για τους νέους θα αντικαταστήσει από έναν υπο-κατώτατο μισθό με βάση την εργασιακή εμπειρία. Θα ισούται με το 85% του κατώτερου μισθού κατά τον πρώτο χρόνο απόκτησης εργασιακής εμπειρίας και με το 95% τον δεύτερο χρόνο. Η ρύθμιση αυτή δεν ισχύει για τους μαθητευόμενους και τους αποφοιτησέντες που κάνουν πρακτική άσκηση για περισσότερους από τρεις μήνες, όπως προβλέπεται από τα προγράμματα των σπουδών τους. Γι' αυτόν τις περιπτώσεις, οι κοινωνικοί εταίροι θα αποφασίζουν για τον αντίστοιχο υπο-κατώτατο μισθό και τις αυξήσεις!»

Ετσι, θα έχουμε κατώτατο μισθό 498 ευρώ (χαμηλότερο από τα 511 που ισχύουν σήμερα για τους κάτω των 25 ετών) κι ακόμα χαμηλότερο για τους πρακτικά ασκούμενους. Όπως με κυνισμό λέει η Επιτροπή, «οι

Στα χέρια του υπουργού Παιδείας βρίσκεται από την 1η του Σεπτέμβρη το υπόμνημα της επιτροπής Λιάκου (βελτιωμένη πρόταση σε σχέση με ό,τι αρχικά είχε δει το φως της δημοσιότητας) για τη δευτεροβάθμια εκπαίδευση και τον τρόπο εισαγωγής στα ΑΕΙ-ΤΕΙ.

Αν και ο Φίλης παρέπεμψε σε παλιότερες δηλώσεις του την υλοποίηση της πρότασης σε κάποιο αόριστο μέλλον, παρόλ' αυτά είναι σημαντικό να γνωρίζουμε τι ακριβώς προτείνεται στο υπόμνημα, γιατί έτσι αποκτούμε αίσθηση της στρατηγικής των συριζαίων σχετικά με το πόσοι και ποιοι μαθητές θα φοιτήσουν στο νέο Γυμνάσιο-Λύκειο (κοινωνικο-οικονομικό και μορφωτικό επίπεδο των μαθητών), με τα επιδιωκόμενα χαρακτηριστικά του νέου «απασχολήσιμου» και με το πώς θα υπάρξουν νέες εκσυγχρονισμένες στρόφιγγες που θα περιορίζουν τη ροή προς τα Πανεπιστήμια.

Ενα σχολείο για λίγους κι εκλεκτούς, στις απαιτήσεις του οποίου -ειδικά στο Λύκειο- μπορούν ν' αντεπεξέλθουν μαθητές προικισμένοι με ανώτερο μορφωτικό-κοινωνικο-οικονομικό μπαγκράουντ, με ισχυρούς φραγμούς και διαφοροποιήσεις εντός του, ώστε τα παιδιά της εργατικής τάξης και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων να αποκαρδιώνονται και να κατευθύνονται απευθείας μετά την υποχρεωτική 12ετή πλέον εκπαίδευση (2 χρόνια Νηπιαγωγείο, 6 χρόνια Δημοτικό και 4 χρόνια Γυμνάσιο) στην εκ νέου φτιασισμένη Επαγγελματική Εκπαίδευση και Κατάρτιση, με μέγιστη προσδοκία (:) την απλήρωτη εργασία (μαθητεία λέγεται) στα καπιταλιστικά κάτεργα, ένα σχολείο (Λύκειο) συνδεδεμένο με ξεχωριστά πανεπιστημιακά τμήματα ή τμήματα ΤΕΙ, απολύτως υποταγμένο στην προσπάθεια εισαγωγής σε αυτά, είναι το σχολείο της πρότασης της επιτροπής Λιάκου.

Τετραετές Γυμνάσιο, διετές Λύκειο

Η πρόταση Λιάκου διατηρεί τους δυο τύπους Λυκείου, το Γενικό Λύκειο και το Επαγγελματικό.

Πάει περίπατο το όραμα για ένα Ενιαίο Λύκειο ολόπλευρης μόρφωσης, ακόμη και στα λόγια. Αντιθέτως, εντείνεται η προσπάθεια, όπως θα δούμε στη συνέχεια και από τους συριζαίους, να κατευθύνονται οι μη ευνοημένοι οικονομικά, πολιτιστικο-μορφωτικά, οι πολλοί δηλαδή, στη λεγόμενη τεχνικο-επαγγελματική εκπαίδευση, ώστε να αποσυμφορηθεί η πίεση για σπουδές στα Πανεπιστήμια και να πληγεί σοβαρά η τάση της ελληνικής εργαζόμενης κοινωνίας για πανεπιστημιακή μόρφωση.

Η πρόταση λέει επί λέξει τα εξής: «Η προτεινόμενη αναδιοργάνωση της Μέσης Εκπαίδευσης για να είναι επιτυχής, ολοκληρωμένη και λειτουργική χρειάζεται να περιλαμβάνει και το Τεχνικό και Επαγγελματικό Λύκειο. Τώρα 75% περίπου των παιδιών κατευθύνονται στο Γενικό Λύκειο και 25% περίπου στο Τεχνικό-Επαγγελματικό. Στις υπόλοιπες ευρωπαϊκές χώρες γίνεται ακριβώς το αντίστροφο. Στόχος θα πρέπει να είναι να βελτιωθεί αυτή η αναλογία. Όσο η επαγγελματική εκπαίδευση είναι χαλαρή, τόσο λιγότερο ελκυστική θα είναι».

◆ Στο Γυμνάσιο

Η προσθήκη ενός επιπλέον έτους γίνεται για να ολοκληρωθεί ή όσο το δυνατόν πληρέστερη οργάνωση του προφίλ του μελλοντικού απασχολήσιμου,

αφού εδώ θα σταματάει η περίοδος των εγκύκλιων σπουδών για τα παιδιά των φτωχών στρωμάτων των εργαζόμενων.

Η πρόσβαση στο Λύκειο θα είναι γενικά αποτρεπτική, λόγω της αύξησης του βαθμού δυσκολίας του και της ελιτιστικής, καθαρά ταξικής φύσης του, αλλά και λόγω ενός επιπλέον «κόφτη» που θα μπει στην Τέταρτη τάξη του Γυμνασίου.

Ο «κόφτης» αυτός θα είναι εξετάσεις πανελλαδικού χαρακτήρα, αφού τα θέματα θα παίρνονται από Τράπεζα θεμάτων, αν και η επιτροπή Λιάκου προσπαθεί να μας παραπλανήσει υποβαθμίζοντας το ζήτημα («Θα πρέπει να είναι πάντως η κλίση και όχι η αξιολόγηση το μόνο κριτήριο που θα οδηγεί στο Επαγγελματικό Λύκειο»): «Η πλέον δόκιμη λύση μοιάζει να είναι η οργάνωση της καταληκτικής τάξης του Γυμνασίου (Τετάρτη) με χρήση τράπεζας θεμάτων, χωρίς πανελλαδικές τελικές εξετάσεις μεν, αλλά με θέματα που θα προκύπτουν από την τράπεζα».

Το επιχείρημα που επιστρατεύει η επιτροπή είναι ότι χωρίς εξετάσεις κινδυνεύει να υποβαθμιστεί το Λύκειο, αφού θα έχει τη δυνατότητα να το παρακολουθεί και η «πλέμπα».

Κοντολογίς, έχουμε θριαμβευτική επαναφορά της Τράπεζας θεμάτων, η κατάργηση της οποίας ήταν ένα από τα προεκλογικά ψέματα των συριζαίων για να κερδίσουν τις εκλογές. Τώρα, λοιπόν, βρίσκει δικαίωση η απόφαση Μπαλτά, μετά από τις παλινωδίες με τα διαφορετικά λεγόμενα του Κουράκη, ότι η Τράπεζα θεμάτων παραμένει ως «συμβουλευτικό» εργαλείο για μαθητές και εκπαιδευτικούς.

Ο εξεταστικός μαραθώνιος, που στο παρελθόν απέρριπταν μετά βδελυγμίας οι συριζαίοι, εξακολουθεί να είναι παρών καθόλη τη διάρκεια του τετραετούς Γυμνασίου: «Το Γυμνάσιο αποτελεί μινι-τμήμα της Υποχρεωτικής Εκπαίδευσης, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι δεν πρέπει να υπάρχει διαδικασία αξιολόγησης σε κάθε τάξη. Η προαγωγή των μαθητών από τη μια τάξη στην άλλη θα γίνεται υπό προϋποθέσεις, συνεκτιμώντας τόσο την προφορική επίδοση των μαθητών κατά τη διάρκεια της χρονιάς όσο και γραπτές ανακεφαλαιωτικές εξετάσεις».

Θα υπάρχουν, όμως, και άλλα «φίλτρα» που θα διαχωρίζουν τους αμνούς από τα ερίφια στη συνέχεια, τους μαθητές δηλαδή που θα συνεχίσουν στο Γενικό ή Επαγγελματικό Λύκειο: «Παράλληλα θα θεσπιστεί ένα πλέγμα κριτηρίων για την επιλογή σε ένα από τα δύο Λύκεια. Στα κριτήρια θα συμπεριλαμβάνονται και τα αποτελέσματα των γραπτών εξετάσεων στα μαθήματα και η αξιολόγηση που έχει κάνει ο εκπαιδευτικός αλλά ακόμα και έκθεση περιγραφικής αξιολόγησης από κάποιους από τους εκπαιδευτικούς του σχολείου».

Τα νέα προγράμματα, αλλά και οι νέοι απαιτητικοί τρόποι αξιολόγησης των μαθητών απαιτούν επιμορφωμένους εκπαιδευτικούς, που θα παίξουν το ρόλο του Μέντορα του μαθητή. Αυτός θα αναλαμβάνει και το άχαρο -αλλά τόσο απαραίτητο για τη στρατηγική του υπουργείου Παιδείας και της κυ-

Οι αλλαγές σε Γυμνάσιο και Λύκειο

Ενα ελιτίστικο σχολείο

βέρνησης- καθηκον να «βοηθήσει» τον μαθητή να αποκτήσει «αυτογνωσία», να καταλάβει δηλαδή μέχρι πού βαστούν τα κότσια του (κοινωνικο-οικονομικά-μορφωτικά) για να φοιτήσει στη συνέχεια στο Γενικό ή Επαγγελματικό Λύκειο ή ακόμη και στις ΕΠΑΣ διετούς διάρκειας (Επαγγελματικές Σχολές), που επανέρχονται.

Η κατεύθυνση είναι να μειωθούν τα μαθήματα στο Γυμνάσιο σε 9-10, ενώ προτείνεται να υπάρχουν «ελεύθερες ζώνες δράσης», δηλαδή προγράμματα που αφορούν συλλογικές δράσεις και σχέδια δράσης (project).

Η επιτροπή προτείνει τα «ανοικτά» αναλυτικά προγράμματα. Πέρα από τις σταθερές δηλαδή «κατευθυντήριες γραμμές», που θα υλοποιούν το «πλάισιο αρχών», τις κεντρικές πολιτικές επιλογές του αστικού συστήματος για την εκπαίδευση, ο εκπαιδευτικός θα έχει τη δυνατότητα να «συμπληρώσει και να αναμορφώσει» το αναλυτικό πρόγραμμα με «επιλογές σε τοπικό επίπεδο».

Πρόκειται για την πασοκικής έμπνευσης κατεύθυνση, οι «τοπικές κοινωνίες», δηλαδή οι δημαρχαίοι, οι επιχειρήσεις, οι σύλλογοι, οι ΜΚΟ που δραστηριοποιούνται στην περιοχή, κ.λπ. να μπορούν να επηρεάζουν ένα μέρος του αναλυτικού προγράμματος με το αζημίωτο.

◆ Το Λύκειο

θα είναι διετές. Σύμφωνα με την πρόταση της επιτροπής δύο θα είναι τα υποχρεωτικά μαθήματα για όλους τους μαθητές: η Ελληνική Γλώσσα και Λογοτεχνία και τα Αγγλικά.

Διαφοροποίηση εισάγεται όμως και μέσα στο Λύκειο, όχι άσχετη από το κοινωνικό status των παιδιών. Η διαφοροποίηση στο πρόγραμμα και ο διαχωρισμός των μαθητών γίνεται στη συνέχεια με τη δυνατότητα διαμόρφωσης του «ατομικού προγράμματος» του μαθητή. Κάθε μαθητής θα συμπληρώνει το πρόγραμμά του με επιλογή τεσσάρων ακόμα μαθημάτων, από 4 ομάδες (ένα από κάθε ομάδα): Μαθηματικά-Πληροφορική, Πειραματικές Επιστήμες, Ανθρωπιστικές/Κοινωνικές Επιστήμες, Πολιτισμός και Τέχνη.

Ο σχεδιασμός του «ατομικού προγράμματος», όμως, δεν έχει να κάνει μόνο με τις ιδιαίτερες κλίσεις του μαθητή και τις αντοχές της «τσέπης» της οικογένειάς του, αλλά θα γίνεται βάσει και του συγκεκριμένου πανεπιστημιακού τμήματος, στο οποίο επιθυμεί να συνεχίσει τις σπουδές του, αφού θα πρέπει «κατά την επιλογή μαθημάτων στην Α' και Β' Λυκείου να

λάβει υπόψη του ποια προαπαιτούμενα θέτει το τμήμα αυτό, προκειμένου να δεχτεί κάποιον ως φοιτητή του».

Μιλάμε, δηλαδή, για την απόλυτη υποταγή του Λυκείου στην επιλογή για τα Πανεπιστήμια, αλλά και για κάθετο και μεγάλο περιορισμό στις δυνατότητες επιλογής, όσον αφορά τα πανεπιστημιακά τμήματα ή τα τμήματα ΤΕΙ.

Οι μαθητές θα έχουν επίσης το δικαίωμα να αντικαταστήσουν το μάθημα μιας ομάδας με ένα δεύτερο μάθημα μιας από τις άλλες τρεις ομάδες, έτσι ώστε να μπορούν να αντιμετωπίσουν τις πιθανές ειδικές απαιτήσεις, κάποιου πανεπιστημιακού τμήματος.

Ο διαχωρισμός των μαθητών συνεχίζεται με την καθιέρωση του δίπολου: βασικό επίπεδο μαθημάτων και υψηλό επίπεδο μαθημάτων.

Όλα τα μαθήματα θα προσφέρονται σε δύο επίπεδα: το βασικό και το υψηλό. Οι μαθητές θα μπορούν να παρακολουθήσουν μέχρι τρία μαθήματα σε υψηλό επίπεδο για τα οποία το τελικό αποτέλεσμα θα πολλαπλασιάζεται με συγκεκριμένο συντελεστή. Επίσης, τα πανεπιστημιακά τμήματα θα μπορούν να ορίσουν ως προαπαιτούμενο οι υποψήφιοι να έχουν παρακολουθήσει συγκεκριμένα μαθήματα σε υψηλό επίπεδο. Με αυτόν τον τρόπο θα διαχωρίζονται αυτοί που θα κατευθύνονται σε σχολές υψηλού κύρους και κοινωνικού γοήτρου από τους άλλους που θα πηγαίνουν αναγκαστικά σε σχολές χαμηλής ζήτησης.

Τους μαθητές θα παρακολουθούν και θα κατευθύνουν «καθηγητές-σύμβουλοι», που θα έχουν παρακολουθήσει για το σκοπό αυτό ειδικά προγράμματα κατάρτισης.

Πέρα από την υποχρεωτική παρακολούθηση 6 μαθημάτων, ο μαθητής είναι υποχρεωμένος να συγγράψει μια Διπλωματική Εργασία (εκτεταμένο δοκίμιο), η οποία θα συνυπολογίζεται στον βαθμό του Εθνικού Απολυτήριου. Το μαθησιακό μέρος των μαθημάτων συμπληρώνεται με πρόγραμμα Φυσικής Αγωγής και με τη συμμετοχή σε προγράμματα Δημιουργικότητας, Εθελοντισμού και Κοινωνικής Προσφοράς (ΔΕΚΠ). Οι δύο αυτές δραστηριότητες δεν θα βαθμολογούνται, αλλά θα είναι προαπαιτούμενα για το Εθνικό Απολυτήριο.

Το εκτεταμένο δοκίμιο θα ολοκληρώνεται στη Β' Λυκείου. Θα αναφέρεται σε θέμα επιλογής του μαθητή, που θα το επεξεργάζεται σε όλη τη διάρκεια

της χρονιάς με την καθοδήγηση και βοήθεια επιμορφωμένου καθηγητή του σχολείου.

Είναι κατανοητό ότι η απόδοση στο εκτεταμένο δοκίμιο είναι ευθέως ανάλογη της γενικότερης παιδείας του μαθητή, που έχει άμεση σχέση με το οικονομικό-μορφωτικό-πολιτιστικό υπόβαθρο της οικογένειάς του και με τη βοήθεια που αυτή μπορεί να του προσφέρει. Η βοήθεια και η επίβλεψη από τον καθηγητή δεν μπορεί να καλύψει το κενό εκεί που υπάρχει, ιδίως αν πάρουμε υπόψη ότι οι σχολικές βιβλιοθήκες είναι είδος υπό εξαφάνιση ενώ και ο χειρισμός του προσφερόμενου υλικού από τον μαθητή δεν είναι άσχετος από τη γενικότερη προσωπικότητά του και τις ιδιαίτερες ικανότητές του.

Θέλοντας να προσδώσουν άρωμα σοσιαλισμού και διαμόρφωσης κοινωνικής συνείδησης οι συριζαίοι προτείνουν ως προϋπόθεση για την απόκτηση του Εθνικού Απολυτήριου τη συμμετοχή σε «πρόγραμμα εθελοντικής και κοινωνικής προσφοράς».

Σύμφωνα με την επιτροπή, «πρόκειται για ένα σύνολο εξωστρεφών δράσεων με σκοπό να παρακινήσει τους μαθητές και μαθήτριες να ασχοληθούν με δραστηριότητες συμβατές με τα ενδιαφέροντά τους και να τους εναισθητοποιήσει σχετικά με μια σειρά από σημαντικά κοινωνικά ζητήματα. Το πρόγραμμα σε κάθε σχολείο θα το συντονίζει ομάδα εκπαιδευτικών, ενώ κάθε μαθητής θα διαμορφώνει το δικό του σε συνεργασία με τους συντονιστές. Στις δράσεις του προγράμματος μπορούν να περιλαμβάνονται συμμετοχές σε μαθητικούς διαγωνισμούς Ελληνικούς και διεθνείς, σε αθλητικούς αγώνες, σε αθλητικές και πολιτιστικές ομάδες του σχολείου, σε δράσεις κοινωνικής προσφοράς, οικολογικών παρεμβάσεων, στήριξης δομών του τοπικού Δήμου κλπ».

Τα παραπάνω μόνο μειδιάματα προκαλούν, καθώς όλες οι κυβερνήσεις των μνημονίων έχουν ξεπατώσει κάθε κοινωνική δομή, έχουν αφήσει απλήρωτους τους εργαζόμενους σ' αυτές, αδιαφορούν για την προστασία του περιβάλλοντος και ασκούν μια άνευ προηγουμένου αντιδασκική πολιτική, ενώ όλο το αστικό σύστημα και οι μηχανισμοί του καλλιεργούν με πάθος τον ατομισμό και τον έντονο ανταγωνισμό.

Η δομή του νέου Λυκείου θα φέρει νέο τσουνάμι συγχωνεύσεων τμημάτων, καθώς δεν θα είναι δυνατή η διδασκαλία των νέων γνωστικών αντικειμένων σε όλα τα Λύκεια της χώρας, με ό,τι αυτό συνεπάγεται για την ποιότητα της μαθησιακής διαδικασίας και την ταλαιπωρία των μαθητών.

Η πρόταση της επιτροπής αναφέρει χαρακτηριστικά τα εξής:

«Τα μαθήματα αυτά θα γίνει προσπάθεια να προσφέρονται όλα, αλλά επειδή αυτό δε θα μπορεί πάντοτε να γίνεται σε επίπεδο κάθε σχολικής μονάδας, θα διδάσκονται σε συγκεκριμένες χρονικές ζώνες σε κοντινά σχολεία και θα δίνεται η δυνατότητα στους μαθητές να τα παρακολουθούν σε κάποιο άλλο σχολείο, το οποίο θα ανήκει στην ίδια ομάδα σχολείων με το δικό τους. Ειδική μέριμνα θα ληφθεί για απομονωμένες περιοχές, όπου δεν υπάρχουν όμορα σχολεία. Εκεί, προκειμένου να μην στερηθούν οι μαθητές τη δυνατότητα να παρακολουθήσουν όποια επιλογή θέλουν, θα εφαρμοστούν σύγχρονες διαδικασίες τηλε-εκπαίδευσης, με διασύνδεση των σχολείων αυτών με άλλα σχολεία και υποστήριξη των μαθητών τους με κα-

τάλληλες διαδικασίες».

Οι γνώσεις και δεξιότητες που προσφέρονται στο σχολείο δεν είναι αυτές που διαμορφώνουν τον «γενικό Ανθρωπο», που έχει έρθει σε επαφή με τη συσσωρευμένη γνώση και τον πολιτισμό της ανθρωπότητας, αλλά είναι οι γνώσεις και δεξιότητες που απαιτεί η καπιταλιστική αγορά εργασίας και το ευρωπαϊκό κεφάλαιο: «Τα μαθήματα που θα διδάσκονται, αλλά και οι υπολοίπες ακαδημαϊκές δραστηριότητες στις οποίες θα συμμετέχουν οι μαθητές και οι μαθήτριες, συνδέονται όχι μόνο με συγκεκριμένα γνωστικά αντικείμενα και με ένα σώμα γνώσεων που καθορίζεται από τα αναλυτικά προγράμματα, αλλά και με ένα σύνολο δεξιοτήτων (competencies) τις οποίες και η Ευρωπαϊκή Ένωση θέτει ως στόχο για τους ακαδημαϊκούς πολίτες».

Εθνικό Απολυτήριο

Για να αποκτηθεί το Εθνικό Απολυτήριο απαιτείται η συγγραφή διπλωματικής εργασίας καθώς και η ολοκλήρωση του «προγράμματος Δημιουργικότητας, Εθελοντισμού και Κοινωνικής Προσφοράς».

Στην αξιολόγηση του μαθητή σημαντικό ρόλο παίζει η επιλογή του να παρακολουθήσει κάποια μαθήματα στο υψηλό επίπεδο, αφού ο τελικός βαθμός γι' αυτά θα πολλαπλασιάζεται επί κάποιο συντελεστή, αυξάνοντας με τον τρόπο αυτό τον τελικό βαθμό του Τίτλου Αποφώιησης.

Στο τέλος της Α' Λυκείου οι μαθητές συμμετέχουν σε γραπτές ανακεφαλαιωτικές εξετάσεις. Τα θέματα των εξετάσεων της Α' Λυκείου θα ορίζονται κατά ένα μέρος από τους διδάσκοντες και κατά ένα μέρος θα αντλούνται από Τράπεζα Θεμάτων, ενώ ο βαθμός θα συμμετέχει ως στοιχείο του προφορικού βαθμού, ο οποίος θα συμμετέχει στη διαμόρφωση της τελικής επίδοσης σε κάθε μάθημα.

Και στο τέλος της Β' Λυκείου θα συμμετέχουν σε γραπτές εξετάσεις, με τις οποίες ολοκληρώνονται οι δευτεροβάθμιες σπουδές τους και αποκτούν το σχετικό καταληκτικό τίτλο.

Η ύλη για τις τελικές εξετάσεις του Εθνικού Απολυτήριου είναι αυτή της τελευταίας τάξης του Λυκείου (Β' ΤΑ-ΞΗ), αλλά θεωρείται ότι ο μαθητής γνωρίζει και αυτά που διδάχτηκε κατά την προηγούμενη τάξη (Α' ΤΑΞΗ).

Τα θέματα, αρχικά τουλάχιστον και ως μεταβατική φάση, θα ορίζονται από μία κεντρική επιτροπή εξετάσεων για όλη την Ελλάδα, για να διασφαλιστεί το αδιάβλητο των αποτελεσμάτων. Στα επόμενα χρόνια θα είναι εφικτό να είναι διαφοροποιημένα για κάθε σχολείο ή περιφέρεια, με διασφάλιση του αδιάβλητου και της στάθμισής τους. Αυτό θα γίνεται με χρήση κεντρικής Τράπεζας θεμάτων και αλγορίθμου για την παραγωγή των διαγωνισμάτων.

Στην τελική επίδοση του μαθήματος θα συνυπολογίζονται όλες οι δραστηριότητες στις οποίες συμμετείχαν οι μαθητές κατά τη διάρκεια της διετούς φοίτησης στο Λύκειο.

Στο βαθμό του Εθνικού Απολυτήριου (και των δύο τύπων Λυκείου) προσμετράται με σημαντικό ποσοστό (της τάξης του 10-15%) η επίδοση στη διπλωματική εργασία την οποία συγγράφουν οι μαθητές. Αυτή παρακολουθείται ενδοσχολικά από εκπαιδευτικούς του σχολείου, βαθμολογείται δε με δύο βαθμούς, έναν από εκπαιδευτικό του σχολείου και έναν από εκπαιδευτικό άλλου σχολείου.

Το Εθνικό Απολυτήριο θα αντιστοιχεί σε συγκεκριμένο αριθμό Εκπαιδευτικών

Ακαδημαϊκών μονάδων στο Ευρωπαϊκό σύστημα πιστοποίησης προσόντων.

Γι' αυτούς που δε θα αντέξουν τη δοκιμασία του Λυκείου προβλέπεται η χορήγηση ενός απλού «πιστοποιητικού σπουδών».

Η αρχική πρόταση της επιτροπής ήταν αυτό να μην έχει καμιά απολύτως αξία και οι κάτοχοί του να μην έχουν δικαίωμα πρόσβασης στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Στη συνέχεια, όμως, οι συριζαίοι αναδιπλώθηκαν και προσπάθησαν να «γλυκάνουν» κάπως τα πράγματα.

Το Πιστοποιητικό Σπουδών (θα το παίρνουν οι απόφοιτοι των Λυκείων που δεν θα έχουν ολοκληρώσει τις υποχρεώσεις που προβλέπει το Εθνικό Απολυτήριο, είτε διότι απέτυχαν σε κάποια μαθήματα, είτε διότι δεν ολοκλήρωσαν την διπλωματική τους εργασία κ.λπ.) θα πιστοποιεί τι ακριβώς έχει επιτύχει ο μαθητής και θα αντιστοιχεί σε ορισμένο αριθμό Ακαδημαϊκών Πιστωτικών Μονάδων του Ευρωπαϊκού συστήματος πιστοποίησης προσόντων. Με βάση το τι έχουν ολοκληρώσει, οι κάτοχοι του τίτλου θα μπορούν να διεκδικήσουν την εισαγωγή τους σε κάποιο τριτοβάθμιο ίδρυμα (σ.σ. που θα είναι στα αζήτητα), αρκεί να ικανοποιούν τις προϋποθέσεις που αυτό θέτει για τους πρωτοετείς φοιτητές του, ενώ θα μπορούν να φοιτήσουν και σε ιδρύματα κατάρτισης και επαγγελματικής εκπαίδευσης, σε επαγγελματικά ινστιτούτα κ.λπ.

Πρόσβαση στα Πανεπιστήμια

Ποιος θυμάται αλήθεια το προεκλογικό σλόγκαν της ελεύθερης πρόσβασης στα Πανεπιστήμια;

Τώρα, έχουμε προσγείωση στη σκληρή πραγματικότητα της αυστηρής επιλογής, του διαχωρισμού των απόφοιτων-κατόχων Εθνικού Απολυτήριου σε πατρίκιους και πληβείους, ανάλογα με τη δυνατότητα που έχουν να εισαχθούν σε περιζήτητες σχολές ή σε σχολές που είναι «στα αζήτητα» και της δικαιοδοσίας των ιδρυμάτων να επιλέγουν τους φοιτητές τους, βάζοντας πρόσθετα κριτήρια και διαδικασίες, αφού αυτοί -οι υποψήφιοι φοιτητές- έχουν κατορθώσει να περάσουν ήδη ανάμεσα από τις Συμπληγάδες του νέου Λυκείου.

Η πρόταση προβλέπει τα εξής: Τα τριτοβάθμια Ιδρύματα θα προκηρύσσουν τις θέσεις για τους πρωτοετείς και για την επιλογή φοιτητών θα χρησιμοποιούν ποικίλα κριτήρια. Υποχρεωτικό θα είναι κατά 80% τουλάχιστον η μοριοδότηση των υποψηφίων να στηρίζεται στην πρόοδο των υποψήφιων προς την απόκτηση του Εθνικού Απολυτήριου. Το υπόλοιπο 20% θα μπορεί να συναποτελείται από την πριμοδότηση της επιλογής του υποψηφίου, της γλωσσομάθειας ή άλλων στοιχείων. Φυσικά τα ποσοστά αυτά είναι ενδεικτικά και θα μπορούσαν να εξαρτώνται από τις αποφάσεις των ίδιων των πανεπιστημίων. Λ.χ. σχολές υψηλής ζήτησης μπορούν να μοριοδοτούν κατά 99% το περιεχόμενο του Εθνικού Απολυτήριου, ενώ περιφερειακά πανεπιστήμια και σχολές χαμηλής ζήτησης να επιδιώκουν ενίσχυση της πριμοδότησης της επιλογής...

Τέλος, το κάθε τμήμα θα ορίζει αν απαιτείται οι υποψήφιοι να έχουν παρακολουθήσει κάποια μαθήματα σε υψηλό επίπεδο, αν απαιτείται ένας ελάχιστος βαθμός σε κάποιο μάθημα ή ακόμα και συνολικά στο Εθνικό Απολυτήριο. Όλες αυτές οι αποφάσεις θα τελούν υπό την έγκριση της διοίκησης του Πανεπιστημίου και της όποιας αρχής προβλέπεται κατά νόμο να εποπτεύει

τα Πανεπιστήμια.

Τεχνικό και Επαγγελματικό Λύκειο

Και αυτή η «μεταρρύθμιση» πασχίζει να ρετουσάρει τη στραπατσαρισμένη εικόνα της τεχνικοεπαγγελματικής εκπαίδευσης, προκειμένου να διοχετεύσει μεγάλο ποσοστό της ροής των μαθητών σε αυτή, ανακοπτόντας την ιστορικά διαμορφωμένη τάση της νεολαίας της ελληνικής εργαζόμενης κοινωνίας προς τα Πανεπιστήμια (ο Γεώργιος Παπανδρέου μίλούσε για τον «στρατό της ανατροπής»). Η επιτροπή φέρνει ως παράδειγμα τις χώρες του αναπτυσσόμενου καπιταλισμού, όπου το επίπεδο ανάπτυξης δικαιολογεί τις κλίμακες στελεχών [«να αλλάξουμε ριζικά την αναλογία των μαθητών που επιλέγουν το Γενικό Λύκειο και των μαθητών που επιλέγουν τα ΕΠΑΛ. Στην Ευρώπη αυτή η σχέση είναι περίπου 3 προς 7, ενώ στην Ελλάδα είναι (αν συνυπολογίσουμε και τη σχολική εγκατάλειψη η οποία είναι πολύ μεγαλύτερη στα ΕΠΑΛ σε σχέση με τα ΓΕΛ), της τάξης του 8 προς 2»], στην Ελλάδα, όμως, του μέσου επιπέδου καπιταλιστικής ανάπτυξης τέτοιοι διαχωρισμοί είναι αχρείαστοι. Τα ΕΠΑΛ-ΕΠΑΣ ή όπως αλλιώς αυτά ονομάστηκαν κατά τις διάφορες εκπαιδευτικές «μεταρρυθμίσεις», δεν είχαν άλλο λόγο ύπαρξης από αυτόν που αναφέρουμε εισαγωγικά.

Σύμφωνα με την πρόταση της επιτροπής:

Η αξιολόγηση στο ΕΠΑΛ θα ακολουθεί το ίδιο ακριβώς πλαίσιο με το Γενικό Λύκειο. Η διαδικασία απόκτησης του Εθνικού Απολυτήριου θα είναι αντίστοιχη, ενώ θα υπάρχει και Πιστοποιητικό Σπουδών. Το Πτυχίο Ειδικότητας θα είναι αποτέλεσμα ενός τρίτου χρόνου σπουδών. Υπάρχει, βέβαια και η θεσμοθετημένη ήδη Μαθητεία (τέταρτο έτος ΕΠΑΛ), η απλήρωτη δηλαδή εργασία στα καπιταλιστικά κάτεργα.

Υπό μελέτη είναι πολλά θέματα αξιολόγησης στα ΕΠΑΛ, όπως η χρήση εναλλακτικών μορφών αντί για τα γραπτά διαγωνίσματα, η αντικατάσταση της διπλωματικής από κάποιο άλλο project, η αξιολόγηση των εργαστηρίων και η σχέση της με την αξιολόγηση της θεωρίας κ.λπ.

Αξιολόγηση εκπαιδευτικών

Η πρόταση της επιτροπής αφήνει να διαφανούν και τα κριτήρια της μελλοντικής αξιολόγησης των εκπαιδευτικών.

Ετσι, π.χ. θα ελέγχεται η ανταπόκριση των «καθηγητών-συμβούλων» στις απαιτήσεις του νέου Λυκείου: σύμβουλος στην επιλογή των μαθημάτων από τον μαθητή, βοηθός του στην εκπόνηση εργασιών, βοηθός, σύμβουλος και καθοδηγητής στο πρόγραμμα κοινωνικής προσφοράς. Η ανταπόκριση θα αξιολογείται με βάση φυσικά τις επιδόσεις των μαθητών σε όλες τις δραστηριότητες (μαθήματα, εκτεταμένο δοκίμιο, εργασίες, πρόγραμμα κοινωνικής προσφοράς). Η χαρακτηριστική πρόνοια της επιτροπής είναι η εξής: «Οι εργασίες που έχει παρακολουθήσει ένας καθηγητής προσμετρούνται στα προσόντα του».

Η ταύτιση ή απόκλιση επίσης του προφορικού βαθμού από τις γραπτές επιδόσεις των μαθητών (ο βαθμός της προφορικής επίδοσης δε θα αποκλίνει περισσότερο από 3 μονάδες από τον τελικό γραπτό βαθμό, άρα θα ελέγχεται η «αντικειμενικότητά» του) θα είναι ένα από τα κριτήρια αξιολόγησης των εκπαιδευτικών.

Γιούλα Γκεσούλη

Σπεκουλάντες

«Η Ελλάδα είναι η μόνη χώρα με έναν τεράστιο όγκο αναδιαρθρωμένου χρέους που ξεπερνά τα 300 δισ. ευρώ. Επομένως, κανενός άλλου το χρέος δεν θα προσαρμοζόταν σε τέτοια έκταση. Η ανακούφιση χρέους της Ελλάδας είναι άνευ προηγουμένου στην παγκόσμια Ιστορία. Με βάση τους διεθνείς κανόνες το καθαρό χρέος του ελληνικού Δημοσίου είναι 72 δισ. ευρώ».

Ευάγγελος Βενιζέλος; Όχι. Αντώνης Σαμαράς; Όχι; Ανθρωπος του Βενιζέλου ή του Σαμαρά; Ξανά όχι. Αυτός που μιλά είναι ο Πολ Καζάριαν (συνέντευξη στα «Νέα», 1-2.10.2016), ιδρυτής και διαχειριστής του «επενδυτικού οίκου» Japónica Partners. Ραντιέρης δηλαδή, απ' αυτούς που κερδοσκοπούν με ό,τι αφήνει περιθώριο κερδοσκοπίας. Ο Καζάριαν έχει «χώσει» κεφάλαια στα ελληνικά ομόλογα, μετά το PSI προφανώς, και δε θέλει να βλέπει το «εμπόρευσμά» του να υποτιμάται. Όταν ο Τσίπρας (ή το ΔΝΤ) λέει ότι το χρέος δεν είναι βιώσιμο, τα περιθώρια κέρδους ανεβαίνουν (αυξάνονται τα περιβόητα spreads), όμως αυτό είναι καθαρά θεωρητικό. Τα ομόλογα δεν παλούνται, γιατί θεωρούνται υψηλού ρίσκου. Και οι ραντιέρηδες σαν τον Καζάριαν δε «χώνουν» φράγκα για να τα πληρωθούν στη λήξη των ομολόγων. Θέλουν να μπορούν να «γυρίσουν» το «εμπόρευμα» και από το «γύρισμα» να βγάλουν υπερκέρδη. Κι επειδή είναι σπεκουλάντες, αδιαφορούν ακόμα κι όταν από επιστημονική άποψη γίνονται γελοίοι.

Λέει, για παράδειγμα, ο Καζάριαν στην ίδια συνέντευξη: «Η πιο πιεστική απάντηση ερώτηση είναι ποιος συμβουλεύει τον πρωθυπουργό Τσίπρα να λέει ότι η ανακούφιση του χρέους είναι η απαραίτητη προϋπόθεση για την ανάκαμψη της Ελλάδας, όταν το καθαρό χρέος της Ελλάδας είναι από τα χαμηλότερα στην ευρωζώνη». Ούτε να τον είχε προσλάβει υπάλληλο ο Σόιμπλε. Γιατί αν ήταν υπάλληλος του Σόιμπλε, θα έλεγε πως μέχρι το 2021 το χρέος είναι ρυθμιζόμενο σε χαμηλές τοκοχρεολυτικές δόσεις. Μετά, όμως, οι δόσεις είναι δυσβάσταχτες και γι' αυτό όλοι συμφωνούν πως πρέπει να υπάρξει νέα συμφωνία επιμήκυνσης της αποπληρωμής. Το γεγονός αυτό αποτελεί εξ ορισμού παράγοντα ρίσκου για τους περιβόητους «επενδυτές», οι οποίοι θα ήθελαν να ξέρουν τι ακριβώς θα γίνει μετά από πέντε χρόνια. Μέχρι να το μάθουν, δεν πρόκειται να πάρουν ιδιαίτερο ρίσκο. Αυτά τα ξέρουν ακόμα και πρωτοετείς οικονομικής σχολής, αλλά ο Καζάριαν κάνει το χαζό, όπως θα έκανε κάθε σπεκουλάντης.

Σε ένα μόνο έχει δίκιο ο ραντιέρης. Όταν λέει: «Ποιος τον συμβουλεύει (σ.σ. τον Τσίπρα) να υπόσχεται περισσότερη ανακούφιση χρέους ως το τέλος του χρόνου, όταν **είναι σαφές από τα ντοκουμέντα** ότι δεν θα υπάρξει κάτι τέτοιο βραχυπρόθεσμα»;

Αποστάσεις Σταθάκη

Με τον Καζάριαν φαίνεται να συμφωνεί, επί της ουσίας, και ο υπουργός Οικονομίας Γ. Σταθάκης. Να τον διαστρέβλωσε -έστω και εν μέρει- η σαββατιάτικη του Χατζηνικολάου δεν υπάρχει περίπτωση. Ο ίδιος ο Γ. Σταθάκης διένειμε, μέσω του γραφείου Τύπου του υπουργείου Οικονομίας, τη συνέντευξή του στην «Αγορά», που είχε τον εξής χαρακτηριστικότατο τίτλο: «Γιώργος Σταθάκης: “Μετά το τέλος του προγράμματος η οριστική λύση για το χρέος”». Η τοποθέτησή του δεν αφήνει περιθώρια αμφιβολίας: «*Η απόφαση του Eurogroup τον Μάιο κάνει λόγο για παρέμβαση σε τρία στάδια. Το βραχυχρόνιο βρίσκεται ήδη σε εξέλιξη (σ.σ. αναφέρεται στο παζάρι Τσακαλώτου-Ρέγκλινγκ για τη μετατροπή των επιτοκίων σε σταθερά), ενώ παράλληλα προχωρούν οι συζητήσεις για τις μεσοπρόθεσμες παρεμβάσεις, που θα υλοποιηθούν μέχρι το τέλος του προγράμματος. Τότε θα αποτιμηθούν οι περαιτέρω πρωτοβουλίες, προκειμένου το χρέος να είναι βιώσιμο σε μακροχρόνια βάση. **Στον σχεδιασμό αυτό δεν έχει αλλάξει κάτι***».

Αυτά λέει η απόφαση του Eurogroup στις 24 Μάη, αυτά επαναλαμβάνουν συνεχώς ο Σόιμπλε, ο Ρέγκλινγκ, ο Ντεϊσελμπλούμ, όμως το τσιπραϊκό έχει άλλη άποψη. Ο Τσίπρας συναντήθηκε, λέει, με τον αντιπρόεδρο των ΗΠΑ Τζο Μπάιντεν και του ζήτησε να παρέμβει ώστε όλα τα σχετικά με το χρέος θέματα να ρυθμιστούν μέχρι το Δεκέμβρη του 2016. Αμεσα δηλαδή. Δεν το λέμε εμείς, δεν το δήλωσε ο Μπάιντεν, το διέρρευσαν οι Τσιπραίοι. Και όταν ο Δραγασάκης είπε στη Βουλή ότι η ρύθμιση του χρέους θα είναι μια υπόθεση με πολύ δρόμο, που θ' αρχίσει να συζητιέται μετά το 2018, βγήκε η καραμπουζουκλού κυβερνητική εκπρόσωπος και τον διόρθωσε με μια συνέντευξη στο News247.gr. Τα λόγια της ήταν εκπληκτικά σαφή για το επίπεδο μιας Γεροβασίλη (ίσως γιατί της τα είχαν γράψει): «*Στόχος της κυβέρνησης είναι **εντός του 2016 να συμφωνηθούν και να εφαρμοστούν τα βραχυπρόθεσμα, μεσοπρόθεσμα και μακροπρόθεσμα μέτρα** απομείωσης του χρέους που συμφωνήθηκαν στο Eurogroup της 24ης Μαΐου του 2016*».

Της είχαν γράψει και εξήγηση, μάλιστα της Ολγας: «Αυτό (σ.σ. η εφαρμογή και των μακροπρόθεσμων μέτρων άμεσα) θα δημιουργήσει κλίμα εμπιστοσύνης και έναν καθαρό διάδρομο για τους επενδυτές ώστε η χώρα να βγει στις αγορές χρήματος με επιτόκια αντίστοιχα με τις υπόλοιπες χώρες της Ευρωζώνης». Ποιος κοροϊδεύει ποιον; Ο Τσίπρας και τα τσιρακία του τον ελληνικό λαό.

Η Γεροβασίλη δε δίστασε να γυρίσει και στην εποχή που ο Τσίπρας... έπαιζε τη λύρα και η Μέρκελ μαζί με τις «αγορές» χόρευαν πεντοζάλη. Όταν της υπενθύμισαν ότι «το Βερολίνο έχει ήδη αποφασίσει πως δε θα επιτρέψει να προχωρήσουν τα μέτρα για το χρέος πριν τις γερμανικές εκλογές του Σεπτεμβρίου του 2017», είχε έτοιμη την περήφανη απάντηση: «*Πολλές φορές τα πράγματα προχώρησαν ακόμα και ενάντια στην αρχική θέληση όσων εμπλέκονται στην διαχείριση της ελληνικής κρίσης (...) αυτή τη στιγμή φαίνεται ότι διαμορφώνεται ένα κλίμα θετικό από πολλούς τόσο στην Ευρώπη όσο και στην άλλη μεριά του Ατλαντικού ώστε η διαπραγμάτευση για το ελληνικό χρέος να προχωρήσει και να έχουμε σύντομα πολύ καλές ειδήσεις. Εξάλλου επαναλαμβάνουμε μονότονα: Οι συμφωνίες είναι για να τηρούνται όπως και οι κανόνες!*» Ελα όμως που η συμφωνία του Eurogroup λέει τα αντίθετα απ' αυτά που υποστηρίζει η προπαγάνδα του Μαξίμου, όπως και οι οικονομικοί υπουργοί επιβεβαιώνουν...

αντικΥΝΩΝΙΚΑ

Δύο χιλιάδες δεκαέξι
είσαι ο μπάτλερ τους, Αλέξη

Πού είναι εκείνες οι απaráμιλλου κάλλους ένδοξες ημέρες αλλοτινών καιρών... Ο νους τρέχει δεκαεννιά χρόνια πίσω, τότε που η Νατάσα Αθήνη τέτοιες μέρες (10 Οκτωβρίου 1997) τολμούσε να σηκώσει τη δεξιά της (δεξιά και η ίδια) και να χαστουκίσει τη Δήμητρα Λιάνη-Παπανδρέου, την ώρα που η τελευταία υπέγραφε αντίτυπα του πολύκροτου έργου της...

Την... επικίνδυνη 85χρονη Κατίνα Μανιτάρα, άλλοτε ανθυπολοχαγό του ΔΣΕ, που από το 1948 ζει με θραύσμα από ρουκέτα αεροπλάνου σφηνωμένο στο κεφάλι, ψέκασαν τα καλόπαιδα του αριστεροδεξιού πολιτικού και πωλητικού θιάσου που άλλοτε διασκεδάζει και άλλοτε στραγγαλίζει -συχνά ταυτόχρονα και παράλληλα- τη χώρα. Αυτή τη γυναίκα, μαζί με τους πατεράδες και τους παππούδες τους, που τους ταΐζουν με τις συντάξεις τους! Τα ίδια καλόπαιδα που τις προάλλες συναντήθηκαν με στελέχη του ΚΚΕ και έλεγαν αμφότεροι τις παπάρες τους (βλ. προηγούμενο Κοντρόφυλλο, τι έλεγαν οι μπάτσοι για το λαό και τα φτωχά λαϊκά στρώματα από τα οποία προέρχονται). Κτηνωδία.

«Αυτοί που καθιστούν την ειρηνική επανάσταση αδύνατη, κάνουν τη βίαιη επανάσταση αναπόδραστη» (Martin Luther King).

Σαράνουν την Ευρώπη απ' άκρη σ' άκρη οι αποτρόπαιοι άνεμοι του φασισμού και του ρατσισμού, με το νέο «χτύπημα» να έρχεται από τη Λιλ της Γαλλίας. Παρουσία ελλήνων, ισπανών, άγγλων, και δανών ακροδεξιών εγκαινιάστηκε το πρώτο bar για «ειλικρινείς πατριώτες» (δηλαδή λευκούς χριστιανούς, ρατσιστές, ξενοφοβικούς κ.ά.). Η είδηση δεν πέρασε ούτε καν στα «ψιλά» του γαλλικού τύπου, όπως φυσικά και οι διαδηλώσεις και διαμαρτυρίες ανθρώπων που χαρακτηρίστηκαν ακροαριστεροί και αντιεξουσιαστές! Το μπαρ με το όνομα «Citadelle» ανήκει στην ακροδεξιά οργάνωση «Génération Identitaire» που ετοιμάζεται να ανοίξει πολυχώρους -μπαρ με αίθουσες μπουξ και σινεμά- σε ολόκληρη τη Γαλλία. Μόνο την πρώτη μέρα γράφτηκαν στον πολυχώρο της ακροδεξιάς τριακόσια νέα μέλη! Σε λιγότερο από επτά μήνες θα γίνουν προεδρικές και βουλευτικές εκλογές στη Γαλλία, οπότε καταλαβαίνει κανείς τι έχει να γίνει. Όπως καταλαβαίνουν και όσοι ασκούν εξουσία σε Γαλλία και Ευρώπη, αλλά -φυσικά- η άνοδος και διατήρηση της ακροδεξιάς εξυπηρετεί... Εξυπηρετεί από τη μια να καταδικάζουν επιδημικά κι από την άλλη να γιγαντώνουν με τις πράξεις τους το τέρας, καθώς λογαριάζουν ότι πολύ σύντομα ίσως τους βοηθήσει να παραμείνουν στις επάλξεις. Όμως αυτό θεριεύει και ετοιμάζεται να τους/μας κατασπαράξει απ' άκρη σ' άκρη στη γηραιά ήπειρο (από την Κίνηση Απελάστε τον Ρατσισμό!).

Εκ δεξιών Τζερόνιμο, εξ ευωνύμων Φίλης δίπλα ο Αλέξης άνετος και ωχρία η Ρηγίλης που 'γινε αργότερα Συγγρού και είχε τον Αντώνη να συζητά με τους θεούς κρατώντας το τιμόνι. Τι δείπνα και τι γεύματα, στέναξαν τα πιρούνια κι έλεγε ο Τζερόνιμο «φάτε ψευτοκομμούνια». Μετά από τόσες βίζιτες, τι άλλαξε, τι τρέχει; Τι άλλα επεισόδια αυτό το έργο έχει;

Πάνε τα κάθε τρεις και λίγο δείπνα και γεύματα του «αριστερού» με τον ιεράρχη. Τώρα τελεσίγραφα και σύγκρουση εξουσιών τύπου κοκορομαχίας και ποιος... την έχει πιο μεγάλη (την επιρροή στο πόπολο). Αν τολμάει ο «αριστερός», ας κάνει άλλο ένα δημοψήφισμα.

«Α! φώναζα αγανακτισμένος, η παμπόνηρη θρησκεία που μετατοπίζει τις αμοιβές και τιμωρίες σε μελλούμενη ζωή για να παρηγορήσει τους σκλάβους, τους κιοτήδες, τους αδικημένους, και να μπορέσουν να βασιλεύουν αγόγγυστα τη σίγουρη ετούτη επίγεια ζωή και να σκύβουν υπομονετικά τον σβέρκο στους αφεντάδες! Τι οβραϊκή Αγία Τράπεζα η θρησκεία ετούτη, που δίνει μια πεντάρα στην επίγεια ζωή κι εισπράττει αθάνατα εκατομμύρια στην άλλη! Τι απλοϊκότητα, τι πονηριά, τι τοκογλυφία! Όχι, δεν μπορεί να 'ναι λεύτερος που ελπίζει Παράδεισο ή που φοβάται Κόλαση» (Νίκος Καζαντζάκης).

Δεν είναι μακριά η μέρα που το «π» θα φύγει σαν πουλί και θα μείνει ουλή. Χωρίς το «π» οι πανίσχυροι θα γίνουν ανίσχυροι. Κι ο Φλαμπουράρης είναι πια ένας φλαμουράρης άνευ φλάμπουρου και θα πάει για τσάι.

Στιβ Γιατζόγλου! Το νέο φυντάνι...

Κοκκινωσκουφίτσα

Τσίπρας και ΣΥΡΙΖΑ

Μαγάρισαν τον τόπο της θυσίας

«Κι αν πέσανε για το λαό, νικήσαν οι προδότες, που τώρα εδώ κατάχρυσοι περνούν και μαγαρίζουν, και τώρα πιο τους μάχονται και τους ξανασκοτώνουν!»

Οι στίχοι είναι από το συγκλονιστικό ποίημα «Πρωτομαγιά του 1944», που έγραψε ο Κώστας Βάρναλης για τους 200 κομμουνιστές που εκτελέστηκαν τη μέρα εκείνη από τους ναζί στο Σκοπευτήριο της Καισαριανής. Γράφτηκαν ως αναφορά στη μεταπολεμική κατάσταση στη χώρα μας, όταν οι δωσίλογοι και οι συνεργάτες των κατακτητών έστηναν χορό πάνω στα κορμιά των αγωνιστών της Αντίστασης. Ταιριάζουν, όμως, γάντι στον Τσίπρα και τη συριζαϊκή κλίκα, που είχαν το θράσος να ξαναμαγαρίσουν τον τόπο της θυσίας τόσων κομμουνιστών και πατριωτών, στήνοντας εκεί μια αηδιαστική φιέστα προκλητικής καπηλείας αγώνων, με τους οποίους δεν έχουν καμιά σχέση, καθώς αποτελούν κομμάτι του σύγχρονου δωσιλογισμού.

Όταν ορκίστηκε πρωθυπουργός, ο Τσίπρας οργάνωσε σόου καταθέτοντας λουλούδια στο Σκοπευτήριο και δίνοντας... όρκους. Τον έπαιρνε να το κάνει. Είχε στήσει όχι μόνο από τους ψηφοφόρους που αρέσκονται να εναποθέτουν τις ελπίδες τους στα χέρια κάποιου αστικού κόμματος, αλλά και από δυνάμεις που αυτοπροσδιορίζονται ως αριστερές ριζοσπαστικές, επαναστατικές, κομμουνιστικές, ακόμα και αναρχικές. Όλους αυτούς τους έσυρε πίσω του μέχρι και το κάλπικο δημοψήφισμα. Μετά... τους έφυγαν οι τσιμπλες από τα μάτια. Οι ευθύνες τους είναι, βέβαια,

τεράστιες αλλά είναι άλλης τάξης από την πρόκληση που οργάνωσαν οι συριζαίοι με τη φιέστα της... παράδοσης του ΦΕΚ.

Δε θα σταθούμε στην καπηλεία των ιδίων των αγώνων των κατοίκων της Καισαριανής για την απόδοση του Σκοπευτηρίου στο Δήμο. Δε θα σταθούμε στο γεγονός ότι και παλιότερα είχαν γίνει κινήσεις προς αυτή την κατεύθυνση από την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ. Δε θα σταθούμε στο ότι ακόμα δεν έχει λήξει η εκκρεμότητα, αφού η περιβόητη Σκοπευτική Εταιρία έχει προσφύγει στο ΦΕΚ, γεγονός που απέκρουσε ο αναπληρωτής υπουργός Τρ. Αλεξιάδης, δηλώνοντας στη Βουλή πως δεν έχει καμιά σχετική ενημέρωση από τις υπηρεσίες. Δε θα σταθούμε στο μαυρογιαλουρισμό

(δεν οργανώνεις φιέστα για το αυτονόητο). Θα σταθούμε στην προσπάθεια καπηλείας, στο μαγάρισμα του τόπου της θυσίας από εκείνους που συνεχίζουν τη δωσιλογική μνημονιακή πολιτική.

«Απέναντι λοιπόν σε όλους αυτούς (σ.σ. τους πεσόντες των αγώνων του λαού και του κομμουνιστικού κινήματος) σήμερα εμείς κάνουμε απλά το καθήκον μας. Κάνουμε το καθήκον μας και συνεχίζουμε στα βήματα τους» είπε με αλητικό θράσος ο Τσίπρας. Αν όμως ήταν σίγουρος πως μπορεί ακόμα να εξαπατά τον κόσμο της Αριστεράς, δε θα έζωναν το πάρκο οι μπάτσοι κάνοντας face control σ' όποιον πήγαινε να περάσει. Δε θα έστελνε τα ΜΑΤ να χτυπήσουν και να ψεκάσουν εκείνους που θέλησαν να διαδηλώσουν για να διαμαρτυρηθούν (οι περισσότεροι απ' αυτούς ανήκαν στην κατηγορία των... κοψοχέρηδων).

Θα έκανε μια εκδήλωση ανοιχτή στο λαό. Δεν τον παίρνει πια και το ξέρει. Και δε θα τον έπαιρνε ακόμα πιο πολύ, αν ο Περισσός δεν περιοριζόταν μόνο στην καταγγελία και την αποχή του δημάρχου, αλλά καλούσε το λαό να πάει να διαμαρτυρηθεί. Απ' αυτό το κόμμα, όμως, δεν μπορεί κανείς να περιμένει να παραβιάσει το... κοινοβουλευτικό πρωτόκολλο.

Για επίλογο, ο λόγος πάλι στον μεγάλο Βάρναλη:

Σιχαίνεσαι τους ζωντανούς; Μην κλαις τους σκοτωμένους!

Απ' τα ιερά τους κόκκαλα, πρώτη του Μάη και πάλι,

θα ξεπηδήσει ο καθαρκός κ' η λεφτεριά του ανθρώπου.

15-22 Οκτώβρη

Διεθνής εβδομάδα δράσεων για την απελευθέρωση του Ζορζ Ιμπραχίμ Αμπνταλά

Η εβδομάδα 15-22 Οκτώβρη ορίστηκε ως διεθνής βδομάδα δράσεων για την απελευθέρωση του Ζορζ Ιμπραχίμ Αμπνταλά, που στις 24 Οκτώβρη συμπληρώνει 32 χρόνια αιχμαλωσίας στις φυλακές του γαλλικού κράτους. Την πρωτοβουλία για τη διοργάνωση μιας ενωτικής καμπάνιας για την απελευθέρωση του Ζορζ Ιμπραχίμ Αμπνταλά πήραν οργανώσεις και αλληλέγγυοι από τη Γαλλία, την Παλαιστίνη, το Λίβανο κ.ά.

Ο Ζορζ Ιμπραχίμ Αμπνταλά είναι ο μακροβιότερος πολιτικός κρατούμενος στην Ευρώπη. Στο πρόσωπό του η ευρωπαϊκή «δημοκρατία» εξαντλεί την αντεπαναστατική της μαγία, μη διστάζοντας να κουρελιάσει τις ίδιες τις αρχές του ποινικού της δικαίου. Αρκεί να

σημειώσουμε ότι από το 1999 ο Αμπνταλά έχει το δικαίωμα να αποφυλακιστεί, όμως με διάφορα νομικά τερτίπια και ευθείες πολιτικές παρεμβάσεις (γνωστή η άρνηση του σημερινού πρωθυπουργού Μ. Βαλς να υπογράψει την απέ-

λασή του στο Λίβανο), έχουν καταστήσει αυτό το δικαίωμα νεκρό γράμμα.

Ο λιβανέζος επαναστάτης κομμουνιστής αρνείται να τους προσκυνήσει, αρνείται να υπογράψει δήλωση μετάνοιας, δε βάζει σε καμία

ζυγαριά την επαναστατική του τιμή και οι δυνάμεις της αντίδρασης, με όργανό τους το γαλλικό κράτος, τον εκδικούνται. Στο πρόσωπό του εκδικούνται τη λιβανέζικη επαναστατική αντίσταση, αλλά και την Παλαιστινιακή Αντίσταση ως μαχητής της οποίας έδρασε ο Ζορζ Ιμπραχίμ Αμπνταλά.

Η Δικτύωση Αλληλεγγύης στην Παλαιστινιακή Αντίσταση καλεί συλλογικότητες και αλληλέγγυους/ες σε ανοιχτή συνέλευση στο ΕΜΠ (κτ. Γκίνη), τη Δευτέρα 10 Οκτώβρη, στις 7μμ, προκειμένου να συζητηθούν ενδεχόμενες δράσεις αλληλεγγύης, στο πλαίσιο της διεθνούς εβδομάδας δράσεων για την απελευθέρωση του συντρόφου Αμπνταλά.

Τα ΜΑΤ υπάρχουν για να μακελεύουν το λαό

Τα γεγονότα ήταν συμπτωματικά, όχι προσχεδιασμένα, όμως η αλληλουχία τους αποκαλύπτει το βρόμικο παιχνίδι που παίζεται ανάμεσα στους διάφορους πόλους εξουσίας της συριζοκατάστασης.

Την Παρασκευή αποκαλύφθηκε το περιστατικό με τη σύλληψη και τον εξευτελισμό ανήλικων προσφυγόπουλων από μπάτσους που έβγαλαν πάνω τους τα ζώδια φασιστικά τους ένστικτα. Δεν είναι η πρώτη φορά (ούτε θα είναι η τελευταία) που αυτά τα κτήνη εκτονώνονται μ' αυτόν τον τρόπο. Η πολιτική γραμματεία του ΣΥΡΙΖΑ βρήκε την ευκαιρία να κάνει μια δωρεάν επίδειξη κοινωνικής ευαισθησίας, εκδίδοντας μια οξεία ανακοίνωση. Ο Τόσκας δεν είναι τυπικός συριζαίος, ένας απόστρατος καραβανάς είναι, που μπήκε στην κυβέρνηση χάρη στον Κοτζιά, στον οποίο έχει προσκολληθεί από την εποχή που ήταν όλοι μαζί στην «αυλή» του Γιωργάκη. Αρα, γίνεται εύκολα σάκος του μποξ για να προπονούνται οι συριζαίοι, καθώς δεν είναι σε θέση ούτε να αντεπιτεθεί πολιτικά (έχει μάθει μια ζωή να βαράει προσοχές σε ανώτερου, ακόμα κι αν τον φτύνουν).

Αυτή τη φορά οι συριζαίοι το πήγαν κι ένα βήμα παραπέρα, με την κατάθεση ερώτησης από 21 βουλευτές. Ο Τόσκας ήταν αναγκασμένος να υπερασπιστεί τους μπάτσους και εξέφρασε την «εντύπωση» που του προκάλεσε «η άκριτη υιοθέτηση καταγγελιών όταν είναι υπό διερεύνηση κάθε πτυχή της υπόθεσης».

Μια μέρα μετά, ο Τόσκας πήρε την εκδίκησή του. Τα ΜΑΤ έζωσαν καμιά διακοσαριά διαδηλωτές που μαζεύτηκαν στην Καισαριανή για να

εκφράσουν την αντίθεσή τους στο μαγάρισμα του ιστορικού τόπου από τον Τσίπρα και τη λοιπή δωσιλογική καμαρίλα. Δεν τους επέτρεψαν να πορευτούν προς το Σκοπευτήριο και πάνω στο σπρώξιμο τους πλάκωσαν με τις φουσούνες των χημικών και με τα γκλομπ, διαλύοντάς τους. Από πλευράς Κουμουνδούρου και κοινοβουλευτικής ομάδας δεν υπήρξε η παραμικρή διαμαρτυρία. Παρασκευαστικά ο Τόσκας πρέπει να εισέπραξε πολλά συγχαρητήρια που δεν επέτρεψε σε διαδηλωτές να χαλάσουν τη χολιγουντιανού τύπου φέιστα του Τσίπρα.

Τη Δευτέρα το σκηνικό άλλαξε πάλι. Τα ΜΑΤ ψέκασαν και ξυλοφόρτωσαν τους συνταξιούχους, οι φωτογραφίες και τα βίντεο κυκλοφόρησαν εν ριπή οφθαλμού στο Διαδίκτυο και τα ραδιοτηλεοπτικά μέσα, οι συνειρμοί με το παρελθόν παρήχθησαν άμεσα. Αυτή τη φορά έπρεπε να μιλήσει ο Τσίπρας, αφού αυτόν ζητούσαν να δουν οι συνταξιούχοι. Το επιτελείο προπαγάνδας διέρρευσε αμέσως τη δυσαρέσκεια του πρωθυπουργού, που τηλεφώνησε στο τριψήφιο του υπουργού, ο οποίος ανέλαβε την πολιτική ευθύνη και δήλωσε ότι δε θα ξαναχρησιμοποιηθούν χημικά σε διαδηλώσεις εργαζόμενων και συνταξιούχων. Ούτε ο πρωθυπουργός ζήτησε την παραίτηση του υπουργού, ούτε ο υπουργός παραιτήθηκε, ούτε η Κουμουνδούρου εξέδωσε καμιά ανακοίνωση, μολονότι οι καταγγελίες έρχονταν η μία μετά από την άλλη.

Δε θ' ασχοληθούμε με τις πύρινες ανακοινώσεις της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ, που έχουν κάνει τα ίδια στους συνταξιούχους (και όχι μόνο μία φορά). Ο ίδιος ο ελληνικός λαός είναι

σε θέση να κρίνει την υποκρισία τους, όσες κάλπικες αυτοκριτικές και αν κάνουν (όπως ο Κουμουτσάκος για παράδειγμα). Όμως, ο φιλισταϊσμός της μνημονιακής αντιπολίτευσης, τον οποίο προσπαθεί να αναδείξει η συριζαϊκή προπαγάνδα, δεν πρέπει να μας οδηγήσει σε υποτίμηση του φιλισταϊσμού των συριζαίων. Σήμερα κυβέρνηση είναι οι ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ, όχι το ΠΑΣΟΚ και η ΝΔ. Κι αυτοί κρίνονται.

Ποιος ξεχνάει τις υποσχέσεις του Πανούση, του πρώτου υπουργού Μπάτσων και Καταστολής των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ, ότι τα χημικά θα καταργηθούν και ότι τα ΜΑΤ δε θα παρίστανται στις λαϊκές κινητοποιήσεις; Ο «κακός» Πανούσης απομακρύνθηκε (αφού προηγουμένως οργάνωσε κι ένα «ντου» σε πανεπιστημιακό χώρο, μερικούς ψεκασμούς και μερικά ξυλοφορτώματα διαδηλωτών) και ο «καλός» Τόσκας, που τώρα λέει ότι δε θα ξαναχρησιμοποιήσει χημικά σε διαδηλώσεις εργαζόμενων και συνταξιούχων, άλλα έλεγε πριν από μερικούς μήνες, όταν ο ανεξάρτητος (πρώην συριζαίος) βουλευτής Στ. Παναγούλης του υπέβαλε επίκαιρη ερώτηση για το χτύπημα με χημικά διαδήλωσης του ΠΑΜΕ. «Σε ό,τι αφορά τη δακρυγόνο ουσία», έλεγε ο Τόσκας, «παρότι είναι μέσα στις διεθνείς προδιαγραφές και στις προδιαγραφές που υπάρχουν στη χώρα μας, δεν είναι κάτι το οποίο είναι αρεστό, αλλά είναι το **ηπιότερο μέσο** για την αποτροπή κάποιων καταστάσεων». Η ερώτηση του Παναγούλη αφορούσε το ότι και τότε χτυπήθηκαν υπερήλικες συνταξιούχοι. Και ο Τόσκας θεωρούσε ήπια καταστολή τη χρήση χημικών, που τα χαρακτήριζε κουτοπόνηρα δακρυγόνα, ενώ ξέρουμε

πολύ καλά όλοι ότι δεν έχουν καμιά σχέση με τα παλιά δακρυγόνα, αλλά είναι χημικά που επιδρούν κατευθείαν στο αναπνευστικό σύστημα προκαλώντας αίσθημα πνιγμού.

Υποκριτικές είναι, λοιπόν, και οι νέες εξαγγελίες που έγιναν μόνο και μόνο επειδή υπήρξε η κακή για την κυβέρνηση εικόνα με τους ψεκασμένους συνταξιούχους. Τα ΜΑΤ θα βγαίνουν και θα ξαναβγαίνουν όποτε τα χρειάζεται η κρατική καταστολή, γιατί αποτελούν το βασικότερο βραχίονά της στο δρόμο. Όταν μια κυβέρνηση βρίσκει σε διάσταση με τους πόθους και τα πιο στοιχειώδη αιτήματα του λαού, θα βγάζει τα ΜΑΤ για να τον αντιμετωπίσει, όταν αυτός κάνει ένα βήμα παραπέρα απ' αυτό που επιτρέπει ο κάθε μπάτσος. Τα υπόλοιπα είναι διαχείριση. Και μάλιστα άθλια διαχείριση, καθώς ο Τόσκας κάλυψε πλήρως τους αξιωματικούς της μπαταρίας και όλοι μαζί τα φόρτωσαν σ' έναν απλό ματατζή.

Αυτά τα φαινόμενα πρέπει, φυσικά, να καταγγέλλονται. Η καταγγελία, όμως, είναι το λιγότερο. Γιατί αν το εργατικό και λαϊκό κίνημα περιορίζεται μόνο στην καταγγελία και σε αιτήματα του τύπου «να διαλυθούν τα ΜΑΤ - να απαγορευτούν τα χημικά», στα οποία είχαν κάνει... διδακτορικό οι συριζαίοι όσο βρίσκονταν στην αντιπολίτευση, θα καταρακλήσει στο επίπεδο του διαμαρτυρόμενου καρπαζοεισπράκτορα. Το κράτος θα εξαπολύει σε κάθε περίπτωση τα σκυλιά της καταστολής ενάντια στο εργατικό και λαϊκό κίνημα, γι' αυτό και το τελευταίο πρέπει να μάθει πώς ν' αποκρούει τα σκυλιά, πώς ν' ακυρώνει τη δύναμη με την οποία τα εξοπλίζει το αστικό κράτος, πώς να κατακτά νίκες στο δρόμο.

Νέα περίοδος βιντεοπροβολών Η ΤΡΙΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΤΡ ΝΤΟΒΖΕΝΚΟ

Ο ουκρανικής καταγωγής Αλεξάντρ Πέτροβιτς Ντοβζένκο (1894-1956) υπήρξε δάσκαλος, σοβιετικός διπλωμάτης, ζωγράφος, πολεμικός ανταποκριτής, σεναριογράφος, σκηνοθέτης, παραγωγός ταινιών και μυθιστοριογράφος. Στα είκοσι χρόνια της κινηματογραφικής πορείας του, ο Ντοβζένκο σκηνοθέτησε επτά ταινίες που ήταν αρκετές για να συγκатаλεχθεί ανάμεσα στους κορυφαίους σοβιετικούς πρωτοπόρους του σινεμά, μαζί με τους Αϊζενστάιν, Βερτόφ και Πουντόβκιν, κι αυτό παρότι το έργο του είναι στην πραγματικότητα παραγκωνισμένο, αν όχι υποτιμημένο, ιδίως στη Δύση.

Η στράτευση του Ντοβζένκο στη σοβιετική επανάσταση δεν ήταν απλώς πολιτική, αλλά ριζοσπαστική αισθητική. Οι ταινίες του καθιστούν ψευδεπίγραφη την αντίφαση μεταξύ πολιτικής προπαγάνδας και καλλιτεχνικής πρωτοπορίας. Ο γάλλος κριτικός Μπαρτελεμί Αμενγκουάλ, έγραψε κάποτε σε ένα βιβλίο του για τον Ντοβζένκο: «Οι σπουδαίες ταινίες του σοβιετικού σινεμά τεκμηριώνουν, στο μεγαλύτερο μέρος τους, τη δικαιοσύνη του σοσιαλισμού. Οι ταινίες του Ντοβζένκο μας πείθουν πρώτα για την ομορφιά του». Τα βουβά, ποιητικά φιλικά πειράματα του Ντοβζένκο, που ενέπνευσαν μεταξύ άλλων τον μεγάλο θαυμασμό του συναδέλφου του Σεργκέι Αϊζενστάιν, συνέβαλαν καθοριστικά στην ανάπτυξη των σοβιετικών θεωριών του μοντάζ. Εγκαταλείποντας την πεπατημένη και τυποποιημένη συναρμολόγηση των εικόνων, ο Ντοβζένκο συνδέει τα πολυεπίπεδα, έτοιμα να εκραγούν πλάνα του με ρυθμικές αντιστίξεις κι αναπάντεχα άλματα, οδηγώντας το συντακτικό των λυρικών εικόνων του σε εκφραστικό και συγκινησιακό παροξυσμό.

Η γνωστή ως τριλογία του πολέμου (Σβενιγκόρα, Οπλοστάσιο, Γη) πραγματεύεται την περίοδο του Α' Παγκόσμιου Πολέμου και τη μεταμόρφωση της Ουκρανίας από μια κτηνοτροφική, φεουδαρχική κοινωνία σε βιομηχανικό σοσιαλιστικό κράτος. Οι ταινίες της τριλογίας προβάλλονται με τις σύγχρονες ορχηστρικές υποκρούσεις που συνέθεσε και διέυθυνε για αυτές κατά το 1971-1973 ο Βιατσέσλαφ Οβστίνικοφ, ένας από τους σημαντικότερους ρώσους συνθέτες των δεκαετιών του '60 και του '70, όταν η Μοσφίλμ ανέλαβε να αποκαταστήσει τις κόπιες των ταινιών.

Οι προβολές αρχίζουν στις 8:30μμ και μετά το τέλος τους ακολουθεί συζήτηση.

Η είσοδος είναι -όπως πάντοτε- ελεύθερη.

~Παρασκευή 14/10/2016~

ΟΠΛΟΣΤΑΣΙΟ

(Arsenal, ΕΣΣΔ, 1928, 93')

Σκηνοθεσία, Σενάριο: Αλεξάντρ Ντοβζένκο

Φωτογραφία: Ντανίλο Ντεμούτσκι

Ερμηνείες: Σεμέν Σβασένκο, Αμβρόσι Μπούτσμα, Ντιμίτρο Ερντμαν, Σέρχι Πετρόβ, Μίκολα Κουτσίנסκι, Μίκολα Ναντέμσκι

Μοντάζ: Αλεξάντρ Ντοβζένκο

Παραγωγή: VUFKU

Βασισμένο σε ιστορικά γεγονότα, το Οπλοστάσιο είναι ένα θυελλώδες πορτραίτο της Ουκρανίας από τα τέλη του Α' Παγκόσμιου Πολέμου έως την ουκρανική εξέγερση του 1918. Ένας εργάτης στροβιλίζεται στη δίνη του πολέμου και της επανάστασης διασχίζοντας ανταρσίες, λιποταξίες, απεργίες και οδοφράγματα.

Στο Οπλοστάσιο, ο Ντοβζένκο περιφρονεί πλήρως τη γραμμικότητα της αφήγησης. Στη θέση της, δομεί ένα πειραματικό ιστορικό έπος για τη φρίκη της πολεμικής μηχανής και τον ηρωισμό των εξεγερμένων μέσω ενός μοντάζ των ατραξιόν, που αντιπαράθετε την πυρετώδη κίνηση με τη στασιμότητα στατική, τη φορμαλιστική, σχεδόν αφαιρετική δεξιοτεχνία γεωμετρικών συνθέσεων με την ωμή ενέργεια των κινηματογραφικών επίκαιρων, την εξπρεσιονιστική θεατρικότητα με την άμεση δύναμη του ντοκιμαντέρ.

Σηκώθηκαν οι... γόβες να βαρέσουν το κεφάλι

Και ξαφνικά, η Θοδώρα η Τζάκρη, η πρώην πασόκα υφυπουργός Βιομηχανίας, που ο Σταθάκης δεν της δίνει καμιά σημασία, άρπαξε τις διάσημες «Λουμπουτέν» γόβες της και τις εκσφενδόνισε σηματοδύνοντας το κεφάλι του προέδρου του ΣΕΒ Θ. Φέσσα. Τον κατηγορήσε για «σίκουελ ανοίκειας και αήθους επίθεσης στον ΣΥΡΙΖΑ», έγραψε ότι πριν από λίγο καιρό «ο κ. Φέσσας εξύβριζε κατά τρόπο πρωτοφανή τον Πρωθυπουργό» και τώρα «επιτίθεται ευθέως στον ΣΥΡΙΖΑ ως άλλος εκπρόσωπος της ΝΔ, χρησιμοποιώντας την θεσμική του θέση προς ίδιον όφελος» και το χόντρηνε περισσότερο μιλώντας για «επιταγές που εκδίδει ο κ. Μητσοτάκης τις οποίες θα εξαργυρώσουν κάποιοι στο μέλλον με τον γνωστό σε όλους μας τρόπο» και υποστηρίζοντας ότι «το είδος της επιχειρηματικότητας που εκπροσωπεί

ο κ. Φέσσας και μια μικρή ομάδα επιχειρηματιών πέριξ αυτού ανθίζει μόνο σε περιβάλλοντα διαπλοκής και σήψης».

Δεν νομίζουμε ότι η Τζάκρη διεκπεραιώνει γραμμή του Μαξίμου. Δεν νομίζουμε ότι οι Τσιπραίοι θα ανέθιταν σ' αυτό το πολιτικά φαιδρό και ανυπόληπτο πρόσωπο να διεκπεραιώσει μια επίθεση προσωπικά ενάντια στον πρόεδρο του ΣΕΒ. Υπάρχουν καταλληλότερα άτομα για να κάνουν αυτή τη δουλειά και να έχει κάποια απήχηση ο λόγος τους. Αρα κάτι άλλο έχει γίνει. Σε κάποιο αλισβερίσι τα χάλασαν Φέσσας και Τζάκρη. Δεν ξέρουμε κάτι περισσότερο και δεν έχει νόημα να γράψουμε τις υποψίες μας. Περιοριζόμαστε, λοιπόν, να σημειώσουμε ότι μια τόσο σκληρή επίθεση ενάντια σ' έναν καπιταλιστή που η ΝΔ τον κατηγορούσε ότι έβαλε πλάτη για να κερδίσει τις εκλογές ο Τσίπρας, ακόμα κι

αν αυτή η υπόθεση γίνεται από την Τζάκρη (η οποία όμως δεν αποδοκιμάζεται ούτε ξωπετάγεται από την κυβέρνηση), δείχνει πως η συγκυβέρνηση των Τσιπροκαμμένων χάνει στηρίγματα και στις κορυφές της αστικής τάξης, γεγονός που επιτείνει τον εκνευρισμό της.

Μπορεί η Τζάκρη να θέλησε απλώς να γράψει κάποιους πόντους στο καρνέ της ενόψει συνεδρίου ΣΥΡΙΖΑ, αν όμως ο ΣΕΒ συνεχίσει να πετάει μπηχτές ενάντια στην κυβέρνηση (και μετά να τις μαζεύει, όπως συνηθίζεται), τότε ο ΣΥΡΙΖΑ θα δεχτεί ισχυρά πλήγματα στον πυρήνα του «νέου ισχυρήματος» που λανσάριε, αυτού της ανάπτυξης, γιατί τα στελέχη του οικονομικού επιτελείου (Δραγασάκης, Σταθάκης, Χουλιαράκης) έχουν διακηρύξει πως η ανάπτυξη μπορεί να προέλθει μόνο από τον ιδιωτικό καπιταλιστικό τομέα.

κοράκι ΣΦΥΡΑ ΤΟ!

Κ Μ' ένα συμπάρο δου τρυγόνια

Η εφημερίδα Telegraph ξεκίνησε μια έρευνα για τα δρώμενα στο χώρο του αγγλικού επαγγελματικού ποδοσφαίρου, με στόχο να αποκαλύψει το ρόλο των μάντζερ και του συστήματος της ιδιοκτησίας παιχτών από τρίτους, όμως στην πορεία της έρευνας προέκυψε θέμα παράνομου στοιχηματισμού από ποδοσφαιριστές. Κατά τη διάρκεια της συνάντησης του ρεπόρτερ της εφημερίδας, που παρίστανε τον επενδυτή ασιατικού ομίλου, με τον προπονητή Χάρι Ρέντναπ (Γουέστ Χαμ, Πόρτσμουθ, Σαουθάμπτον, Τότεναμ, ΚΠΡ είναι μερικές από τις ομάδες που έχει κοουτσάρει) και τον ατζέντη παιχτών Νταξ Πράις, ο έμπειρος τεχνικός παραδέχτηκε ότι οι παίκτες του είχαν στοιχηματίσει σε δικό τους αγώνα.

Χαρακτηριστικά είναι όσα κατέγραψε ο ρεπόρτερ. «Χάρι, θυμάσαι όταν ήσουν στην...», ήταν το τελευταίο ματς της σεζόν και με πήρε τηλέφωνο ο... και μου είπε βάλε το σπίτι σου γιατί οι αποδόσεις ήταν απίστευτες. Ήταν 5 προς 2 τότε. Καθόταν στην κερκίδα την ώρα του αγώνα. Τον πήρα τηλέφωνο 15 λεπτά αργότερα, γιατί είχες βάλει την κανονική ομάδα. Μίλησα στον... καθόταν στην κερκίδα για την... τότε και μου είπε η... δεν έχει αγγίξει την μπάλα στα πρώτα 15 λεπτά και το παιχνίδι τελειώσε με σκορ...». Αυτή ήταν η «πάσα» του ατζέντη Νταξ Πράις στον 69χρονο τεχνικό, ο οποίος αρχικά κουνούσε το κεφάλι του συγκαταβατικά και συμπλήρωσε: «Στο ημίχρονο έβγαλα τον... και έβαλα τον...», και όλοι με κοιτούσαν με απορία, όλοι οι παίκτες, γιατί δεν γνώριζα ότι είχαν στοιχηματίσει. Όλοι είχαν στοιχηματίσει. Ο Πράις συμπλήρωσε ότι είχαν στοιχηματίσει ακόμη και οι αντίπαλοι!

Στην Αγγλία απαγορεύεται ο στοιχηματισμός των ποδοσφαιριστών και αν κάτι τέτοιο πέσει στην αντίληψη των προπονητών θα πρέπει να το καταγγείλουν, κάτι που δεν έκανε ο Ρέντναπ και γι' αυτό κινδυνεύει να βρεθεί κατηγορούμενος. Αλλά και στο βασικό θέμα της έρευνας, ο άγγλος τεχνικός είναι εκτός νόμου, αφού στον ρεπόρτερ της Telegraph δήλωσε ότι είναι θετικός στο ενδεχόμενο να επενδύσει στην ιδιοκτησία παιχτών από τρίτους, παρά τη σχετική απαγόρευση που υπάρχει.

Είναι φανερό ότι στις καπιταλιστικές μπιζνες το κέρδος είναι πάνω από τους νόμους και τις απαγορεύσεις και ότι η μοναδική έγνοια όσων εμπλέκονται σε αυτές είναι να μη βγουν οι παρανομίες τους στο φως της δημοσιότητας. Από την πλευρά μας, ένα σχόλιο που δεν έχει σχέση με την ουσία της υπόθεσης, αλλά με τον τρόπο που γίνονται οι δημοσιογραφικές έρευνες. Ο ρεπόρτερ παρίστανε τον επενδυτή ασιατικού ομίλου, έταζε στους Ρέντναπ και Πράις μπιζνες και φράγκα και αυτοί άρχισαν να κελαιδούν τοιμπώντας στο δόλωμα. Υπάρχει αμφιβολία ότι αν τους έλεγε την πραγματική του ιδιότητα, το πιθανότερο θα ήταν να μη μιλήσουν μαζί του;

Η μάχη για την κουτάλα

Πριν από δυο βδομάδες αναφερθήκαμε στην πρόταση της ΟΥΕΦΑ προς τις εθνικές ποδοσφαιρικές ομοσπονδίες για τις αλλαγές στον τρόπο διανομής των εσόδων του Champions League στις ομάδες που συμμετέχουν στην κορυφαία ευρωπαϊκή διοργάνωση. Η εκτίμηση της στήλης ήταν ότι οι αλλαγές θα γίνονταν δεχτές από τις ομοσπονδίες μέλη της ΟΥΕΦΑ, μολονότι ευνοούσαν τους μεγάλους συλλόγους, αφενός γιατί ήταν σύμφωνες με τους βασικούς οικονομικούς όρους της καπιταλιστικής οικονομίας (δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι το επαγγελματικό ποδόσφαιρο είναι πρώτα μπιζνα και μετά άθλημα) και αφετέρου γιατί η οικονομική εξάρτησή τους από την ΟΥΕΦΑ δεν επιτρέπει στις εθνικές ομοσπονδίες «αντάρτικα» και διαφοροποιήσεις από την κεντρική γραμμή.

Αν κρίνουμε και από τις ελάχιστες ως μηδενικές αντιδράσεις από την πλευρά των εθνικών ομοσπονδιών, μπορεί να πούμε ότι πέσαμε μέσα και η εκτίμησή μας ήταν «στανταράκι» (για να μιλήσουμε με όρους ποδοσφαιρικού στοιχήματος). Δε συμβαίνει όμως το ίδιο στην περίπτωση της πρότασης της ευρωπαϊκής ποδοσφαιρικής ομοσπονδίας για «κλειστό» Champions League. Σύμφωνα με την πρόταση της ΟΥΕΦΑ, οι ομάδες από τα κορυφαία ευρωπαϊκά πρωταθλήματα θα έχουν εξασφαλισμένη τη θέση τους στους ομίλους του Champions League, «παράγωνίζοντας» τις ομάδες από τις μικρομεσαίες ποδοσφαιρικά χώρες. Κατά τη διάρκεια του συνεδρίου "Leaders in Sport Business", που διεξάγεται στο Λονδίνο, η Ένωση των Ευρωπαϊκών Επαγγελματικών Λιγκών (EPFL), διά στόματος του προέδρου της, Λαρς-Κρίστερ Όλσον, ξεκαθάρισε πως διαφωνεί πλήρως με τα σχέδια της ευρωπαϊκής ομοσπονδίας (που αναμένεται να γίνουν πράξη από την σεζόν 2018-19).

Αυτός που θεωρούνταν ένα γραφικό αμερικανάκι, με iq ραδιοκίου, μας προέκυψε καθαρόαιμο φασιστάκι. Κι επειδή ως προπονητής δεν κατάφερε να κάνει τίποτα, αποφάσισε να... κοσμήσει με την παρουσία του το ελληνικό κοινοβούλιο, δίπλα στον Λαγό, τον Μίχο, τον Παναγιώταρο και τους άλλους ογκόλιθους της σκέψης και του λόγου. Σίγουρα λεφτά κι εισόδημα μεγάλο...

Ο πρόεδρος της EPFL δήλωσε ότι οι εθνικές ομοσπονδίες είναι ενωμένες, καθώς την αντίθεσή τους με την ΟΥΕΦΑ δήλωσαν και οι ομοσπονδίες της Αγγλίας και της Ισπανίας, που οι ομάδες τους θα είναι οι περισσότερες ευνοημένες από τις αλλαγές που προτείνει η ευρωπαϊκή ομοσπονδία, και συμπλήρωσε: «Η υπόθεση δεν έχει τελειώσει. Ο νέος πρόεδρος της UEFA έχει δηλώσει προς τη την επανεξετάσει και είμαι αισιόδοξος ότι μπορούμε να την αλλάξουμε. Υπήρξε ένα κενό στην ηγεσία της UEFA και νομίζω ότι οι μεγάλοι σύλλογοι το εκμεταλλεύτηκαν και οδήγησαν σε αυτή την αναστάτωση. Θέτουν τις προϋποθέσεις για μία ιδιωτική κλειστή λίγκα στο μέλλον και αυτό το ρίσκο είναι πιο επικίνδυνο από τις αλλαγές αυτές καθ' αυτές». Συνεχίζοντας τις δηλώσεις του ο πρόεδρος της EPFL ενημέρωσε τους δημοσιογράφους ότι στην περίπτωση που η ΟΥΕΦΑ εμμένει στην απόφασή της υπάρχει τρόπος να μπλοκάρουν οι εθνικές ομοσπονδίες τις προωθούμενες αλλαγές, ορίζοντας αγώνες των εθνικών πρωταθλημάτων την ίδια μέρα και ώρα με τα παιχνίδια του Champions League, γεγονός που θα κάνει απαγορευτική τη συμμετοχή των ομάδων και στις δυο διοργανώσεις (εθνικό πρωτάθλημα και Champions League).

Ίσως να προξενεί εντύπωση η σκληρή γραμμή που λένε ότι θα κρατήσουν οι εθνικές ομοσπονδίες, οι οποίες θα αναγκαστούν εκτός από την κόντρα με την ΟΥΕΦΑ να έρθουν σε ανοιχτή αντιπαράθεση και με τις κορυφαίες ομάδες τους. Αν όμως διαβάσουμε προσεκτικά τις δηλώσεις του Λαρς-Κρίστερ Όλσον, θα βρούμε το λόγο για τον οποίο η EPFL είναι κατηγορηματικά αντίθετη. Αυτό που φοβούνται οι ομοσπονδίες είναι ότι το «κλειστό» Champions League θα λειτουργήσει ως προσόμιμο για τη δημιουργία μιας κλει-

στής πανευρωπαϊκής λίγκας, στην οποία θα συμμετέχουν οι κορυφαίες ομάδες, γεγονός που θα έχει σημαντική και αρνητική επίπτωση στα εθνικά πρωταθλήματα. Από τη στιγμή που θα αποχωρήσουν οι μεγάλες ομάδες, είναι ξεκάθαρο ότι θα μειωθεί το ενδιαφέρον για το πρωτάθλημα, άρα θα μειωθούν σημαντικά και τα φράγκα από τα τηλεοπτικά δικαιώματα και τις χορηγίες. Και επειδή οι απανταχού ποδοσφαιροπαράγοντες -μολονότι είναι στην πλειοψηφία τους ανιδιοτελείς εραστές του αθλήματος, που έχουν αφιερώσει τη ζωή τους στην υπηρεσία του- έχουν και υλικές ανάγκες σ' αυτή τη μίζερη ζωή και πρέπει με κάποιο τρόπο να εξασφαλίζουν το παντεσπάνι τους, είναι βέβαιο ότι για να τους πάρει κάποιος την κουτάλα από το χέρι θα πρέπει να προσπαθήσει πολύ.

Σε απλά ελληνικά, οι αντιδράσεις των εθνικών ομοσπονδιών για τον τρόπο διανομής των εσόδων του Champions League στις ομάδες που συμμετέχουν σε αυτό μπορεί να ήταν περιορισμένες, αφού επί της ουσίας έθιγε μόνο το «κύρος» τους στην ποδοσφαιρική πιάσα, αφήνοντας επί της ουσίας σχεδόν ανέπαφα τα φράγκα που θα έμπαιναν στα ταμεία τους, στην περίπτωση του «κλειστού» Champions League τα δεδομένα είναι διαφορετικά. Η απόφαση της ΟΥΕΦΑ θέτει σε σοβαρό κίνδυνο τα φράγκα που μέχρι στιγμής περνούσαν από τα ταμεία τους, αφού είναι κάτι περισσότερο από βέβαιο ότι μια κλειστή ιδιωτική ποδοσφαιρική λίγκα με τη συμμετοχή των μεγαλύτερων ευρωπαϊκών ομάδων θα μαζέψει όλο το χαρτί και θα αφήσει νυχτερίδες κι αράχνες στα ταμεία των ομοσπονδιών.

Για το λόγο αυτό βλέπουμε προστάρισε στον αγώνα ομοσπονδίες που οι ομάδες-μέλη τους θα ευνοηθούν από τις προτεινόμενες αλλαγές. Κατά συνέπεια, το παιχνίδι θα χοντρύνει και η κόντρα ανάμεσα στις εθνικές ομοσπονδίες και την ευρωπαϊκή θα έχει ενδιαφέρον, αφού θα είναι πολύ σκληρή. Η πρόβλεψη είναι δεδομένα θα ποντάραμε υπέρ των εθνικών ομοσπονδιών, αφού οι ευρωπαϊκοί σύλλογοι δε δείχνουν έτοιμοι να «απογαλακτιστούν» από τη μαμά ομοσπονδία. Από τη στιγμή όμως που οι προτεινόμενες από την ΟΥΕΦΑ αλλαγές θα γίνουν πράξη από τη σεζόν 2018-19 και υπάρχει αρκετός χρόνος και τα δεδομένα μπορούν να αλλάξουν, ας περιμένουμε πριν καταλήξουμε στο τελικό ποντάρισμα.

Κος Πάπιας
papias@eksegersi.gr

ΣΙΝΕΜΑ

ΘΑΝΟΥ ΑΝΑΣΤΟΠΟΥΛΟΥ, ΝΤΑΒΙΝΤ ΝΤΕΓΚΑΝ

Η τελευταία παραλία

Ο Θάνος Αναστόπουλος («Ολο το Βάρος του Κόσμου», «Διόρθωση», «Η Κόρη») συνεργάζεται με τον ιταλό Ντε Ντέγκαν και μας συστήνουν το μικρόκοσμο της Πεντοσί, μιας παραλίας της Τερνέστης, όπου ένας τοίχος τριών μέτρων χωρίζει ακόμα και σήμερα τους άντρες από τις γυναίκες. Με το ντοκιμαντέρ

τους αυτό. Οι σκηνοθέτες φιλοδοξούν να δημιουργήσουν χώρο για μια ανθρωπολογική μελέτη, στοχαζόμενοι πάνω στο ορατό όριο-σύνορο, αλλά και τα πολλά αόρατα. Η ταινία, γυρισμένη στη διάρκεια δύο χρόνων, αποτελεί ένα από τα ελάχιστα ντοκιμαντέρ που επιλέχτηκαν φέτος για το επίσημο πρόγραμμα του 69ου Φεστιβάλ των Καννών.

ΓΙΑΝΝΗ ΚΟΛΟΖΗ

Un Condor

Ο Σέρχιο Κοντρέρας, σε ηλικία 17 ετών, αυτοεξορίστηκε από τη Χιλή, όταν ο Πινοσέτ πήρε την εξουσία μετά το αμερικανόπνευστο στρατιωτικοφασιστικό πραξικόπημα. Υστερα από μακρά περιπλάνηση, κατέληξε στο Σέφιλντ της Αγγλίας, απ' όπου τέσσερις δεκαετίες αργότερα ξεκινά για να επιστρέψει στη γε-

ντεϊρά του, την Πούντα Αρένας της Παταγονίας. Ο Γιάννης Κολόζης, πάντα παρών, κατέγραψε στην κάμερά του το ταξίδι από το Σέφιλντ στην Πούντα Αρένας, τη νότια άκρη του κόσμου, και από τα επιβλητικά Τόρες ντελ Πάινε στο Σαδιάγο και στην έρημο Ατακάμα, κλέβοντας από στιγμές προσωπικές με φίλους μέχρι εξομολογήσεις εκ βαθέων. Ο Κολόζης μετατρέπει τον μαχητικό κι αισιόδοξο Κοντρέρας από αφηγητή σε «ξεναγό» μας στην πολυπαθή Χιλή του χθες και του σήμερα.

ΤΖΕΪΜΣ ΣΕΪΜΟΥΣ

Αγανάκτηση

Πρόκειται για μεταφορά στη μεγάλη οθόνη του ομότιτλου έργου του Φίλιπ Ροθ, ενός από τους πιο δημοφιλείς εν ζωή αμερικανούς συγγραφείς, του οποίου μάλιστα πολλά έργα -κάποια όχι με τόσο μεγάλη επιτυχία- έχουν μεταφερθεί στον κινηματογράφο. Πρωταγωνιστής είναι ο Μάρκος, ένας εβραϊκής καταγωγής νεαρός που ζει στη συντηρητική κοινωνία των ΗΠΑ στις αρχές την δεκαετίας του '50. Θα εγκαταλείψει την πόλη του για να σπουδάσει με υποτροφία σε ένα έγκριτο κολέγιο του Οχάιο, ενώ ταυτόχρονα θα αποφύγει και τη στρατολόγησή του καθώς και το ενδεχόμενο να βρεθεί σε κάποια εμπόλεμη ζώνη της Κορέας. Οπλισμένος με την ορμή της νιότης του, ο Μάρκος θα ξεκινήσει ανυποχώρητος στις απόψεις του για όλους τους τομείς, ακόμα και τον έρωτα, ενώ θα αρνηθεί να υποταχθεί στους πανεπιστημιακούς κανόνες. Σύντομα θα έρθει αντιμέτωπος με τον βαθύ κοινωνικό συντηρητισμό, κάτω από τη φτέρνα του οποίου κινδυνεύει είτε να υποταχθεί είτε να συντριβεί.

DIXI ET SALVAVI ANIMAM MEAM

Λευτεριά στον Ζωρζ Ιμπραχίμ Αμπνταλά!

Χημικός Αλέξης...

Καρέκλα-καρέκλα

Η ψυχή μου είναι τριαντάφυλλο

κι είμαι πάνω της αγκάθι

μην το πείτε και τ' ακούσουνε

η καλή μου μην το μάθει...

Θε να ρθει γλυκιά κι υπέροχη

Την αυγούλα κάποιου Απρίλη

Με χαμόγελο στα μάτια της,

Μ' ομορφιά πάνω στα χείλη.

Αλεξάντρ Πούσκιν - ΑΓΚΑΘΙ

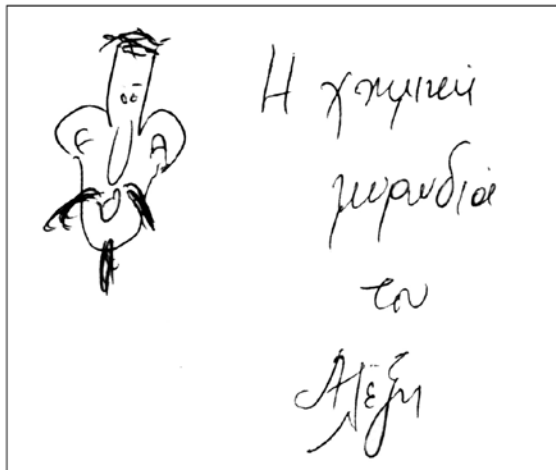
► «Ξέραμε πως οι εργάτες έχουν προχωρήσει στην απλή ανταλλαγή με τους καπιταλιστές. Όμως, εφ' όρισμού, δεν μπορούν να βάλουν στην κυκλοφορία περισσότερα από όσα αποσύρουν, ούτε ακόμα μπορούν να αποσύρουν περισσότερα απ' όσα έχουν βάλει. Ο τάδε εργάτης μπορεί να δείχνει μεγαλύτερο ζήλο από το μέσο όρο, μεγαλύτερο απ' όσο χρειάζεται για να ζει σαν εργάτης, μόνο και μόνο γιατί υπάρχει κάποιος άλλος κάτω από το μέσο όρο: μπορεί να αποταμιεύει μόνο και αν κάποιος άλλος ξοδεύει. Το μέγιστο που θα καταφέρει κατά μέσο όρο, με τις οικονομίες του, είναι να υποφέρει καλύτερα τις διακυμάνσεις των τιμών - τα πάνω και τα κάτω της κυκλοφορίας - δηλαδή να πετύχει μια ισορροπία καλύτερη για τις απολαύσεις του, αλλά αυτός δεν είναι ο πλούτος. Μιλώντας κυριολεκτικά, πρόκειται για μια διεκδίκηση που ευνοεί τους καπιταλιστές: οι εργάτες οφείλουν να βάζουν αρκετά στην άκρη στη διάρκεια της περιόδου που υπάρχουν δουλειές, για να ζήσουν, κουτσά-στραβά, όταν οι δουλειές δε θα πηγαίνουν καλά, για να κρατηθούν όταν οι ώρες εργασίας μειώνονται και οι μισθοί πέφτουν κλπ... Στο βάθος,

αυτό ισοδυναμεί με την απαίτησή τους να παραμένουν πάντα σε ένα μίνιμουμ και να βοηθούν τους καπιταλιστές να περνάνε τις κρίσεις κλπ. Αυτό θα σήμαινε να συμπεριφέρονται σαν απλές μηχανές εργασίας και να πληρώνουν από την τσέπη τους τα έξοδα συντήρησης και επισκευών». (Μαρξ, «Grundrisse» - «Μισθωτή εργασία, κεφάλαιο και γαιοκτησία»).

► Ξένε μου όπου και να περπατάς τη γη μας
να πατάς σεμνά και ν' αλαφροδιαβαίνεις,
τ' είναι ο τόπος μας αιματοποτισμένος,
κάθε δρασκειλιά κι από 'νας σκοτωμένος,
ένας σύντροφος που 'πεσε πολεμώντας
για το δικό μας και για τη λευτεριά μας.
Βασίλης Ρώτας

► ΟΟΣΑ, «Society at a Glance 2016». Ελλάδα, Ισπανία, Ιρλανδία. Στο μισό μειώθηκε ο αριθμός των εργαζόμενων νέων κάτω των 30 ετών (2007-2014). «Περίφανα νιάτα» και «τιμημένα γηρατειά»...

► Ιδού -επί της τραπέζης- και πάλι η Τράπεζα Θεμάτων.

Λιχάρδος ο Τζων Τζοκάρδος

► Είπε ο Βούτσης: «Θα εξαντλήσουμε την υπόλοιπη τριετία» - να 'βαζε κι ένα «τον ελληνικό λαό» μετά το «εξαντλήσαμε» θα 'ταν ακριβέστατος...

► Ρούφα κι έφτασε: «...δεν έχουν φανεί οι θετικές επιπτώσεις των οικονομικών δεικτών στην καθημερινότητα του πολίτη», έφα Παπαδημούλης. Κι αυτός δείχνει σε βάθος... τριετίας.

► Το 3 αγαπημένους τους αριθμός για το τι «θετικές επιπτώσεις» θα εισπράξει η εργαζόμενη και άνεργη κοινωνία.

► Τρία πουλάκια κάθονταν.

► Ήτανε τρεις κι οι τρεις αδελφια.

► Κυρ-Μητσοτάκης ή Κούλης...

► Ciao, via Egnatia...

► Στην Ουγγαρία νόμιμοι οι πλούσιοι μετανάστες. Σαφώς και έχει ταξικό πρόσημο η φασιστική κυβέρνηση της χώρας.

► Ο Ματέος (Ρέντσι) και ο μεταϊόδοξος (Αλέκτσι).

► Αστοχος ο Γ. Κυρίτης (avgj.gr/article/10811/7508852/namen-aphesoume-tipota-napesei-kato): «Πόσο σημαντικό είναι να τους έχουν πάρει για πρώτη φορά τη χώρα από τα χέρια «οι κομμουνιστάι»». Πρώτη φορά, μετά το 1974, ήταν σε κυβέρνηση το 1988 (οικουμενική, συγκυβέρνηση) ο τότε ενιαίος ΣΥΝ που περιλάμβανε σχεδόν όλους τους «ανανεωτές» και μη (ρεβιζιονιστές τότε, πλέον πλήρως αστικοποιημένοι, βέβαιο).

► Η ΑΥΓΗ: «Ρύθμιση χρέους το τέλος του έτους» - ξετσιπωτοί, θρασείς. Το ζουμί: σε τρία τέριμινα και βλέπουμε.

► Πουλάκι ξένο, ξενιτεμένο, μεσ' της Νδούλας την αγκαλιά (Καλλιάνος).

► «Απροθυμία» κάποιων να υλοποιήσουν το πρόγραμμα (Κλ. Ρέγκλινγκ). Διευθύνσεις και ονόματα, subito.

► Υποχώρησε στα 3,7 δισ. δολάρια η περιουσία του Τραμπ.

(Φτώχεια καταραμένη, δηλαδή...).

► Λοιπόν, ο πρόεδρος Πάκης χειροκρότησε ανεπιφύλακτα το κλάμα του Κοκού. Κοινώς, γράφει στα... λεμόνια του.

► Προφανώς ο Πάκης ποζάρει ως σύγχρονος Λεωνίδας. «Μολών λαβέ» σε όποιον επιβουλεύεται την ακεραιότητα της... Μπανανίας. Και το χρέος τι είναι, μεγάλε; Το άκρον άωτον της ανεξαρτησίας;

► 52 χρόνια αντάρτικο. Ιδωμεν.

► Το μακρύ-μακρύ μου χέρι ψάχνει μέσα στο πανέρι, ψάχνει μεσημέρι-βράδυ για κανένα παξιμάδι.

► Κανείς απ' όσους/ες μαζεύτηκαν στην υπογραφή της συμφωνίας FARC-κυβέρνησης Κολομβίας δεν θα μπορούσε να ισχυριστεί ότι είναι υπέρ της επαναστατικής ένοπλης πάλης. Γκέγκε;

► Παιδιά είναι σοβαρό: τα παιδιά που ζουν στους δρόμους (άστεγα) του Ανόι: (Ερώτηση: το Βιετνάμ είναι σοσιαλιστική δημοκρατία;).

► Ευφημισμός: το καθεστώς Ασαντ προκρίνει την πόλη Αλέπο ως... τουριστικό προορισμό.

► Τελικά το «Κ» Κίνας είναι ΚΚ Κίνας (Ριζοσπάστης, 5/10/2016, «Επίσκεψη κινέζου αξιωματούχου», στήλη «Πολιτισμός»).

► Βύρωνα, μας λείπεις (μα την γράνα...).

► Really (lost on you).

► Και θα διαταράζουμε την κοινή ησυχία όσο υπάρχει η λαιμαρία.

► Όταν οι μέρες θα γλεντάν κι οι νύχτες θα χορεύουν / και τη χαρά θα την μετράν μ' ολόγιομο φεγγάρι,/ τότε να ζεις, αγάπη μου, θυμήσου με κι εμένα/ θυμήσου αν ήμουν όμορφος, αν ήμουν παλληκάρι/ τραγουδιστής και χορευτής και πρώτος στους αγώνες. (Βασίλης Ρώτας).

► Ρυμοτομία προσώπων.

Βασίλης

οι τοίχοι έχουν φωνή

◆ Σημάδια των καιρών. Τα «Νέα» του Ψυχάρη, η ναυαρχίδα του κακόφημου «Συγκροτήματος», που υπηρέτησε πιστά όλες τις καταστάσεις, στηρίζοντας πάντοτε τις προτεραιότητες της ελληνικής πλουτοκρατίας, την πέφτει από τ' αριστερά στην «κυβέρνηση της Αριστεράς». Το πρωτοσέλιδο στις 28 Σεπτεμβρη τσάκιζε κόκκαλα: «Κωλοτούμπα ΑΕ - ΕΞΙ

ΔΕΚΟ σε ξένα χέρια για 99 χρόνια καθώς ο ΣΥΡΙΖΑ συμβιβάστηκε κακήν κακώς για μια υποδότη - Αφωνος στη Βουλή ο Πρωθυπουργός». Δεν ήταν πρωτοσέλιδο αντιμνημονιακό. Δεν κάνει τέτοιο βήμα η φυλλάδα του Ψυχάρη. Ήταν πρωτοσέλιδο που παρέπεμπε σε ανικανότητα των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ και προσωπικά του Τσίπρα, ο οποίος χαρακτηριζόταν -εκτός από ανίκανος- και δειλός.

◆ Είναι μεταμφισσμένοι χρυσαυγίτες; Είναι κάποια άλλη εθνικοφασιστική γκρούπα; Δεν έχει σημασία. Το περιεχόμενο έχει σημασία. Το κάλεσμα ενάντια «στην ισλαμοποίηση της πατρίδος μας» σε εκδήλωση για τη «γενοκτονία των Ποντίων» δείχνει τη στενή συνάφεια που υπάρχει ανάμεσα στους κάθε είδους ακροδεξιούς και φασίστες

και σ' εκείνους που νοσταλούν τις «χαμένες πατρίδες», είτε ως ηλίθιοι εθνικόπληκτοι είτε επειδή απ' αυτή τη νοσταλγία βγάζουν «μεροκαματάκι». Όχι, δεν είναι ηλίθιοι οι φασίστες, παρά τον πρωτογονισμό και την αμορφωσιά τους. Εκμεταλλεύονται αριστοτεχνικά την περιρρέουσα ατμόσφαιρα που δημιουργούν οι κυρίαρχοι «παραγωγοί πολιτικής» και την τραβούν μέχρι τα άκρα, δηλητηριάζοντας λαϊκές συνειδήσεις. Μήπως δεν είναι τα αστικά ΜΜΕ ή ο Ιερώνυμος και άλλοι δεσποτάδες που έχουν μιλήσει για τον «ισλαμικό κίνδυνο»; Πιο προσεκτικά, βέβαιο, από τους φασίστες, πανομοιότυπα όμως ως προς την ουσία.

◆ Αντιναζιστικές εκδηλώσεις γίνονται αρκετές ανά την Ελλάδα, όμως σχετικώς με την εκδήλωση που οργάνωσαν (χτες) στη Θήβα η «Σφήνα» και η «Αντιφασιστική Κίνηση Θήβας», με ομιλητή τον συνήγορο πολιτικής αγωγής στη δίκη των νεοναζί, Κ. Παπαδάκη, κρατάμε την εξαιρετικά εύστοχη σύνθεση της αφίσας.

ΤΣΕΣΛΑΒ ΠΕΤΕΛΣΚΙ

Η βάση των νεκρών

Η ταινία του Πετέλσκι (1959) φιλοδοξεί να προσαρμόσει τα υποδείγματα του γουέστερν και του φιλμ νουάρ (κλασικά είδη της αμερικανικής έμπνευσης), συνδυασμένα με στοιχεία σοσιαλιστικού ρεαλισμού, στην πολωνική πραγματικότητα. Η «Βάση των Νεκρών» είναι μία απομονωμένη περιοχή στο δάσος, όπου συλλέγονται κορμοί δέντρων από ξυλοκόπους. Οι άνθρωποι που ζουν εκεί είναι είτε παράνομοι είτε δυσπροσάρμοστοι στην οργανωμένη κοινωνική ζωή. Η κατάσταση στη βάση εκρήγνυται όταν αναστέλλεται η παράδοση αυτοκινήτων στους ανθρώπους της. Ο Στέφαν Ζαμπάβα αποστέλλεται στη βάση για να ηρεμήσει τα πνεύματα. Καθόλου εύκολη δουλειά, γιατί αρκετοί από τους κατοίκους της έχουν βεβαρημένο παρελθόν και παρόν.

Ελένη Π.

Και μόνο η σύνθεση της σύσκεψης που έγινε στο μέγαρο Μαξίμου το βραδάκι της περασμένης Τετάρτης φτάνει για να βγάλει κανείς το συμπέρασμα ότι επρόκειτο για μια τελετή παράδοσης ενός στρατοπέδου σ' ένα άλλο, με την παρουσία εγγυητριών δυνάμεων. Αναφερόμαστε, όπως αντιλαμβάνεστε, στην παρουσία του Καμμένου, ο οποίος κάθησε δίπλα στον Τσίπρα. Ο Καμμέ-

ατζέντα, να δείξει ότι κάτι κάνει. Τώρα όμως δεν έχει κοινωνικά στηρίγματα. Κι επειδή δεν επρόκειτο για μια απόπειρα ρήξης με τη μεσαιωνική παράδοση στην Παιδεία, αλλά απλά για μια τακτικιστική κίνηση, οι δεσποτάδες κατάλαβαν ότι τους «έχουν».

Πιστός στον κανόνα ότι η καλύτερη άμυνα είναι η επίθεση, ο Ιερώνυμος μάζεψε τον εσμό των ρασοφόρων και εξαπέλυσε σε πανελλήνια μετάδοση

Το Ιερατείο νίκησε (πάλι) κατά κράτος την ψοφοδεή αστική πολιτική

Μια παρεξήγηση ήταν, ρε παιδιά

νος δεν έχει αρμοδιότητα ως υπουργός, ενώ η ιδιότητα του προέδρου των ΑΝΕΛ δεν έχει κανένα θεσμικό βάρος εκτός Βουλής. Στην κυβέρνηση είναι απλώς ο υπουργός Εθνικής Αμυνας, παντελώς αναρμόδιος για τη ρύθμιση θεμάτων Παιδείας και Θρησκευμάτων.

Την παρουσία του Καμμένου απαίτησαν οι δεσποτάδες και προφανώς τους το ζήτησε ο ίδιος (για ευνόητους λόγους που έχουν να κάνουν με τον αγώνα πολιτικής επιβίωσης που δίνει ο ακροδεξιός σύμμαχος του ΣΥΡΙΖΑ). Το κουρέλιασμα της θεσμικής λειτουργίας του πολιτεύματος, όμως, για την οποία τόσο κόπτονται οι συριζαίοι («είμαστε κάθε λέξη αυτού του συντάγματος» έλεγε ο Τσίπρας στην παρθενική ομιλία του ως πρωθυπουργός στην προηγούμενη Βουλή), το χρεώνεται εξ ολοκλήρου ο Τσίπρας.

Ψιλά γράμματα θα πείτε. Αυτό είπαν και οι δεσποτάδες, που για μια φορά ακόμα απέδειξαν ότι είναι άσοι στον τακτικισμό. Είδαν πόσο «χεσμένοι» είναι οι συριζαίοι, τους πλάκωσαν στα χαστούκια και τους υποχρέωσαν σε άνευ όρων παράδοση.

Πριν όμως ασχοληθούμε με την τακτική εξέλιξη αυτού του μονομερούς πολέμου των δεσποτάδων, ας εστιάσουμε την προσοχή μας στο τελικό αποτέλεσμα. Είναι ή όχι ο καθορισμός της εκπαιδευτικής πολιτικής αποκλειστική αρμοδιότητα της κυβέρνησης και του αρμόδιου υπουργείου Παιδείας; Είναι θα απαντήσει καθένας που είναι «κάθε λέξη του συντάγματος». Κι όμως, σε μια νυχτερινή σύσκεψη με ακροδεξιούς ρασοφόρους και με εγγυητή έναν ακροδεξιό πολιτικό, δόθηκε εντολή στον υπουργό Παιδείας της «πρώτη

φορά Αριστεράς» να αλλάξει το περιεχόμενο των εκπαιδευτικών προγραμμάτων και να δώσει στο μάθημα των Θρησκευτικών το χαρακτήρα που υπαγόρευαν οι δεσποτάδες! Δεν έχει σημασία αν ήταν καλό ή κακό το περιεχόμενο του μαθήματος όπως είχε σχεδιαστεί (σίγουρα καλύτερο από την ωμή κατήχηση θα ήταν). Σημασία έχει ότι οι δεσποτάδες και όχι οι αρμόδιοι του υπουργείου Παιδείας καθόρισαν το περιεχόμενο του μαθήματος. Και μη μας πει κανείς πως δεν είναι ακριβώς έτσι, πως εκείνο που συμφωνήθηκε είναι να φτιάξουν μια κοινή επιτροπή και να μελετήσουν το ζήτημα κτλ. κτλ. Ξέρουμε όλοι πολύ καλά τι συμφωνήθηκε.

Αλλωστε, τον Φίλη που προσπάθησε να κρύψει την ξεφτίλα του, λέγοντας ότι δεν άλλαξε τίποτα απ' αυτά που είχε σχεδιάσει το υπουργείο Παιδείας και πως θα εφαρμοστεί κανονικά το νέο πρόγραμμα, τον άδειασε μεγαλοπρεπέστατα η κυβερνητική εκπρόσωπος. Όπως ανέφερε στο υπόλοιπο δεσποταριάτο (και στον Τύπο) ο Ιερώνυμος, σε τηλεφωνική επικοινωνία που είχε νωρίς το πρωί το γραφείο Τύπου της Ιεράς Συνόδου με την υφυπουργό παρά τω πρωθυπουργώ και κυβερνητική εκπρόσωπο, Ολγα Γεροβασίλη, εδόθη η διαβεβαίωση ότι για το μάθημα των Θρησκευτικών **ισχύουν τα όσα ειπώθηκαν στη χθεσινή συνάντηση με τον πρωθυπουργό** και γι' αυτό κάθε άλλη ενέργεια είναι **προσωπικές ερμηνείες του καθενός**. Οι δεσποτάδες δεν μιλάνε με τον Φίλη, μιλάνε μόνο με τον πρωθυπουργό κι αυτός τους διαβεβαιώνει διά της εκπροσώπου του ότι ισχύουν όσα συμφώνησαν μαζί του (πάγωμα του νέου προγράμματος σπουδών, για να

λέμε τα πράγματα με τ' όνομά τους) και όχι όσα λέει δεξιά κι αριστερά ο... τυχάρπαστος υπουργός Παιδείας.

Η διαφορά του Φίλη από άλλους αστούς πολιτικούς που σε ανάλογες περιπτώσεις παραιτήθηκαν για να διαφυλάξουν κάποια ψήγματα προσωπικής αξιοπρέπειας, είναι ότι αυτός δεν παραιτήθηκε, αλλά έψαλε με τη στεντόρεια φωνή του το τροπάριο των τριών ιεραρχών, για να σταναίρει. Από τα φοιτητικά του χρόνια στην πιο δεξιά πτέρυγα του ευρωρεβιζιονισμού, έχει μάθει πως και η προσωπική ξεφτίλα είναι ένας... απαραίτητος συμβιβασμός στο δρόμο προς το σοσιαλισμό (όπως συνηθίζει να λέει έτερος ευρωρεβιζιονιστής, ο προκάτοχος του Φίλη στον υπουργικό θώκο της Παιδείας, υπουργός Πολιτισμού σήμερα, Αρ. Μπαλτάς).

Οι δεσποτάδες είναι παλιοί στην ίντριγκα. Κοιμούνται και ξυπνούν μ' αυτή. Και μπορούν να κάνουν στοιχειώδεις πολιτικές σκέψεις. Ξέρουν για παράδειγμα ότι ο σημερινός ΣΥΡΙΖΑ δεν είναι ο ΣΥΡΙΖΑ του πρώτου εξάμηνου του 2015, που παρίστανε τον σκληρό και άτεγκτο διαπραγματευτή με τους ιμπεριαλιστές δανειστές. Τότε, με μεγάλο κομμάτι του λαού να τον εμπιστεύεται, ο ΣΥΡΙΖΑ θα μπορούσε να κάνει κάποιους ελάσσονες αστικούς εκσυγχρονισμούς, όπως η αλλαγή της θρησκευτικής κατήχησης σε θρησκευιολογία. Δεν το επιχείρησε, απολύτως συνειδητά, όχι γιατί δεν προλάβαινε, αλλά γιατί δεν είχε καμιά τέτοια αγωνία, μολοντί στους υπουργικούς θώκους κάθονταν ο θεωρητικός του ευρωρεβιζιονισμού Μπαλτάς και ο «ακτιβιστής» Κουράκης.

Ο ΣΥΡΙΖΑ άλλαξε αυτό το θέμα τώρα, σε μια προσπάθεια ν' αλλάξει την πολιτική

έναν αντικομμουνιστικό οχετό, δείχνοντας ποιος πραγματικά είναι. Είχε ήδη φροντίσει να κλείσει μια καλή συμμαχία με τον Καμμένο, που βρήκε την ευκαιρία να προβληθεί σαν ο εντός κυβέρνησης εγγυητής του «πατρίς-θρησκεία-οικογένεια». Χρησιμοποιώντας στον αντικομμουνιστικό οχετό του αποσπάσματα από κείμενο του Πειραιώς (είναι αυτός που πήγε στην αστυνομία μαζί με χρυσαυγίτες για να κάνει μήνυση ενάντια σε μια θεατρική παράσταση), ο πονηρός πάπαρδος «πήρε τα σκώτσια» των ακροδεξιών του δεσποταριάτου. «Ολοι τον χειροκρότησαν» ήταν η είδηση που έβγαλε προς τον Τύπο ο πολυπράγμων εκπρόσωπος του δεσποταριάτου, εμφανιζόμενος ως «εκκλησιαστικός πηγής».

Μετά, ο Ιερώνυμος απαίτησε από τον Τσίπρα συνάντηση παρουσία του Καμμένου, στην οποία πήγε έχοντας στο πλευρό του τρεις από τους πιο «ακραίους» δεσποτάδες. Ολοι μαζί έφτιαχναν μια ομάδα ικανή να παίζει το παιχνίδι του καλού και του κακού μπάτσου, συνεπικουρούμενη φυσικά από τον Καμμένο. Αμφιβάλουμε αν στον Φίλη επιτράπηκε καν να μιλήσει! «Ηρθαν όλες οι παρεξηγήσεις» είπε βγαίνοντας από το Μαξίμου ο Ιερώνυμος μ' ένα σαρδόνιο χαμόγελο ανάμεσα στα μουστάκια και τα γένεια του. Σε λίγες λέξεις τα είπε όλα.

Οι συριζαίοι απέδειξαν ότι δεν είναι ικανοί ούτε ελάσσονες αστικούς εκσυγχρονισμούς να προωθήσουν. Καθώς νοιάζονται μόνο για την πολιτική τους επιβίωση, είναι διατεθειμένοι να δώσουν «γην και ύδωρ» σε όποιο αντιδραστικό κέντρο μπορεί να τους κάνει ζημιά. Είναι απομονωμένοι από το λαό.

βαθύ κόκκινο

Κόμμα βαστάζος

Ο Ανδρέας Παπανδρέου, παντοδύναμος ηγέτης του ΠΑΣΟΚ, με σωρεία βαστάζων, κολαούζων και κολάκων να στηρίζουν την παντοδυναμία του (παροιμιώδης έχει μείνει η φράση του Κατσιφάρα «αν δεν υπήρχε ο Ανδρέας δε θα μας ήξεραν ούτε οι θυρωροί των πολυκατοικιών μας»), είχε ένα σλόγκαν για κάθε περίπτωση (και περίπτωση). Κάποια στιγμή, λοιπόν, «οριοθέτησε» και τις σχέσεις κυβέρνησης-κόμματος: «η κυβέρνηση κυβερνά, το κόμμα ελέγχει».

Φυσικά, το κόμμα δεν ασκούσε κανέναν έλεγχο στην κυβέρνηση, η οποία επίσης δεν ασκούσε κανέναν έλεγχο στον πρωθυπουργό. Όχι επειδή ο Παπανδρέου είχε φροντίσει να ενισχύσει θεσμικά το ρόλο του πρωθυπουργού με τη συνταγματική αναθεώρηση του 1985, αλλά γιατί πάνω από το ΠΑΣΟΚ ως κόμμα και πάνω από τις κυβερνήσεις του στεκόταν ο Παπανδρέου, που ανεβοκατέβαζε υπουργούς και κομματικά στελέχη, χωρίς να δίνει λογαριασμό σε κανέναν.

Το μοντέλο αυτό ονειρεύονται αυτοί που εμείς έχουμε ονομάσει Τσιπραίους. Η μικρή ηγετική ομάδα του μεγάρου Μαξίμου. Μόνο που στην περίπτωσή τους ισχύει η φράση του Μαρξ για την επανάλληψη της Ιστορίας ως φάρσας. Όχι μόνο γιατί ο Τσίπρας δεν είναι Παπανδρέου και ο ΣΥΡΙΖΑ δεν είναι ΠΑΣΟΚ (από την άποψη της μαζικότητας, κυρίως, και της επιρροής στις λεγόμενες κοινωνικές οργανώσεις), αλλά κυρίως γιατί η σημερινή περίοδος δεν μοιάζει σε τίποτα με την περίοδο της πρώτης μεταπολιτευτικής δεκαετίας-δεκαπενταετίας.

Παρά ταύτα, ακόμα και στελέχη που δε φαίνεται να ανήκουν στο στενό πυρήνα των Τσιπραίων, αλλά αισθάνονται την ανάγκη να πολιτευθούν με προσοχή και υπευθυνότητα έναντι των συμφερόντων της ελληνικής κεφαλαιοκρατίας και του συστήματός της, όπως ο αντιπρόεδρος Δραγασάκης, δεν μπορούν να διατυπώσουν διαφορετικό ιδεολόγημα για τη σχέση κυβέρνησης-κόμματος απ' αυτό που είχε διατυπώσει ο Α. Παπανδρέου.

Καμιά αστική κυβέρνηση δε θέλει να στηρίζεται σ' ένα δημοκρατικά δομημένο κόμμα. Οι κυβερνήσεις, ως διαχειριστές της εκτελεστικής εξουσίας, δε θέλουν να λογοδοτούν σε κόμματα. Γι' αυτό και το ίδιο το πολίτευμα έχει περιβάλει με υπερεξουσίες τον πρωθυπουργό. Αν εκδηλωθεί κρίση ανυπερβλήτη στις σχέσεις ενός πρωθυπουργού με το κόμμα του, ο πρωθυπουργός μπορεί να «ξηλώσει» το κόμμα, όχι το κόμμα τον πρωθυπουργό. Συνέβη αυτό πέρσι τον Ιούλη-Αύγουστο. Ο Τσίπρας συμφώνησε στο νέο Μνημόνιο χωρίς να ρωτήσει το κόμμα του, η μνημονιακή αντιπολίτευση του πρόσφερε στη Βουλή τη στήριξη που είχε χάσει με τη διαφωνία πολλών βουλευτών του, και στη συνέχεια πήγε σε εκλογές χωρίς να κάνει κομματικό συνέδριο, σπρώχνοντας τους διαφωνούντες εκτός ΣΥΡΙΖΑ.

Ο Δραγασάκης ξόδεψε 487 λέξεις, σε πρόσφατη συνέντευξή του στην «Εποχή» (εφημερίδα που εκφράζει τη φράξια των «53+») για να περιγράψει με όμορφα λογάκια το όραμά του για ένα κόμμα-βαστάζο της κυβέρνησης, που δε θα είναι «κόμμα-άθροισμα τάσεων», αλλά θα είναι «ένα ενιαίο κόμμα στο οποίο να μπορούν να υπάρχουν ιδεολογικά ρεύματα ή πρόσκαιρες ομαδοποιήσεις για συγκεκριμένα θέματα και όχι ένα άθροισμα τάσεων». Για να μην τον αδικήσουμε, πρέπει να πούμε ότι αυτά τα υποστήριζε και πριν την πρώτη εκλογική νίκη του ΣΥΡΙΖΑ (επειδή έβλεπε αυτό που ερχόταν με τους Λαφαζανικούς και σία).

Τώρα, ο Δραγασάκης «δείχνει» τη φράξια των «53+». Όμως, δεν υπάρχει αστικό κόμμα που να μπορεί να υπάρξει χωρίς εσωτερικούς μηχανισμούς. Και δεν υπάρχουν μηχανισμοί που δε θα συγκρουστούν στο εσωτερικό για το μοίρασμα της κομματικής εξουσίας (και της κρατικής εξουσίας, όταν το κόμμα βρίσκεται στην κυβέρνηση).

Ας μη δίνουμε, λοιπόν, καμιά σημασία στα μεγάλα λόγια που θ' ακουστούν στο συνέδριο του ΣΥΡΙΖΑ. Μια σύναξη μηχανισμών για το μοίρασμα της εξουσίας θα γίνει. Τίποτα περισσότερο, τίποτα λιγότερο.

Π.Γ.

Γραφτείτε συνδρομητές στην «Κόντρα»

ετήσια συνδρομή 85 €

εξάμηνη συνδρομή 45€

λογαριασμός ΕΤΕ:

10087804638

KONTRA

ΑΘΗΝΑ: Αγαθουπόλεως 65, ΤΚ 112 52, τηλ. 2108675243, fax 2108663100

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Ιουστινιανού 24, τηλ-fax 2310221898

<http://www.eksegersi.gr>, e-mail: kontra@eksegersi.gr

Διευθύνεται από συντακτική επιτροπή

Ιδιοκτήτης-Εκδότης-Διευθυντής: Πέτρος Γιώτης

Εκτύπωση: ΚΛΕΝΙΚ ΕΕ, Σηλιάς 5, Μεταμόρφωση